

Praktisk vejledning om vurdering af bevismateriale og risiko

Praktisk vejledning om vurdering af bevismateriale og risiko

Januar 2024

Den 19. januar 2022 blev Det Europæiske Asylstøttekontor (EASO) til Den Europæiske Unions Asylagentur (EUAA). Alle henvisninger til EASO og EASO-produkter og -organer skal forstås som henvisninger til EUAA.

Redaktionen afsluttet i december 2023

Anden udgave (grundigt revideret og opdateret)

Hverken Den Europæiske Unions Asylagentur (EUAA) eller personer, der handler på vegne af EUAA, er ansvarlige for, hvorledes oplysningerne i det følgende anvendes.

Luxembourg: Den Europæiske Unions Publikationskontor, 2026

Print	ISBN 978-92-9403-519-6	doi:10.2847/166498	BZ-05-22-041-DA-C
PDF	ISBN 978-92-9403-502-8	doi:10.2847/474702	BZ-05-22-041-DA-N

© Den Europæiske Unions Asylagentur (EUAA), 2026

Forsidefoto eskay lim © stock.adobe.com

Eftertryk tilladt med kildeangivelse. Ved enhver anvendelse eller gengivelse af elementer, der ikke ejes af EUAA, kan det være nødvendigt at indhente tilladelse direkte fra de respektive rettighedshavere.

Om vejledningen

Hvorfor er denne vejledning blevet udarbejdet? EUAA's *praktiske vejledning om vurdering af bevismateriale og risiko* har til formål at støtte sagsbehandlere i og uden for EU i deres daglige arbejde. Vejledningen er udarbejdet i overensstemmelse med de relevante lovkrav og er baseret på en praktisk tilgang. Den indeholder en nyttig tjekliste og et flowdiagram, der kan støtte sagsbehandlere i deres overvejelser. Den indeholder desuden yderligere beskrivelser af de anvendte begreber samt interaktive links, der gør det muligt at navigere mellem de forskellige afsnit i vejledningens digitale udgave. Vejledningen opfylder behovet for en fælles tilgang til gennemførelsen af de fælles standarder. Den opfylder også det fælles europæiske asylsystems overordnede mål om at behandle ensartede sager på samme måde.

Hvordan er denne vejledning blevet udarbejdet? Denne vejledning er udarbejdet af eksperter fra hele EU, med værdifuldt input fra Europa-Kommissionen, De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge (UNHCR) og Det Europæiske Råd for Flygtninge og Personer i Eksil (⁽¹⁾). Udarbejdelsen blev støttet og koordineret af EUAA. Inden færdiggørelsen blev der gennemført en høring om vejledningen med alle EU-medlemsstater og de associerede lande gennem EUAA's netværk for asylprocedurer. Vi vil gerne takke medlemmerne af den arbejdsgruppe, der forestod udarbejdelsen af denne vejledning: Sander Kalwij, Pavlina Kolokonte, Jochen Thiel, Dorien Wijnendaele og Line Zahl Kvakland.

Hvad har ændret sig i denne opdatering? Denne vejledning er en opdatering af en ældre praktisk vejledning om vurdering af bevismateriale (⁽²⁾). Den indeholder mere detaljeret vejledning om de tre trin i processerne for vurdering af bevismateriale og risiko. Specifikt er identifikationen og formuleringen af de væsentlige kendsgerninger beskrevet nærmere i trin 1, de faktorer, der kan føre til skævvridning, i trin 2 og risikovurderingen i trin 3. Desuden er den i vejledningen indeholdte praktiske tilgang blevet udvidet med et flowdiagram over behandlingsproceduren, konkrete eksempler, der illustrerer de vigtigste begreber, og tabeller med yderligere vejledning og tips. Der er tilføjet hyperlinks, så brugeren uden problemer kan navigere rundt i indholdet og de forskellige værktøjer og hurtigt og uden besvær finde den ønskede information.

Hvem henvender denne vejledning sig til? Denne vejledning henvender sig primært til sagsbehandlere, interviewere og beslutningstagere på asylområdet samt planlæggere hos de nationale besluttende myndigheder. Dette værktøj er desuden nyttigt for kvalitetsmedarbejdere og juridiske rådgivere samt enhver anden person, der arbejder med eller er involveret i international beskyttelse i EU-sammenhæng.

Hvordan anvendes denne vejledning? Denne vejledning er udformet på en sådan måde, at brugeren kan tilgå indholdet på behovsbasis. Den indeholder et interaktivt, detaljeret flowdiagram over tretrinsmetoden til vurdering af bevismateriale og risiko samt en interaktiv tjekliste over de trin, der skal følges. Vejledningens centrale, beskrivende del indeholder en redegørelse for metoden og de anvendte begreber ledsaget af eksempler.

(¹) Bemærk, at den endelige vejledning ikke nødvendigvis afspejler UNHCR's holdninger.

(²) Denne vejledning er en opdatering og erstatter EASO, *Practical Guide on Evidence Assessment*, marts 2015.

Hvordan står denne vejledning i forbindelse med national lovgivning og praksis?

Vejledningen er et værktøj, der har til formål at opnå konvergens med bløde midler. Den er ikke juridisk bindende og afspejler fælles aftalte standarder som vedtaget af EUAA's bestyrelse den 22. december 2023.

Hvordan står denne vejledning i forbindelse med andre EUAA-værktøjer? Vejledningen bør anvendes i sammenhæng med EUAA's praktiske vejledninger om henholdsvis den personlige samtale ⁽³⁾, anvendelse af oplysninger om oprindelsesland ⁽⁴⁾ og ret til international beskyttelse ⁽⁵⁾. Den supplerer EUAA's uddannelsesmodul om vurdering af bevismateriale. Alle EUAA's praktiske værktøjer er offentligt tilgængelige online på EUAA's websted: <https://euaa.europa.eu/practical-tools-and-guides>

EUAA's juridiske analyse vedrørende vurderingen af bevismateriale og troværdighed rummer supplerende retsvidenskabelig information ⁽⁶⁾

Ansvarsfraskrivelse

Denne vejledning er udarbejdet med forbehold af princippet om, at kun Den Europæiske Unions Domstol kan give en autoritativ fortolkning af EU-retten.

⁽³⁾ EASO, [Practical Guide: Personal Interview](#), december 2014.

⁽⁴⁾ EASO, [Practical Guide on the Use of Country of Origin Information by Case Officers for the examination of asylum applications](#), december 2020.

⁽⁵⁾ [EASO's praktiske vejledning om ret til international beskyttelse](#), april 2018.

⁽⁶⁾ EUAA, [Evidence and credibility in the context of the Common European Asylum System — Judicial analysis](#) (bevismateriale og troværdighed inden for rammerne af det fælles europæiske asylsystem — juridisk analyse), anden udgave, 2023. Dette er en juridisk publikation. EUAA's juridiske publikationer omfatter juridiske analyser og vejledende noter til undervisere i retsvæsenet vedrørende de enkelte behandlede emner.

Indholdsfortegnelse

Liste over forkortelser	7
Vurdering af bevismateriale og risiko: den dynamiske proces i 3 trin	8
Illustrative cases anvendt i denne vejledning	9
Centrale elementer i vurderingen af bevismateriale	12
Udfordringer ved at vurdere bevismateriale i asylprocedurer	12
Tretrinstilgang	13
Retsstandarder	15
Vejledende principper	16
1. Trin 1. Indsamling af oplysninger	20
1.1. Indsaml bevismateriale	21
1.1.1. Opfyld forpligtelsen til at samarbejde (bevisbyrde)	21
1.1.2. Indsaml beviser af relevans for ansøgningen	30
1.2. Identificér og formulér væsentlige kendsgerninger	42
1.2.1. Identificér de væsentlige kendsgerninger	43
1.2.2. Formulér klare, sammenhængende og faktuelle væsentlige kendsgerninger ...	51
1.2.3. Formulér hver enkelt væsentlig kendsgerning på grundlag af veldefinerede kendsgerninger, hændelser eller situationer	54
1.3. Kæd det relevante bevismateriale sammen med de(n) væsentlige kendsgerning(er)	56
2. Trin 2. Troværdighedsvurdering	58
2.1. Vurdér dokumentation og øvrigt bevismateriale	59
2.1.1. Vurderingskriterier	59
2.1.2. Autentificering af dokumenter	61
2.1.3. Vægtning af de troværdighedsvurderinger, der er relateret til beviset	64
2.1.4. Specifikke typer af dokumenter	67
2.2. Vurdér ansøgerens forklaringer i forhold til troværdighedsindikatorer	71
2.2.1. Anvend interne troværdighedsindikatorer	73
2.2.2. Anvend eksterne troværdighedsindikatorer	75
2.2.3. Anvend plausibilitetsindikatoren	78
2.3. Tag højde for individuelle og situationsbestemte faktorer, der kan føre til skævvridning	78
2.3.1. Faktorer relateret til ansøgeren	79
2.3.2. Faktorer relateret til sagsbehandleren	92
2.3.3. Faktorer relateret til samtalsituationen	95

2.4. Afgør, om en væsentlig kendsgerning skal accepteres eller afvises	99
2.4.1. Afvejning af troværdighedsvurderingerne af alt bevismateriale, der er kædet sammen med en væsentlig kendsgerning	99
2.4.2. Konklusion om væsentlige kendsgerninger	102
3. Trin 3. Risikovurdering	109
3.1. Indledning	109
3.2. Definering af risiko/risici	110
3.3. Vurdering af risikoen	113
3.3.1. Niveau af sandsynlighed i forbindelse med velbegrundet frygt og reel risiko (bevisstyrkekrav)	114
3.3.2. Risikoindikatorer	116
3.4. Konklusion om risiko	127
Bilag 1. Flowdiagram til troværdighedsvurdering	129
Bilag 2. Praktisk eksempel på afvejning af troværdighedsindikatorer	131
Tjekliste	135

Liste over forkortelser

Forkortelse	Definition
asylproceduredirektivet (omarbejdning)	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (omarbejdning)
COI	oplysninger om oprindelsesland
Dublin III-forordningen	Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (omarbejdning)
EMD	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol
EU	Den Europæiske Union
EUAA	Den Europæiske Unions Asylagentur
EU-Domstolen	Den Europæiske Unions Domstol
flygtningekonventionen	FN-konventionen af 1951 om flygtnings retsstilling og protokollen af 1967 hertil (i EU's asylovgivning og af EU-Domstolen benævnt »Genèvekonventionen«)
IPA	internt flugtalternativ
kvalifikationsdirektivet (omarbejdning)	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (omarbejdning)
LGBTIQ	lesbiske, bøsser, biseksuelle, transkønnede, interkønnede og queerpersoner
medlemsstater	EU-medlemsstaterne
NGO('er)	ikke-statslig(e) organisation(er)
PTSD	posttraumatisk stressforstyrrelse
SOGIESC	seksuel orientering, kønsidentitet, kønsudtryk og kønskarakteristika
UNHCR	De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge

Vurdering af bevismateriale og risiko: den dynamiske proces i 3 trin

Illustrative cases anvendt i denne vejledning

For bedre at illustrere, hvordan vurderinger af bevismateriale og risiko foretages, indeholder de følgende kapitler i denne praktiske vejledning en række eksempler baseret på tre konkrete cases. Bemærk, at der ikke bør drages generelle konklusioner på grundlag af disse eksempler. De har udelukkende en forklarende funktion.

(a) Case om en ung mand fra land A

Ansøgeren fra land A oplyste følgende.

Han er en ung mand fra land A. Han har ingen identitetspapirer. Han er 18 år og har boet hele sit liv i landsby X med sine forældre, en storesøster og to yngre brødre. De tilhører alle Y-klanen. Alle medlemmer af hans familie er landbrugere. Han gik i grundskole i to år og arbejdede derefter som landbruger sammen med sin familie frem til sin udrejse. Hans familie ejede tidligere et lille stykke jord, men efter en arvestrid, fratog hans onkel dem deres jord. Hans familie begyndte derefter at arbejde som landbrugsmedhjælpere.

For to år siden begyndte hans far at modtage henvendelser fra medlemmer af en terrorgruppe, der var aktiv i landet. Henvendelserne opfordrede ansøgeren og hans yngre bror til at slutte sig til organisationen. Selvom familien aldrig modtog alvorlige trusler, blev opfordringerne mere og mere pågående, og familien var bange for, at medlemmerne af terrorgruppen før eller siden ville reagere voldeligt, hvis familien blev ved med at nægte. Ansøgeren vidste, at medlemmerne tvangsrekrutterede andre drenge og unge mænd fra hans landsby og nabolandsbyerne. Familien besluttede derfor, at ansøgeren og hans bror skulle forlade landet, og iværksatte deres udrejse. Ansøgeren oplyste, at hans familie ikke kunne bede om beskyttelse, da de vidste, at hverken politiet eller militæret ville kunne stille noget op over for terrororganisationen.

Ansøgeren og hans yngre bror rejste over land fra hovedstaden i land A til land L, hvorfra de planlagde at rejse til Europa. I land L blev de i omkring to måneder holdt indespærret sammen med andre migranter i en lagerbygning drevet af menneskesmuglere, indtil bevæbnede mænd en dag åbnede ild mod dem. Mere end 30 mennesker blev dræbt. Efter denne hændelse lykkedes det ansøgeren og hans bror at flygte til en kystby, hvorfra de — stuvet sammen i en gummibåd med over 100 mennesker — sejlede af sted. Deres rejse blev kort, for kystvagten fra land L blev opmærksom på gummibåden efter omkring fire timer på havet. Samtlige passagerer blev overført til et detentionscenter i land L, hvor de blev tilbageholdt under elendige, overfyldte og uhygiejniske forhold i fire måneder. Ansøgeren oplyste, at vagterne ofte slog dem, nægtede dem mad og nogle gange forgreb sig på dem og andre drenge om natten. Han sagde også, at vagterne slog ham under fødderne med en vandslange, efter at han havde forsøgt at flygte. Siden da har det ofte voldt ham smerter at gå og løbe. Deres andet flugtforsøg lykkedes, og denne gang havde de held med at komme til Europa.

Han oplyste, at han ikke ønskede at vende hjem, fordi han enten ville blive tvunget til at slutte sig til terrororganisationen eller ville skulle lide under konsekvenserne af at nægte at slutte sig til gruppen. Han oplyste også, at der var fare for hans liv på grund af borgerkrigen i land A. Han tilføjede, at situationen siden hans afrejse var blevet forværret i hans region og landsby, med mange civile ofre til følge.

Under den personlige samtale fremlagde han en psykosocial vurdering fra et team af psykologer og socialarbejdere og en erklæring fra den ortopædkirurg, han var blevet henvist til af modtagelsesmedarbejderne.

(b) Case om en aktivist fra land B

Ansøgeren fra land B oplyste følgende.

Ansøgeren er en kvinde fra land B. Hun er advokat og social forkæmper. Hun kæmper for menneskerettigheder og dokumenterer, efterforsker og udstiller magtmisbrug og brud på menneskerettighederne. Hun er medlem af flere menneskerettighedsorganisationer, herunder en ikke-statslig organisation (NGO) ved navn Y, som fremmer og forsvarer menneskerettigheder, især økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, i land B.

I januar 2022, på et tidspunkt hvor ansøgeren var ude af byen, ransagede specialstyrker hendes hjem uden en dommerkendelse og dræbte et af hendes familiemedlemmer, som befandt sig i huset den dag. Under en anden ulovlig ransagning i marts 2023 blev en række familiemedlemmer mishandlet, og kvindelige familiemedlemmer blev tvunget til at tage tøjet af. Nogle måneder senere, i juni 2023, blev to af hendes nevøer tilbageholdt under en anden ransagning uden dommerkendelse. Ved hver af disse lejligheder gjorde specialstyrkerne det klart, at hændelserne havde til formål at få ansøgeren til at forstå, at hun skulle indstille sine aktiviteter. Efter hændelserne meddelte hendes familie, at de ikke ønskede at have kontakt med hende, da hendes aktiviteter bragte dem i fare.

For nogle måneder siden deltog hun i en protest på en lokal tankstation til støtte for sundhedspersonale og personer i dialysebehandling, der krævede at få fortrinsret, når det gjaldt brændstofforsyning. Da myndighederne ikke reagerede, besluttede hun at filme demonstrationen med sin smartphone. Da sikkerhedsstyrkerne blev opmærksom på hende, forlangte de at få udleveret hendes telefon, men hun nægtede og blev anholdt og tilbageholdt i to uger. Under tilbageholdelsen blev hun slået, og en højtstående officer beskyldte hende gentagne gange for at »arbejde for en NGO, der modarbejder land B's interesser«. Ansøgeren blev sigtet for »at modsætte sig anholdelse« og for »offentlig tilskyndelse til vold« og fik derefter lov til at gå. Hendes retssag ved en militærdomstol er sat til at finde sted inden for de nærmeste måneder.

Da hun for nylig satte sig ind i sin bil for at køre, opdagede hun, at hendes bremses var blevet deaktiveret. Heldigvis lykkedes det hende at køre bilen ind på en mark, hvor den standsede, og hun slap med mindre skrammer. Et par dage senere modtog hun et anonymt brev, hvori der stod, at hun ikke ville være lige så heldig næste gang. Efter disse hændelser besluttede hun sig for at flygte ud af landet. Hun ankom til Europa og ansøgte om international beskyttelse.

Ved registreringen viste hun sit ID, sit pas, dokumentation for sin advokatbeskikkelse, sit medlemskort til NGO Y, anklageskriftet samt det anonyme trusselsbrev.

(c) Case om en ung kvinde fra land C

Ansøgeren oplyste følgende.

Hun er en 19-årig kvinde fra land C. Hun boede i en lille by sammen med sine to yngre søstre på henholdsvis 15 og 12 år, sin 8-årige bror og sine forældre. Hun gik i skole i 10 år. For to år siden forlod hun sit oprindelsesland med støtte fra sine forældre for at få et bedre liv i Europa.

Under sin rejse til Europa mødte hun en ung mand fra land D, som hun fik et barn med. Barnet blev født efter deres ankomst til asyl landet. Barnet er nu 6 måneder. En uge efter barnets fødsel forlod hendes partner hende, og hun har ikke set ham siden. Hans telefon er slukket, og hun ved ikke, hvor hun skal lede efter ham, så hun er alene med barnet.

Hendes forældre, som hun altid har haft et tæt forhold til, og som altid har støttet hende, døde i en bilulykke, efter at hun havde forladt land C. Hun er bange for og bekymret over at skulle tage sig af et barn alene, men kan ikke vende tilbage til sit land med et barn og uden en mand. I det land, hun kommer fra, accepteres enlige mødre ikke. De udskammes og stigmatiseres, og det ville være så godt som umuligt at finde nogen, der ville tilbyde hende arbejde og et sted at bo. At flytte hjem er heller ikke en mulighed. Hendes familie havde kun sparsom kontakt med hendes onkel før i tiden, men efter at hendes forældre døde, har han og hans kone taget sig af ansøgerens søskende. Hendes onkel er en betydningsfuld person i hendes hjemby. Han ville sige, at hun bragte skam over familien, og ville tvinge hende til at gifte sig med en, hun ikke kender. Hvis hun er heldig og formår at flygte, vil hun ende på gaden, alene med sit barn.

Ansøgeren fremlagde sit pas og barnets fødselsattest samt et fotografi af en bil på en bilkirkegård.

Centrale elementer i vurderingen af bevismateriale

Vurdering af bevismateriale er den metode, der anvendes til at fastslå de relevante kendsgerninger (væsentlige kendsgerninger) ved en individuel ansøgning om international beskyttelse ⁽⁷⁾ gennem processen for vurdering af ansøgerens forklaringer og andre foreliggende beviser.

»Bevismateriale« er et vidt begreb, der omfatter ansøgerens forklaringer, dokumentation eller andet materiale, som understøtter, verificerer eller afkræfter en relevant kendsgerning ⁽⁸⁾.

»Risikovurdering« er derimod en faktuel og fremtidsorienteret vurdering af sandsynligheden for, at ansøgeren ved tilbagesendelse vil blive udsat for hændelser, der potentielt udgør forfølgelse eller alvorlig overlast, baseret på alle accepterede væsentlige kendsgerninger og de foreliggende oplysninger.

Udfordringer ved at vurdere bevismateriale i asylprocedurer

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Vurderingen af bevismateriale i asylprocedurer adskiller sig fra de fleste andre administrative eller retslige procedurer, fordi der mangler reglementerede metoder til indhentning af objektivt verificerbart bevismateriale. Som følge af sin særlige status som ansøger om international beskyttelse, hvor man er afskåret fra beskyttelse i hjemlandet, og på grund af omstændighederne omkring flugten, har ansøgeren måske ikke været i stand til at indsamle bevismateriale og bringe det med sig, da vedkommende forlod sit hjemland. Ligeledes er vedkommende måske ikke i stand til at indhente bevismateriale efter at være ankommet til asyllandet. Indsamlingen af bevismateriale kan i sig selv udsætte ansøgere eller deres familiemedlemmer for (yderligere) fare.

Desuden er selve det element, som ansøgeren ville skulle bevise, dvs. forfølgelse eller alvorlig overlast, ofte resultatet af handlinger, som gerningsmændene forsøger at slette sporene af. I den situation er det forståeligt, at ansøgere ikke kan forventes at fremlægge bevismateriale i samme omfang som personer, der er underlagt andre civilretlige, strafferetlige eller administrative procedurer. Begrænset dokumentation og øvrigt bevismateriale er således, hvad man kan forvente sig i forbindelse med asylprocedurer. I mange tilfælde er det eneste bevismateriale, som ansøgeren fremlægger, vedkommendes egne forklaringer, som derfor ofte vil spille en central rolle ved behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse ⁽⁹⁾.

⁽⁷⁾ I denne praktiske vejledning forkortes udtrykket »ansøgning om international beskyttelse« i nogle tilfælde til »ansøgning«.

⁽⁸⁾ EUAA, [Evidence and credibility in the context of the Common European Asylum System — Judicial analysis](#) (bevismateriale og troværdighed inden for rammerne af det fælles europæiske asylsystem — juridisk analyse), anden udgave, 2023.

⁽⁹⁾ UNHCR, [Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus i henhold til 1951-konventionen og 1967-protokollen vedrørende flygtnings retsstilling](#), februar 2019, HCR/1P/4/ENG/REV. 4.

Tilsvarende står myndighederne over for deres egne udfordringer, når det gælder indsamlingen af bevismateriale. Asylmyndighederne er bundet af tavshedspligt for at garantere sikkerheden for ansøgeren om international beskyttelse og dennes familiemedlemmer. Generelt forhindrer tavshedspligten asylmyndighederne i at kontakte primære kilder, der kunne bringe ansøgeren eller dennes familiemedlemmer i fare, f.eks. myndighederne i oprindelseslandet. En særlig udfordring ved vurderingen af bevismateriale i forbindelse med asylansøgninger er, at de omstændigheder, du skal verificere, ofte er fortiet eller fordrejet af aktørerne bag forfølgelsen. Det er desuden sandsynligt, at stedet for de faktiske omstændigheder er områder, som internationale organer, medier og internationale organisationer og/eller civilsamfundsorganisationer ikke har adgang til, hvilket betyder, at der kun foreligger begrænsede eller slet ingen oplysninger om disse områder.

I lyset af ovenstående er det klart, at ansøgere ikke forventes at underbygge deres ansøgning på et niveau svarende til »vished« eller »uden for enhver tvivl« (se afsnit [2.4, »Afgør, om en væsentlig kendsgerning skal accepteres eller afvises«](#)). Det kan sætte dig i en svær situation. Der er imidlertid en række kriterier, der kan hjælpe dig med at drage en konklusion med hensyn til troværdigheden af ansøgningens forskellige aspekter. Denne vejledning har fokus på disse kriterier og måden, de anvendes på. Selvom du i den forbindelse måske ikke altid er i stand til at »fastslå sandheden« som sådan, vil du anvende en række kriterier under behandlingen, der vil gøre det muligt for dig at fastslå, om bestemte omstændigheder, der fremlægges i forbindelse med ansøgningen, med rimelighed kan accepteres som troværdige.

Tretrinstilgang

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

I betragtning af de udfordringer og begrænsninger, der gælder for både dig og ansøgeren, er det vigtigt, at du anlægger en struktureret tilgang, når du vurderer bevismateriale og risici. Det vil hjælpe dig med at undgå fejl i forbindelse med dine overvejelser og undgå at drage forhastede konklusioner eller blive påvirket af subjektive indtryk.

Behandlingen består af to dele: vurdering af bevismateriale og risiko (fastslåelse af de relevante kendsgerninger) og retlig analyse (anvendelse af loven på de fastslåede kendsgerninger) ⁽¹⁰⁾. Når de faktiske omstændigheder er blevet fastslået, vil vurderingen fokusere på, om de materielle betingelser for tildeling af international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU (kvalifikationsdirektivet [omarbejdning] [⁽¹¹⁾]) er opfyldt.

⁽¹⁰⁾ EU-Domstolens dom af 22. november 2012, *M. mod Minister for Justice, Equality and Law Reform (Ireland)*, C-277/11, EU:C:2012:744. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

⁽¹¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets [direktiv 2011/95/EU](#) af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (omarbejdning) (EUT L 337 af 20.12.2011).

Figur 1. Faserne i behandlingen

Denne praktiske vejledning har fokus på den første del, dvs. vurderingen af bevismateriale og risiko, og bygger på en struktureret tretrinstilgang til udførelsen ⁽¹²⁾.

Vigtigheden af den strukturerede tilgang

Vurdering af bevismateriale og risiko er en metode til brug under hele behandlingen af en asylansøgning. En struktureret tilgang vil hjælpe dig med at udføre dit arbejde mere effektivt, mindske risikoen for at begå fejl og gøre det lettere at træffe en velfunderet, begrundet og konsekvent afgørelse. En struktureret tilgang har til formål at sikre en objektiv og ikkespekulativ undersøgelse af bevismaterialet og risiciene og vil fremme retfærdige og konsekvente afgørelser og sikre, at ensartede sager behandles ens.

I **trin 1** indsamles bevismateriale, og ansøgningens væsentlige kendsgerninger identificeres. Det indsamlede bevismateriale kædes herefter sammen med hver væsentlige kendsgerning. Se afsnittet [Trin 1. »Indsamling af oplysninger«](#).

I **trin 2** vurderes troværdigheden af ansøgerens forklaringer og øvrigt bevismateriale, der er blevet kædet sammen med de enkelte væsentlige kendsgerninger i ansøgningen, i forhold til specifikke kriterier med henblik på at fastslå, hvilke væsentlige kendsgerninger der anerkendes, og hvilke der afvises. Se afsnittet [Trin 2. »Troværdighedsvurdering«](#).

I **trin 3** analyseres de accepterede væsentlige kendsgerninger fremadrettet for at vurdere ansøgerens risiko i tilfælde af tilbagesendelse. Denne risikovurdering er en faktuel vurdering. Spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren, ud fra de accepterede væsentlige kendsgerninger og identificerede risici, har ret til international beskyttelse, er genstand for den retlige analyse, som indgår i en yderligere fase af behandlingen af ansøgningen. Se afsnittet [Trin 3. »Risikovurdering«](#).

⁽¹²⁾ Yderligere information om den retlige vurdering findes i [EASO's praktiske vejledning om ret til international beskyttelse](#), april 2018.

Figur 2. Faserne i behandlingen

Retsstandarder

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Området for vurdering af bevismateriale og risiko er kun i begrænset omfang omfattet af folkeretten. Flygtningekonventionen af 1951⁽¹³⁾ indeholder ingen specifikke bestemmelser om vurdering af bevismateriale og risiko. De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge (UNHCR) har dog i et vist omfang udarbejdet vejledning omkring emnet i form af en håndbog, retningslinjer⁽¹⁴⁾ og et notat⁽¹⁵⁾.

På dette område udgør kvalifikationsdirektivet (omarbejdning) den første juridisk bindende EU-retsakt, der fastsætter, hvilke kriterier en ansøger skal opfylde for at blive anerkendt som flygtning eller som en person, der på anden vis har behov for international beskyttelse. Kvalifikationsdirektivet (omarbejdning) bygger i vid udstrækning på internationale og europæiske retsakter og retspraksis på flygtninge- og menneskerettighedsområdet⁽¹⁶⁾.

I **artikel 4 i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning)** reguleres vurderingen af kendsgerninger og omstændigheder i forbindelse med en ansøgning om international beskyttelse:

- Artikel 4, stk. 1, omhandler [ansøgerens og myndighedens forpligtelse til at samarbejde](#) om at indsamle og vurdere de relevante kendsgerninger i forbindelse med ansøgningen.

⁽¹³⁾ De Forenede Nationers Generalforsamling, [Konvention om flygtninges retsstilling](#), Genève, 28. juli 1951, De Forenede Nationers traktatsamling, bind 189, s. 137, og [Protokol vedrørende flygtninges retsstilling](#), 31. januar 1967, De Forenede Nationers traktatsamling, bind 606, s. 267 (i EU's asyllovgivning og af EU-Domstolen benævnt »Genèvekonventionen«).

⁽¹⁴⁾ UNHCR, [Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus i henhold til 1951-konventionen og 1967-protokollen vedrørende flygtninges retsstilling](#), februar 2019, HCR/IP/4/ENG/REV. 4, punkt 195-205.

⁽¹⁵⁾ UNHCR, [Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims](#), 16. december 1998; UNHCR, [Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report](#) (ud over beviser, vurdering af troværdighed i EU's asylsystemer: fuldstændig rapport), maj 2013.

⁽¹⁶⁾ Alle standarder bør læses i lyset af retspraksis ved EU-Domstolen og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD). Yderligere information om de retlige og retspraksismæssige rammer for vurderingen af bevismateriale findes i EASO, [Evidence and credibility assessment in the context of the common European asylum system — Compilation of Jurisprudence](#) (vurdering af bevismateriale og troværdighed inden for rammerne af det fælles europæiske asylsystem — retspraksis), 2018, og EUAA, [Evidence and credibility in the context of the Common European Asylum System — Judicial analysis](#) (bevismateriale og troværdighed inden for rammerne af det fælles europæiske asylsystem — juridisk analyse), anden udgave, 2023.

- I artikel 4, stk. 2, oplistes [alle relevante elementer](#) i ansøgningen, som bør underbygges og vurderes.
- I artikel 4, stk. 3, fastslås [behandlings individuelle karakter](#), og der oplistes en række elementer, der skal tages i betragtning.
- I artikel 4, stk. 4, fastsættes det, at [tidligere forfølgelse eller alvorlig overlast](#) eller direkte trusler om forfølgelse eller alvorlig overlast er en god grund til at formode, at ansøgeren har en velbegrundet frygt for forfølgelse eller løber en reel risiko for at lide alvorlig overlast, medmindre der er god grund til at antage det modsatte.
- I artikel 4, stk. 5, fastsættes de omstændigheder, hvor de [væsentlige kendsgerninger, der ikke understøttes](#) af dokumenter eller øvrigt bevismateriale, ikke kan afvises.

Disse bestemmelser er hjørnестenen i vurderingen af bevismateriale og risiko og vil blive nærmere analyseret i det følgende.

De proceduremæssige krav til behandlingen af ansøgningen er fastsat i **artikel 10 i direktiv 2013/32/EU (asylproceduredirektivet [omarbejdning])** ⁽¹⁷⁾:

- I artikel 10, stk. 1, fastsættes det, at en ansøgning ikke kan afvises eller udelukkes fra behandling alene med den begrundelse, at den ikke er indgivet **hurtigst muligt**.
- I artikel 10, stk. 3, litra a), fastsættes det, at ansøgningerne skal behandles og afgørelserne træffes **individuel, objektiv og upartisk**.
- Artikel 10, stk. 3, litra b), vedrører de krav, som oplysninger om oprindelsesland (COI) skal opfylde, og hvordan de bør stilles til rådighed ved behandlingen af ansøgningen.
- I henhold til artikel 10, stk. 3, litra c), skal **personalet have kendskab** til de relevante standarder, der finder anvendelse i asyl- og flygtningelovgivningen.
- I artikel 10, stk. 3, litra d), gives der mulighed for at søge **ekspertrådgivning** under behandlingen.

Vejledende principper

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Baseret på alle tilgængelige retlige og retspraksismæssige kilder kan der identificeres en række bagvedliggende principper, der bør ligge til grund for din behandling af en ansøgning om international beskyttelse.

(a) Individuel behandling

Ansøgninger behandles individuelt under hensyntagen til ansøgerens personlige status og forhold. I henhold til asylproceduredirektivet (omarbejdning) skal du være kompetent til at tage ansøgerens personlige og generelle forhold i betragtning i forbindelse med ansøgningen ⁽¹⁸⁾.

⁽¹⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets [direktiv 2013/32/EU](#) af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fretagelse af international beskyttelse (omarbejdning) (EUT L 180/60 af 29.6.2013).

⁽¹⁸⁾ Artikel 15, stk. 3, litra a), i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

Hvad er personlige forhold?

»Personlige forhold« er et generisk udtryk, der i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning) og asylproceduredirektivet (omarbejdning) defineres på en ikkeudtømmende måde ud fra de elementer, udtrykket kan omfatte, f.eks. »ansøgerens kulturelle oprindelse, køn, seksuel orientering, kønsidentitet eller sårbarhed« ⁽¹⁹⁾ eller »baggrund, køn og alder« ⁽²⁰⁾.

Personlige forhold henviser til en række karakteristika, der er knyttet til en person. Sådanne karakteristika kan vedrøre ansøgerens identitet (f.eks. nationalitet, alder, køn, religion), egenskaber (f.eks. uddannelsesmæssig baggrund, handicap, psykisk sundhed), men også ansøgerens personlige situation (f.eks. social, kulturel, økonomisk situation) og baggrund (herunder f.eks. familieforhold, bopæl i oprindelseslandet) i mere generel forstand.

Personlige forhold kan identificeres på et hvilket som helst tidspunkt i asylproceduren.

I henhold til kvalifikationsdirektivet (omarbejdning) skal vurderingen af en ansøgning desuden foretages ud fra det specifikke sagsforhold. Du er derfor forpligtet til at være opmærksom på ansøgerens personlige forhold og tage højde herfor ved behandlingen af ansøgningen ⁽²¹⁾.

(b) Objektiv og upartisk vurdering

Vurderingen ⁽²²⁾ skal være evidensbaseret og fri for subjektive elementer, partiskhed og forudfattede meninger, som du måtte have. Det er af grundlæggende betydning at være opmærksom på og i stand til at begrænse virkningen af alle faktorer, der kan påvirke objektiviteten og upartiskheden. Disse faktorer vil blive analyseret i afsnit [2.3, »Tag højde for individuelle og situationsbestemte faktorer, der kan føre til skævvridning«](#).

(c) Gennemsigthed

Begrundelserne for konklusionerne i forbindelse med vurderingen af bevismateriale og risiko skal fremgå tydeligt af afgørelsen. De oplysninger, som afgørelsen baseres på, bør være tilgængelige for ansøgeren og/eller dennes juridiske rådgiver, så disse forstår udfaldet af ansøgningen og om nødvendigt kan påklage afgørelsen under fuldt kendskab til kendsgerningerne ⁽²³⁾.

⁽¹⁹⁾ Artikel 15, stk. 3, litra a), i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

⁽²⁰⁾ Artikel 4, stk. 3, litra c), i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning).

⁽²¹⁾ Artikel 4, stk. 3, litra c), i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning).

⁽²²⁾ Artikel 10, stk. 3, i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

⁽²³⁾ Artikel 11 og 17, artikel 12, stk. 1, litra f), og artikel 23, stk. 1, i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

(d) Ansøgerens ret til at blive hørt

Retten til at blive hørt ⁽²⁴⁾ er af altafgørende betydning, og den personlige samtale udgør kernen i asylproceduren ⁽²⁵⁾. Ansøgerne kan befinde sig i en situation, hvor de kun eller hovedsageligt kun kan henholde sig til deres egne forklaringer for at underbygge deres ansøgning.

Ansøgeren skal have mulighed for at blive hørt vedrørende substansen gennem en personlig samtale, der gennemføres af en kompetent medarbejder i henhold til national lovgivning. Formålet med samtalen er at gøre det muligt for ansøgeren at fremlægge de elementer, der er nødvendige for at underbygge vedkommendes ansøgning så fuldstændigt som muligt.

Retten til at blive hørt omfatter ansøgerens ret til at redegøre for/klarlægge potentielle negative troværdighedsvurderinger, inden der træffes afgørelse ⁽²⁶⁾. Ansøgeren bør også have lejlighed til »mundtligt og/eller skriftligt at fremsætte bemærkninger til og/eller afklare eventuelle oversættelsesfejl eller misforståelser i rapporten eller afskriften ved afslutningen af den personlige samtale eller inden for en bestemt frist, og inden den besluttende myndighed træffer afgørelse« ⁽²⁷⁾.

Asylproceduredirektivet (omarbejdning) indeholder talrige regler om afholdelsen af den personlige samtale for at give ansøgeren mulighed for at fremlægge sin ansøgning på det bedst mulige grundlag. Yderligere information om, hvordan den personlige samtale afholdes, og om de retlige forpligtelser i henhold til asylproceduredirektivet (omarbejdning) i den henseende findes i EUAA's praktiske vejledning om den personlige samtale ⁽²⁸⁾.

(e) Tavshedspligt

Tavshedspligten ⁽²⁹⁾ er særlig vigtig på grund af den særlige situation, mange ansøgere befinder sig i (se [»Udfordringer ved vurdering af bevismateriale i asylprocedurer«](#)). Alle oplysninger i forbindelse med ansøgerens sag bør behandles fortroligt.

Myndighederne skal sikre passende fortrolighed måden, hvorpå den personlige samtale organiseres ⁽³⁰⁾, men også i måden, hvorpå de indsamler oplysninger om ansøgeren.

Myndighederne må ikke videregive oplysninger »til formodede aktører bag forfølgelse eller alvorlig overlast om individuelle ansøgninger om international beskyttelse eller om, at der er

⁽²⁴⁾ Se artikel 14, stk. 1, i asylproceduredirektivet (omarbejdning) og artikel 41, stk. 2, litra a), i [Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder](#), 26. oktober 2012, 2012/C 326/02. I præmis 87 i EU-Domstolens dom i sagen *M.*, op. cit., fodnote 10, anvendte EU-Domstolen konkret dette princip på asylproceduren: »Retten til at blive hørt garanterer enhver muligheden for på en hensigtsmæssig og effektiv måde at tilkendegive sit synspunkt under den administrative procedure, og inden der træffes nogen afgørelse, som kan berøre vedkommendes interesser negativt [...]«.

⁽²⁵⁾ Begrænsninger i retten til at blive hørt er mulige, men er oplistet udtømmende i asylproceduredirektivet og er en undtagelse, da de kun gælder, »når den besluttende myndighed kan træffe en positiv afgørelse med hensyn til flygtningestatus på grundlag af de foreliggende bevismidler«, eller når »den besluttende myndighed mener, at ansøgeren er uegnet eller ude af stand til at deltage i en samtale på grund af omstændigheder, som vedkommende ikke selv er herre over«.

⁽²⁶⁾ Artikel 16 i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

⁽²⁷⁾ Artikel 17, stk. 3, i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

⁽²⁸⁾ EASO, [Practical Guide: Personal Interview](#), december 2014.

⁽²⁹⁾ Artikel 15, 30 og 48 i asylproceduredirektivet (omarbejdning) og artikel 8 i EU's charter om grundlæggende rettigheder.

⁽³⁰⁾ Artikel 15 i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

indgivet en ansøgning«⁽³¹⁾. De bør heller ikke indhente oplysninger fra de formodede aktører bag forfølgelse eller alvorlig overlast »på en måde, der vil føre til, at sådanne aktører får direkte oplysninger om, at vedkommende har indgivet ansøgning, hvis dette vil indebære en risiko for ansøgerens fysiske integritet eller sådan risiko for personer, som vedkommende har forsørgerpligt over for, eller risiko for vedkommendes familiemedlemmers frihed og sikkerhed, hvis de stadig bor i oprindelseslandet«⁽³²⁾. Se også afsnit [1.1.2, litra e](#), »[Familiemedlemmers asylsager](#)«, vedrørende spørgsmålet om tavshedspligt ved behandling af ansøgninger fra familiemedlemmer.

(f) Ret til privatlivets fred og respekt for menneskelig værdighed

Myndighedernes metoder til vurdering af bevismateriale skal altid anvendes under respekt for ansøgerens menneskelige værdighed, personlige integritet og vedkommendes privatliv og familieliv⁽³³⁾. De må aldrig omfatte metoder, der er smertefulde, ydmygende eller nedværdigende for ansøgeren, eller udgør et urimeligt indgreb i privatlivet⁽³⁴⁾.

Asylproceduredirektivet (omarbejdning) omhandler respekten for den menneskelige værdighed, navnlig med hensyn til den lægeundersøgelse af uledsagede børn, som skal gennemføres under respekt for barnets værdighed. Den metode, der anvendes til at gennemføre lægeundersøgelsen, skal altid være så lidt invasiv som muligt⁽³⁵⁾.

⁽³¹⁾ Artikel 30 i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

⁽³²⁾ Artikel 30 i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

⁽³³⁾ Artikel 1, 3 og 7 i EU's charter om grundlæggende rettigheder.

⁽³⁴⁾ Se i den forbindelse artikel 13, stk. 2, litra d), i asylproceduredirektivet (omarbejdning), i henhold til hvilken »legemsundersøgelse af ansøgeren i henhold til dette direktiv foretages af en person af samme køn under fuld respekt for principperne om den menneskelige værdighed og den fysiske og psykiske integritet«. Yderligere information findes i afsnit [1.1.2\(n\)](#), »[Bevismateriale, der er i strid med ansøgerens grundlæggende rettigheder](#)« og i referencerne EU-Domstolens dom af 25. januar 2018, [F mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal](#), nr. C-473/16, EU:C:2018:36, præmis 48. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#); og EU-Domstolens dom af 2. december 2014, [A., B., C. mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie](#), C-148/13 til C-150/13, EU:C:2014:2406, præmis 59-66. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

⁽³⁵⁾ Betragtning 60 i asylproceduredirektivet (omarbejdning) og artikel 25 i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

1. Trin 1. Indsamling af oplysninger

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Vurderingen af bevismateriale begynder med indsamlingen af oplysninger. Processen med at indsamle oplysninger gennemføres i forskellige faser: indsamling af bevismateriale, identifikation af væsentlige kendsgerninger og sammenkædning af alt bevismateriale med én eller flere væsentlige kendsgerninger.

Indsamling af bevismateriale og identifikation af væsentlige kendsgerninger er en løbende proces, der strækker sig fra det øjeblik, hvor ansøgeren indgiver ansøgningen, til det øjeblik, hvor du foretager risikovurderingen. Selv i denne sidste fase kan det være nødvendigt at indsamle yderligere bevismateriale, hvis der er behov for klarlægning eller yderligere oplysninger. Det grundlæggende princip er, at du bør være åben for alle muligheder og tage højde for, at der kan dukke nye kendsgerninger op under hele processen. Selv om denne proces er struktureret, er den ikke nødvendigvis lineær.

Vigtigheden af at tage højde for faktorer, der kan føre til skævvridning

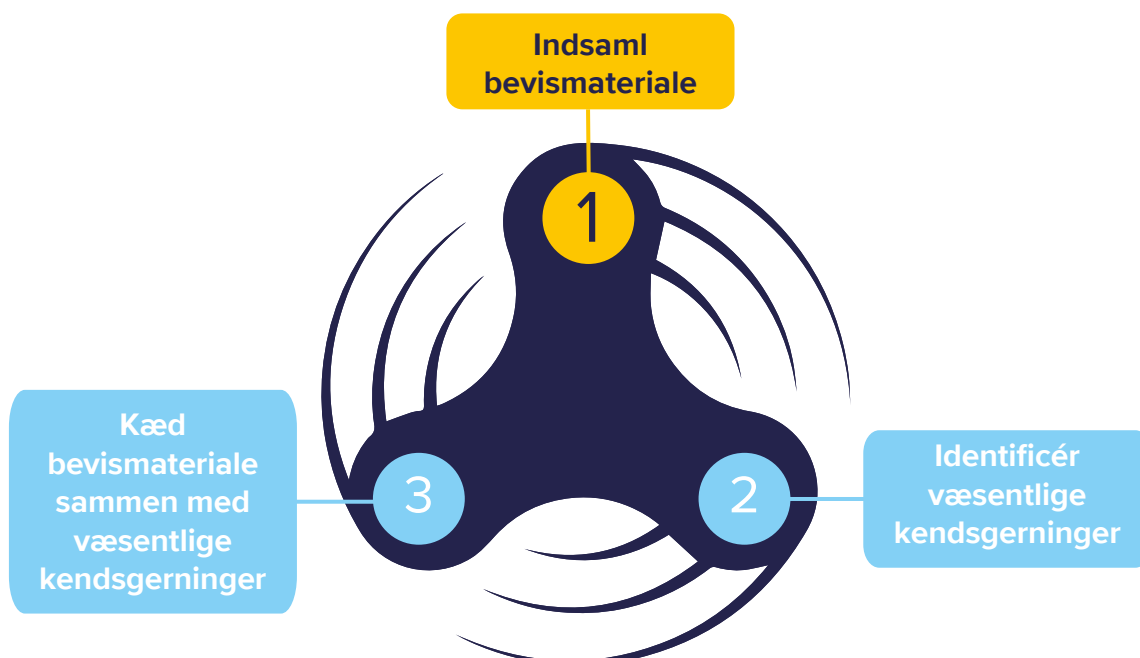
Ved indsamling af bevismateriale er det yderst vigtigt at tage højde for alle relevante individuelle og situationsbestemte forhold, der kan påvirke, i hvilket omfang en ansøger er i stand til at opfylde sine forpligtelser, eller din mulighed for at foretage en objektiv og korrekt behandling (se afsnit [2.3, »Tag højde for individuelle og situationsbestemte faktorer, der kan føre til skævvridning«](#)).

1.1. Indsamle bevismateriale

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Figur 3. Indsamle bevismateriale

Den første fase af processen for vurdering af bevismateriale kræver, at der indsamles alt det bevismateriale i sagen, der er nødvendigt for at underbygge ansøgningen om international beskyttelse.

1.1.1. Opfyld forpligtelsen til at samarbejde (bevisbyrde)

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

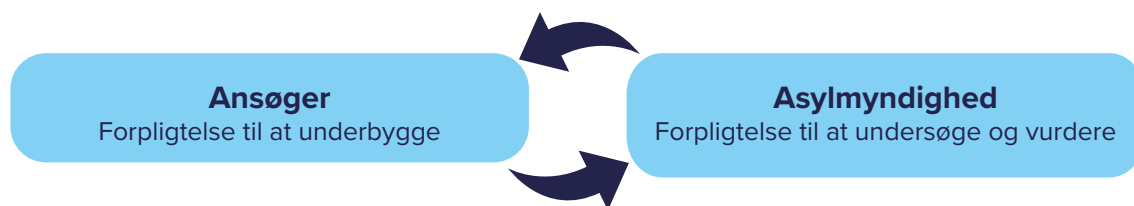
»Bevisbyrde« er et fast juridisk begreb, der fastsætter, hvem der har ansvar for at bevise et bestemt forhold i en retsprocedure, men begrebet skal forstås i dets specifikke fortolkning i asylproceduren. I henhold til artikel 4 i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning) er ansøgeren eller den besluttende myndighed ikke som sådan pålagt bevisbyrden. Begge skal dog opfylde bestemte forpligtelser for at muliggøre en grundig vurdering af ansøgningen om international beskyttelse.

Ansøgeren er i princippet forpligtet til at fremlægge de elementer, der er nødvendige for at underbygge sin ansøgning. Samtidig er den besluttende myndighed forpligtet til at undersøge og vurdere de relevante elementer i ansøgningen i samarbejde med ansøgeren ⁽³⁶⁾. Både ansøgeren og myndigheden er forpligtet til at samarbejde om at vurdere relevante elementer i ansøgningen ⁽³⁷⁾.

⁽³⁶⁾ Artikel 4, stk. 1, i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning).

⁽³⁷⁾ EU-Domstolen, 2012, [M.](#), C-277/11, op. cit., fodnote [10](#), præmis 65 og 66.

Figur 4. Forpligtelse til at samarbejde**(a) Tjek, om ansøgeren opfylder sin forpligtelse til at underbygge ansøgningen**

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Du bør oplyse ansøgeren om dennes forpligtelse til at underbygge sin ansøgning (se afsnit [1.1.1, litra b\), nr. ii](#)), »Oplys ansøgeren om dennes forpligtelser«, der indebærer en forpligtelse for ansøgeren til at afgive en sandfærdig forklaring, fremlægge alt bevismateriale, som er tilgængeligt for vedkommende, og samarbejde med myndighederne i forbindelse med behandlingen af vedkommendes ansøgning.

Bestemmelserne i artikel 4 i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning) indikerer, at der ved »underbygge« forstår at afgive »forklaringer og al anden for ansøgeren tilgængelig dokumentation« ⁽³⁸⁾ om ansøgerens alder, baggrund, herunder eventuelle slægtnings baggrund, identitet, statsborgerskab(er), tidligere opholdssted(er) og -land(e), tidligere asylansøgninger, rejserute, rejsedokumentation samt grundene til, at vedkommende ansøger om international beskyttelse ⁽³⁹⁾. Det betyder, at ansøgeren skal tage skridt til at underbygge ansøgningen med forklaringer og alt bevismateriale, som er tilgængeligt for vedkommende. Ansøgeren har normalt bedre mulighed end myndigheden for at give oplysninger om de individuelle aspekter af sin ansøgning (sine grunde til frygt og sine oplevelser) ⁽⁴⁰⁾.

Måden, hvorpå mangler i ansøgerens opfyldelse af sin forpligtelse til at underbygge påvirker vurderingen af bevismateriale, er omhandlet i afsnit [2.4.1, »Afvejning af troværdighedsvurderingerne af alt bevismateriale, der er kædet sammen med en væsentlig kendsgerning«](#), og afsnit [2.4.2, »Konklusion om væsentlige kendsgerninger«](#).

- i. Har ansøgeren oprigtigt bestræbt sig på at afgive forklaringer og fremlægge dokumentation, som vedkommende råder over?

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Ansøgeren bør fremlægge alle relevante beviser, som vedkommende råder over.

I artikel 4 i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning) er det bevismateriale, som ansøgeren er forpligtet til at fremlægge, anført som værende udelukkende bevismateriale, som er **tilgængeligt for ansøgeren**. Dokumenter og øvrigt bevismateriale anses kun for at være tilgængeligt for ansøgeren, hvis denne med rimelighed kan forventes at være i stand til at indhente det ⁽⁴¹⁾. Det betyder også, at ansøgerens forpligtelse til at underbygge ansøgningen

⁽³⁸⁾ UNHCR, [Beyond Proof, Full Report](#) (ud over beviser, fuldstændig rapport), maj 2013, op. cit., fodnote [15](#), s. 85.

⁽³⁹⁾ UNHCR, [Beyond Proof, Full Report](#) (ud over beviser, fuldstændig rapport), maj 2013, op. cit., fodnote [15](#), s. 89.

⁽⁴⁰⁾ EMD's dom af 23. august 2016, [J.K. m.fl. mod Sverige](#), nr. 59166/12, ECLI:CE:ECHR:2016:0823JUD005916612, præmis 96. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

⁽⁴¹⁾ UNHCR, [Beyond Proof, Full Report](#) (ud over beviser, fuldstændig rapport), maj 2013, op. cit., fodnote [15](#), s. 96.

heller ikke kan forstås som en forpligtelse til at fremlægge bevismateriale til støtte for **enhver** kendsgerning.

Ansøgeren skal **oprigtigt bestræbe sig på** ⁽⁴²⁾ at underbygge sin ansøgning gennem sine forklaringer og al dokumentation og alt øvrigt bevismateriale, som er tilgængeligt for vedkommende. Omfanget af denne forpligtelse afhænger af det specifikke sagsforhold. Det bør tages i betragtning, hvilke muligheder der er til rådighed for at indhente bevismateriale, samt under hvilke omstændigheder ansøgeren har forladt sit oprindelsesland, og hvordan den generelle situation i landet er. Andre faktorer, der også kan forhindre ansøgeren i at fremlægge alt det nødvendige bevismateriale, kan vedrøre ansøgerens personlige forhold, f. eks. dennes fysiske/psykiske sundhed, uddannelsesniveau eller familierelationer. En sags individuelle omstændigheder er altid vigtige, når man skal vurdere, i hvilket omfang ansøgeren har været i stand til at opfylde sine forpligtelser.

- ii. Er alt bevismateriale blevet fremlagt hurtigst muligt?

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Ansøgeren forventes også at fremlægge alle oplysninger og alt bevismateriale, som er tilgængeligt for vedkommende, for asylmyndigheden hurtigst muligt. På den måde vil du kunne identificere og vurdere alle væsentlige kendsgerninger i sagen korrekt og rettidigt. Overholdelsen af denne forpligtelse er tæt forbundet med myndighedens forpligtelse til at oplyse ansøgeren om dennes forpligtelser i asylproceduren og de muligheder, ansøgeren har for at fremlægge bevismaterialet. »Udtrykket »hurtigst muligt« bør fortolkes med henvisning til det tidspunkt, hvor ansøgeren på et sprog, vedkommende forstår, oplyses om sin forpligtelse til at underbygge ansøgningen.« ⁽⁴³⁾ (se afsnit [1.1.1, litra b\), nr. ii](#)), »[Oplys ansøgeren om dennes forpligtelser](#)«).

En praktisk tilgang er at drøfte med ansøgeren, hvilket bevismateriale vedkommende agter at fremlægge, og aftale en rimelig tidsramme. Ansøgerens forpligtelse til at fremlægge oplysninger og bevismateriale hurtigst muligt gælder for det bevismateriale, som er tilgængeligt for ansøgeren. Forpligtelsen er opfyldt, hvis oplysninger eller bevismateriale bliver tilgængeligt på et senere tidspunkt (f.eks. efter den personlige samtale) og fremlægges tidligst muligt.

Der skal tages hensyn til ansøgerens generelle og personlige forhold og relevante sårbarheder, når det vurderes, om forklaringerne eller det øvrige bevismateriale er blevet givet rettidigt. Der kan ikke afgives en negativ troværdighedsvurdering, blot fordi ansøgeren ikke har fremlagt bestemte elementer ved den først givne lejlighed ⁽⁴⁴⁾.

- iii. Har ansøgeren givet en tilfredsstillende forklaring på eventuelt manglende bevismateriale?

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

For nogle af sagens kendsgerninger er ansøgeren muligvis ikke i stand til at fremlægge bevismateriale. Hvis ansøgeren ikke kan opfylde sin forpligtelse til at fremlægge alt det

⁽⁴²⁾ Artikel 4, stk. 5, litra a), i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning).

⁽⁴³⁾ UNHCR, [Beyond Proof, Full Report](#) (ud over beviser, fuldstændig rapport), maj 2013, op. cit., fodnote 15, s. 102.

⁽⁴⁴⁾ EU-Domstolens dom af 2. december 2014, [A., B., C. mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie](#), C-148/13 til C-150/13, EU:C:2014:2406, præmis 70 og 71. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

bevismateriale, som er tilgængeligt for vedkommende, eller alt det bevismateriale, som med rimelighed kunne forventes at være tilgængeligt for vedkommende, under hensyntagen til de individuelle forhold, skal ansøgeren give en tilfredsstillende forklaring på, hvorfor vedkommende ikke kan fremlægge bevismateriale for bestemte kendsgerninger.

Det er din opgave at vurdere, om ansøgerens forklaring om, hvorfor vedkommende ikke kan fremlægge yderligere bevismateriale, kan accepteres. Ansøgerens forklaring bør afvejes mod de individuelle og situationsbestemte forhold (se også afsnit [2.4.1, »Afvejning af troværdighedsvurderingerne af alt bevismateriale, der er kædet sammen med en væsentlig kendsgerning«](#)).

(b) Opfyld sagsbehandlerens forpligtelse til at undersøge

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Ansøgeren skal gives mulighed for at fremlægge alle relevante oplysninger og beviser. Den besluttende myndighed er forpligtet til i samarbejde med ansøgeren at fastslå de relevante elementer i ansøgningen. For at opfylde denne forpligtelse skal du gennemføre nedenstående trin.

i. Støt personer med særlige proceduremæssige behov i tilstrækkelig grad

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Nogle ansøgere kan have behov for særlige proceduremæssige garantier for at kunne underbygge ansøgningen effektivt og fremlægge begrundelser på en sammenhængende måde. Det kan f.eks. skyldes ansøgernes alder, køn, seksuelle orientering, kønsidentitet, handicap, alvorlige sygdom eller psykiske lidelser. Behovet for særlige proceduremæssige garantier kan også skyldes tortur, voldtægt eller andre alvorlige former for psykisk, fysisk eller seksuel vold. Især uledsagede børn har særlige behov, der kræver behørig støtte ⁽⁴⁵⁾.

Medlemsstaterne skal inden for en rimelig frist efter indgivelsen af en ansøgning vurdere, om ansøgeren har behov for særlige proceduremæssige garantier. Hvis dette er tilfældet, skal medlemsstaten yde dem behørig støtte ⁽⁴⁶⁾. Der bør lægges særlig vægt på din undersøgende rolle i sager om personer med særlige proceduremæssige behov ⁽⁴⁷⁾. Du bør indsamle de relevante oplysninger under særlig hensyntagen til ansøgerens særlige behov. For at kunne vurdere og begrænse disse omstændigheders indflydelse på den foreliggende sag kan du have behov for at indhente ekspertudtalelser, f.eks. i tilfælde af psykisk sygdom eller handicap, eller hvis du håndterer konsekvenserne af psykisk, fysisk eller seksuel vold (se også afsnit [1.1.2, litra k](#), »[Lægeerklæringer, psykiatriske speciallægeerklæringer og psykologerklæringer](#)«). Du bør desuden give en ansøger med særlige proceduremæssige behov tilstrækkelig tid til at fremlægge de elementer, der er nødvendige for at underbygge vedkommendes ansøgning om international beskyttelse, og du bør tage disse behov i betragtning, når du afholder den personlige samtale.

⁽⁴⁵⁾ Artikel 25 i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

⁽⁴⁶⁾ Artikel 24 i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

⁽⁴⁷⁾ De relevante foranstaltninger, du skal træffe afhængigt af de proceduremæssige behov, kan identificeres ved hjælp af EASO, [Tool for Identification of Special Needs](#), 2016.

ii. Oplys ansøgeren om dennes forpligtelser

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Ansøgerens ovennævnte forpligtelser er knyttet til den besluttende myndigheds forpligtelse til at oplyse ansøgeren om alle dennes forpligtelser og rettigheder på et sprog, som vedkommende forstår eller med rimelighed kan antages at forstå, og navnlig om dennes forpligtelse til at underbygge ansøgningen ⁽⁴⁸⁾. Ansøgeren skal oplyses om sin forpligtelse til at underbygge sin ansøgning samt om konsekvenserne af ikke at opfylde denne forpligtelse. Det skal ske i tilstrækkelig tid til, at ansøgeren kan opfylde sine forpligtelser. Ansøgeren skal navnlig oplyses om de gældende tidsrammer for opfyldelse af forpligtelserne, så denne har mulighed for at fremlægge alle elementer. Ansøgeren bør desuden modtage praktiske oplysninger om, hvordan vedkommende kan opfylde sine forpligtelser i henhold til national lovgivning og praksis.

Eksempler på oplysning af ansøgeren

National lovgivning eller praksis kan indeholde krav om, at ansøgeren i indkaldelsesbrevet til den personlige samtale oplyses om de typer bevismateriale, vedkommende forventes at fremlægge under den personlige samtale, og om ansøgerens generelle forpligtelser under behandlingen i første instans.

Hvis enkelte beviser ikke kunne fremlægges under den personlige samtale, selvom de var tilgængelige for ansøgeren, kan du give ansøgeren en vis tidsramme til at fremlægge yderligere beviser, inden du behandler ansøgningen og/eller træffer en afgørelse. Dette ville afhænge af den nationale praksis og de særlige forhold, der gør sig gældende for ansøgningen. I sådanne tilfælde ville du under den personlige samtale oplyse ansøgeren om, hvordan de(t) supplerende bevis(er) kan fremlægges, tidsrammen for, hvornår beviset/beviserne forventes at være asylmyndigheden i hænde, inden myndigheden træffer afgørelse om ansøgningen, og konsekvenserne af ikke at fremlægge bevismaterialet inden for den fastsatte tidsramme.

Forklaringer og oplysninger bør gøres tilgængelige på en måde, der tager hensyn til ansøgerens særlige situation, f.eks. på en børnevenlig måde, hvis ansøgeren er et barn (se afsnit [1.1.1, litra b\), nr. i\)](#), »[Støt personer med særlige proceduremæssige behov i tilstrækkelig grad](#)» ⁽⁴⁹⁾).

iii. Tillad ansøgeren at fremlægge relevante kendsgerninger/relevant bevismateriale gennem en personlig samtale

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

For at opfylde deres forpligtelse til at fremlægge alle de oplysninger og alt det bevismateriale, som er tilgængeligt for dem, skal ansøgere gives mulighed for at fremlægge alle væsentlige

⁽⁴⁸⁾ Artikel 12, stk. 1, litra a), i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

⁽⁴⁹⁾ EUAA, [Practical Guide on Information Provision – Access to procedure](#), december 2024, afsnit 1.2.3. »Adapt your communication techniques to the applicant's personal circumstances.«

kendsgerninger og alle beviser gennem en personlig samtale ⁽⁵⁰⁾. Den personlige samtale er den vigtigste fase, når det kommer til at indsamle oplysninger, da den er ansøgerens bedste mulighed for at underbygge sin ansøgning. I henhold til artikel 16 i asylproceduredirektivet (omarbejdning) skal medlemsstaterne afholde personlige samtaler på en måde, der sikrer, »at ansøgeren får passende mulighed for at forelægge de elementer, der er nødvendige for at underbygge ansøgningen i overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 2011/95/EU så fuldstændigt som muligt«.

Da det ikke altid kan forventes, at ansøgeren ved, hvilke forklaringer, dokumenter eller øvrigt bevismateriale, der kan være relevant(e), er den besluttende myndigheds forpligtelse til at samarbejde i fasen for den personlige samtale ikke begrænset til at stille tid og plads til rådighed for ansøgeren. Den besluttende myndighed skal også give ansøgeren den nødvendige vejledning, stille relevante spørgsmål og skabe de rette betingelser for at indsamle de relevante elementer til underbygning af de kendsgerninger, som ansøgeren gør gældende ⁽⁵¹⁾.

- iv. Bed ansøgeren præcisere, hvis noget er uklart

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Du skal i samarbejde med ansøgeren klarlægge alle relevante kendsgerninger i forbindelse med ansøgningen under hensyntagen til det foreliggende bevismateriale, oplysningerne om oprindelsesland og de mulige faktorer, der kan føre til skævvridning (se afsnit [2.3, »Tag højde for individuelle og situationsbestemte faktorer, der kan føre til skævvridning«](#)). Vurderingen af sagen må ikke være baseret på aspekter, der er uklare for dig, og må ikke give mulighed for antagelser, spekulationer, gætværk, intuition eller »mavefornemmelser«.

- v. Tag fat på tilsyneladende uoverensstemmelser, utilstrækkelige oplysninger, plausibilitetsproblemer

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Ansøgeren bør gøres opmærksom på eventuelle uoverensstemmelser, plausibilitetsproblemer og utilstrækkelige oplysninger og gives mulighed for at afklare sådanne punkter. Du bør også fokusere på at identificere deres årsager, så du kan foretage en korrekt vurdering af deres indvirkning på troværdighedsvurderingen. Du bør tage højde for den potentielle tilstedeværelse af faktorer, der kan føre til skævvridning (se afsnit [2.3, »Tag højde for individuelle og situationsbestemte faktorer, der kan føre til skævvridning«](#)), som kunne påvirke

⁽⁵⁰⁾ Se afsnittet [»Vejledende principper, litra d\), Ansøgerens ret til at blive hørt«](#). Asylproceduredirektivet fastsætter kun strenge undtagelser fra retten til at blive hørt. I artikel 14, stk. 2, i asylproceduredirektivet (omarbejdning) anføres følgende:

»[e]n personlig samtale om substansen i ansøgningen kan undlades, når:
den besluttende myndighed kan træffe en positiv afgørelse med hensyn til flygtningestatus på grundlag af de foreliggende bevismidler, eller

den besluttende myndighed mener, at ansøgeren er uegnet eller ude af stand til at deltage i en samtale på grund af omstændigheder, som vedkommende ikke selv er herre over [...]«

Forpligtelsen til at høre ansøgeren gælder også for samtaler om ansøgningens antagelse til behandling (se artikel 34 i asylproceduredirektivet [omarbejdning]). Medlemsstaterne må kun under særlige omstændigheder indrømme en undtagelse fra samtalen om ansøgningens antagelse til behandling i proceduren for antagelse til behandling i forbindelse med fornyede ansøgninger (se artikel 34 og 42 i asylproceduredirektivet [omarbejdning]).

⁽⁵¹⁾ EASO, [Practical Guide: Personal Interview](#), december 2014. Se EU-Domstolen, 2012, [M.](#), C-277/1, op. cit., fodnote 10, præmis 66. Se også UNHCR, [Beyond Proof, Full Report](#) (ud over beviser, fuldstændig rapport), maj 2013, op. cit., fodnote 15, s. 112.

overensstemmelsen og plausibiliteten af ansøgerens forklaringer og vedkommendes mulighed for at give detaljerede oplysninger.

vi. Indhent relevante oplysninger om oprindelsesland og øvrigt bevismateriale

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

For at vurdere sagen bør du indhente relevante, præcise og aktuelle oplysninger om oprindelsesland, »herunder hjemlandets love og andre bestemmelser og den måde, hvorpå de anvendes«⁽⁵²⁾. Se afsnit [1.2.2, »Formulér klare, sammenhængende og faktuelle væsentlige kendsgerninger«](#) for yderligere oplysninger. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) har i den forbindelse vurderet, at asylmyndigheder generelt har bedre mulighed end ansøgeren for at tilgå oplysninger om den generelle situation, herunder oplysninger om muligheden for beskyttelse i oprindelseslandet⁽⁵³⁾.

Den besluttende myndighed indsamler oplysninger om oprindelsesland på en upartisk måde. Når du vurderer bevismateriale i individuelle sager, skal du anvende den samme upartiske tilgang og tage alt bevismateriale i betragtning, der understøtter de kendsgerninger, som ansøgeren gør gældende, samt bevismateriale, der taler imod disse kendsgerninger. Uden denne upartiskhed ville den besluttende myndigheds forpligtelse til at undersøge ikke kunne gennemføres fuldt ud, da den ikke ville opveje ansøgerens manglende adgang til bestemte former for bevismateriale.

For at kunne vurdere sagen kan du også være nødt til at indhente andre beviser på eget initiativ. For eksempel [familiemedlemmers asylsager](#), [kilder på sociale medier](#), [bevismateriale fra andre nationale myndigheder i den ansvarlige medlemsstat](#) eller [fra andre medlemsstater](#). Hvorvidt det er nødvendigt for dig at indsamle sådant bevismateriale, vil afhænge af de specifikke omstændigheder, der knytter sig til ansøgningen. Du kan f.eks. blive nødt til at fremskaffe sådant yderligere bevismateriale på grund af oplysninger, du allerede har, og som skal undersøges nærmere.

Den besluttende myndighed vil også skulle tage eventuelle risici i betragtning, som ansøgeren ikke har nævnt, men som myndigheden har kendskab til, og som kan udsætte ansøgeren for en risiko for forfølgelse eller alvorlig overlast ved vedkommendes tilbagesendelse⁽⁵⁴⁾. Dette gælder navnlig, hvis den besluttende myndighed ved, at ansøgeren sandsynligvis er medlem af en gruppe, der systematisk udsættes for forfølgelse eller alvorlig overlast⁽⁵⁵⁾. Afhængigt af national praksis kan du være nødt til at oplyse ansøgeren om dette og give vedkommende mulighed for at fremsætte bemærkninger.

⁽⁵²⁾ Artikel 4, stk. 3, i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning).

⁽⁵³⁾ EMD's dom af 23. august 2016, [J.K. m.fl. mod Sverige](#), nr. 59166/12, ECLI:CE:ECHR:2016:0823JUD005916612, præmis 132. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

⁽⁵⁴⁾ EMD's dom af 23. marts 2016, [F.G. mod Sverige](#), nr. 43611/11, ECLI:CE:ECHR:2016:0323JUD004361111, præmis 127. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#). EMD's dom af 27. oktober 2020, [M.A. mod Belgien](#), nr. 19656/18, ECLI:CE:ECHR:2020:1027JUD001965618, præmis 81. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#); EMD's dom af 21. juli 2021, [E.H. mod Frankrig](#), nr. 39126/18, ECLI:CE:ECHR:2021:0722JUD003912618, præmis 132. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

⁽⁵⁵⁾ EMD's dom af 23. marts 2016, [F.G. mod Sverige](#), nr. 43611/11, ECLI:CE:ECHR:2016:0323JUD004361111, præmis 127. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#). EMD's dom af 27. oktober 2020, [M.A. mod Belgien](#), nr. 19656/18, ECLI:CE:ECHR:2020:1027JUD001965618, præmis 81. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#); EMD's dom af 21. juli 2021, [E.H. mod Frankrig](#), nr. 39126/18, ECLI:CE:ECHR:2021:0722JUD003912618, præmis 132. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

Efter behov omfatter den besluttende myndigheds forpligtelse til at samarbejde også at foranstalte en lægeundersøgelse af ansøgeren med ansøgerens samtykke eller at oplyse ansøgeren om, at vedkommende selv skal træffe aftale om en lægeundersøgelse ⁽⁵⁶⁾.

(c) Tag højde for de specifikke underbygningsregler, hvis det er relevant

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Når disse regler anvendes under behandlingen, er det den besluttende myndigheds opgave at underbygge, at betingelserne for at gennemføre følgende koncepter er opfyldt:

- tilgængeligheden af beskyttelse i oprindelseslandet
- muligheden for at finde et internt flugtalternativ (IPA), og
- eksistensen af grunde til udelukkelse ⁽⁵⁷⁾.

Forpligtelsen til at underbygge påhviler asylmyndigheden, selv hvis det er anerkendt, at:

- ansøgeren allerede har været udsat for (en direkte trussel om) forfølgelse eller alvorlig overlast.

I dette tilfælde skal myndigheden give gode grunde »til at antage, at sådan forfølgelse eller sådan overlast ikke vil gentage sig« ⁽⁵⁸⁾.

Selvom den besluttende myndighed er forpligtet til at underbygge, at betingelserne for at anvende ovennævnte koncepter er opfyldt, skal den besluttende myndighed og ansøgeren stadig samarbejde om at indsamle og fremlægge alt relevant bevismateriale, der vil gøre det muligt at vurdere disse betingelser.

Hvis ansøgeren kommer fra et land, der er udpeget som et sikkert oprindelsesland, kan den individuelle behandling begynde med et fokus på ansøgerens forpligtelse til at underbygge sin ansøgning ved at fremlægge alle de elementer, der indikerer, at landet ikke er sikkert for ansøgeren i lyset af dennes særlige situation ⁽⁵⁹⁾.

Der redegøres nærmere for sådanne situationer i de følgende afsnit.

i. Ydes der beskyttelse i oprindelseslandet?

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Selv om ansøgeren skal underbygge sin ansøgning (risiko for forfølgelse/alvorlig overlast, hvis vedkommende sendes tilbage til oprindelseslandet), er det dig, der har bevisbyrden for, at der ydes beskyttelse i oprindelseslandet (dvs. omvendt bevisbyrde).

⁽⁵⁶⁾ Se artikel 18 i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

⁽⁵⁷⁾ *EASO's praktiske vejledning om ret til international beskyttelse*, april 2018. EASO, *Practical Guide on the Application of the Internal Protection Alternative*, maj 2021. EASO, *Practical Guide on Exclusion*, januar 2017.

⁽⁵⁸⁾ Artikel 4, stk. 4, i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning).

⁽⁵⁹⁾ Artikel 36 og 37 i asylproceduredirektivet (omarbejdning). Yderligere information om denne underbygningsregel findes i EUAA, *Evidence and credibility in the context of the Common European Asylum System — Judicial analysis* (bevismateriale og troværdighed inden for rammerne af det fælles europæiske asylsystem — juridisk analyse), anden udgave, 2023.

For at få bekræftet, at der ydes beskyttelse i oprindelseslandet, bør du i forbindelse med identifikationen af ansøgningens væsentlige kendsgerninger fastslå, om ansøgeren har forsøgt at opnå beskyttelse hos de relevante myndigheder/aktører; årsagen, hvis dette ikke er tilfældet; hos hvilke myndigheder/aktører ansøgeren har forsøgt at opnå beskyttelse; resultatet heraf; om ansøgeren har adgang til beskyttelse, om beskyttelsen er effektiv, og om den er af ikke-midlertidig karakter ⁽⁶⁰⁾.

ii. Finder det interne flugtalternativ anvendelse?

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Hvis det er foreskrevet i den nationale lovgivning, kan du gøre gældende, at ansøgeren reelt har adgang til intern beskyttelse mod forfølgelse og alvorlig overlast i en del af oprindelseslandet. Du skal i så fald identificere et område og påvise, at der er en del af landet, som ansøgeren sikkert og lovligt kan rejse til og ind i, og hvor ansøgeren med rimelighed kan forventes at bosætte sig ⁽⁶¹⁾.

For at understøtte en sådan vurdering skal du, når du identificerer de væsentlige kendsgerninger, tage højde for de generelle forhold, der hersker i den pågældende del af landet, samt ansøgerens personlige forhold. Sørg for, at der indhentes relevante, præcise og aktuelle oplysninger om oprindelsesland fra relevante kilder, f.eks. EUAA, UNHCR og relevante internationale menneskerettighedsorganisationer, vedrørende både den generelle situation i landet og situationen i det identificerede beskyttelsesområde i det pågældende land.

Hvis aktørerne bag forfølgelse eller alvorlig overlast er staten eller repræsentanter for staten, bør du antage, at ansøgeren ikke har adgang til effektiv beskyttelse. Hvis ansøgeren er et uledsaget barn, bør dette indgå i din vurdering af, hvorvidt der er effektiv mulighed for sådan beskyttelse, om der findes passende varetægts- og forældremyndighedsordninger, der sikrer det uledsagede barns tarv. Yderligere information om det interne flugtalternativ findes i EUAA's praktiske vejledning om dette emne ⁽⁶²⁾.

iii. Finder udelukkelse fra international beskyttelse anvendelse?

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

I forbindelse med fastlæggelsen af de væsentlige kendsgerninger (inden den retlige behandling) kan det være, at du identificerer elementer, der kunne medføre, at ansøgeren udelukkes fra international beskyttelse. Hvis du mener, at ansøgeren bør nægtes beskyttelse på grundlag af udelukkelsesgrunde, vil du skulle underbygge din konklusion ⁽⁶³⁾. Udelukkelsen skal være baseret på klart og troværdigt bevismateriale. Ansøgeren skal have mulighed for at anfægte det bevismateriale, der anvendes til at understøtte udelukkelsen. Yderligere information findes i EUAA's praktiske vejledning om dette emne ⁽⁶⁴⁾.

⁽⁶⁰⁾ Artikel 7 i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning).

⁽⁶¹⁾ Artikel 8 i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning).

⁽⁶²⁾ EASO, [Practical Guide on the Application of the Internal Protection Alternative](#), maj 2021.

⁽⁶³⁾ Artikel 12 og 17 i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning).

⁽⁶⁴⁾ EASO, [Practical Guide on Exclusion](#), januar 2017.

- iv. Har ansøgeren allerede tidligere været udsat for (direkte trusler om) forfølgelse eller alvorlig overlast?

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Under behandlingen fastslår du måske, at ansøgeren har dokumenteret, at vedkommende har været udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast eller for direkte trusler om forfølgelse eller alvorlig overlast i oprindelseslandet. Dette ville være en god grund til at formode, at ansøgeren har en velbegrundet frygt for forfølgelse eller løber en reel risiko for at lide alvorlig overlast, medmindre der er gode grunde til at antage, at sådan forfølgelse eller overlast ikke vil gentage sig ⁽⁶⁵⁾. Du er forpligtet til at påvise, om der er sådanne gode grunde.

- v. Kommer ansøgeren fra et sikkert oprindelsesland, der er udpeget som et sådant i henhold til national lovgivning?

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Nogle medlemsstater har udpeget bestemte lande som sikre oprindelseslande i henhold til deres nationale lovgivning. I den proces, hvor et land udpeges som sikkert oprindelsesland, har dine nationale myndigheder allerede vurderet og konkluderet, at der generelt og gennemgående ikke er risiko for forfølgelse eller alvorlig overlast i det pågældende land, og at der er adgang til statslig beskyttelse. Denne udpegning skulle være baseret på relevante, præcise og aktuelle oplysninger om oprindelsesland, og din forpligtelse til at undersøge den generelle situation i oprindelseslandet kan derfor anses for at være opfyldt. Den individuelle behandling af ansøgningen kan derfor begynde med et fokus på ansøgerens forpligtelse til at underbygge sin ansøgning ved at fremlægge de elementer, der indikerer, at:

- ansøgerens oprindelsesland ikke kan betragtes som sikkert i lyset af vedkommendes særlige omstændigheder, og/eller at
- ansøgerens adgang til den effektive beskyttelse, der generelt ydes i ansøgerens oprindelsesland, på grundlag af individuelle elementer, ikke er til stede eller ikke er effektiv i lyset af ansøgerens særlige omstændigheder.

Denne behandling skal finde sted i sammenhæng med en individuel vurdering. Du skal også sørge for, at din behandling er baseret på aktuelle oplysninger om oprindelsesland. Hvis dette ikke er tilfældet, bør du efter behov foretage yderligere COI-undersøgelser.

1.1.2. Indsaml beviser af relevans for ansøgningen

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Det er dit ansvar at undersøge og vurdere det foreliggende bevismateriale og søge efter yderligere bevismateriale (se afsnit [1.1.1, litra b\), nr. vi\)](#), »[Indhent relevante oplysninger om oprindelsesland og øvrigt bevismateriale](#)«) og om nødvendigt bede ansøgeren om at fremlægge yderligere bevismateriale, som med rimelighed kan forventes fremlagt.

⁽⁶⁵⁾ Artikel 4, stk. 4, i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning).

For at træffe afgørelser af høj kvalitet er det vigtigt, at du hjælper ansøgeren ved at vurdere det fremlagte bevismateriale grundigt og i dets helhed og giver vedkommende mulighed for at fremlægge relevant bevismateriale.

Du bør sikre dig, at du forstår relevansen for ansøgningen af alt det bevismateriale, som ansøgeren fremlægger. Det er god praksis at spørge ansøgeren, hvad vedkommende ønsker at påvise med det bevismateriale, vedkommende fremlægger.

I nogle situationer kan det blive nødvendigt at indhente yderligere oplysninger for at klarlægge alle relevante kendsgerninger i sagen.

Det er omkostningsfrit at fremlægge bevismateriale. Det vil sige, at ansøgeren kan fremlægge enhver form for bevismateriale til støtte for sin ansøgning (f.eks. væsentligt bevismateriale i form af f.eks. dokumenter eller genstande af enhver art eller uvæsentligt bevismateriale i form af f.eks. oplysninger, der er tilgængelige på internettet), og at du bør acceptere disse former for bevismateriale. Der bør dog ikke anmodes om eller accepteres bevismateriale, der kan påvirke ansøgerens værdighed (se afsnit [1.1.2, litra n](#)), »[Bevismateriale, der er i strid med ansøgerens grundlæggende rettigheder](#)«.

Ansøgere kan fremlægge bevismateriale til støtte for deres sag, når de indgiver deres ansøgning eller på et hvilket som helst andet tidspunkt i proceduren, herunder inden for en rimelig tid efter den personlige samtale.

Det er derfor vigtigt at registrere alt fremlagt bevismateriale i ansøgerens sagsakter, med angivelse af dato og klokkeslæt for fremlæggelsen, da det tidspunkt, hvor det pågældende bevis er blevet fremlagt, kan have indflydelse på troværdighedsvurderingen.

Husk din tavshedspligt

Husk, at du ved indsamling af bevismateriale skal sørge for ikke at udsætte ansøgeren eller berørte personer for risiko. Tavshedspligten skal overholdes ⁽⁶⁶⁾.

Ud over ansøgerens egne forklaringer under en personlig samtale og/eller gennem skriftlige bemærkninger kan vedkommende fremlægge bevismateriale i en række forskellige former. Nedenfor vejledes der om de mest almindelige typer bevismateriale, der kan fremlægges eller indsamles, og hvordan du bør håndtere disse.

(a) Mundtlige forklaringer

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Ansøgerens mundtlige forklaringer er i nogle tilfælde den eneste form for bevismateriale i forbindelse med en ansøgning. Ansøgerens mundtlige forklaring under den personlige samtale er af afgørende betydning. Det er derfor vigtigt, at du afholder samtalen på en måde, så du sikrer, at du får relevant og pålideligt bevismateriale af høj kvalitet fra ansøgeren. Det er

⁽⁶⁶⁾ Yderligere information findes i afsnittet »[Vejledende principper, litra e](#)), [Tavshedspligt](#)« og EASO, [Practical Guide on the Use of Country of Origin Information by Case Officers for the examination of asylum applications](#), december 2020.

nødvendigt at anvende passende samtaleteknikker, især i tilfælde af børn og sårbare personer (herunder personer, der har været udsat for belastende livshændelser), for at sikre, at alle oplysninger afgives efter ansøgerens bedste overbevisning og evne.

Under samtalen er det vigtigt, at du bevarer fokus på [kerneelementerne](#) i ansøgningen og ikke på de mere perifere elementer. Hvis du fremhæver eller bruger meget tid på perifere kendsgerninger, især ved samtalebegyndelse, kan det vildlede ansøgeren med hensyn til, hvad der er de vigtige centrale kendsgerninger, der skal fremlægges.

Relateret EUAA-publikation

Vejledning om, hvordan bevismateriale af høj kvalitet indsamles gennem en personlig samtale, og hvordan samtaler afholdes med ansøgeren i centrum, findes i EASO, [Practical Guide: Personal Interview](#), december 2014.

(b) Skriftlige forklaringer

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Skriftlige forklaringer, der fremlægges i forbindelse med indgivelsen af en ansøgning, kan hjælpe dig med at forberede samtalen, da de kan indeholde oplysninger om årsagerne til flugten, om frygten og den fremtidige risiko og om ansøgerens identitet og personlige forhold. Skriftlige forklaringer kan også accepteres som yderligere bevismateriale til støtte for en ansøgning og supplere de mundtlige forklaringer, der er indsamlet i forbindelse med samtalen. I særlige tilfælde kan skriftlige forklaringer desuden være de eneste forklaringer, der gives, hvis der af særlige grunde ikke afholdes en samtale (se afsnittet [»Vejledende principper, litra d\), Ansøgerens ret til at blive hørt«](#)).

Skriftlige forklaringer kan være særligt nyttige i tilfælde af svært traumatiserede ansøgere eller ansøgere med psykiske lidelser eller handicap. Det skriftlige format kan give disse ansøgere en følelse af sikkerhed og en ramme, de kan følge under den personlige samtale, især hvis deres hukommelse er påvirket.

Skriftlige forklaringer kan være skrevet spontant af ansøgeren som supplement til mundtlige forklaringer eller være foranlediget af en anmodning fra myndigheden om at udfylde et generelt eller specifikt spørgeskema.

Selvom skriftlige forklaringer er et nyttigt bevis, skal man huske på, at deres indhold og specificiteten af oplysningerne kan være påvirket af den sammenhæng, de er skrevet i. Scenarier, hvor omstændighederne kunne påvirke indholdet af en skriftlig forklaring, er for eksempel: forklaringer skrevet umiddelbart efter, at ansøgeren er blevet pågrebet for ulovligt at krydse en grænse; forklaringer skrevet i nærværelse af uniformerede grænsevagter eller politibetjente; forklaringer skrevet af en person, der er under påvirkning af smuglere, menneskehandlere eller andre aktører i det lokale miljø. Vær særligt opmærksom på sådanne omstændigheder, når du sammenligner disse forklaringer med andet foreliggende bevismateriale (f.eks. forklaringerne under den personlige samtale), og giv om muligt ansøgeren mulighed for at uddybe, inden du drager en negativ konklusion om troværdighedsvurderingen.

(c) Identitetspapirer og øvrig dokumentation

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Dokumentation kunne være forskellige former for identitetspapirer, rejsedokumenter, attester (fødsel, civilstand, nationalitet osv.), arrestordrer, retsafgørelser og domme, trykte e-mails, breve eller udtalelser fra politiske eller andre grupper, medlemskort, oplysninger i medier, billeder, lægeerklæringer, aviser osv. Andet væsentligt bevismateriale kunne være tøj, malerier, USB-stik eller SIM-kort, telefoner, amuletter eller andre genstande. Uvæsentligt bevismateriale kunne være internetsider, f.eks. links til sociale medier.

Når du indsamler bevismateriale, kan du støde på mange forskellige typer, f.eks. bevismateriale fremlagt af ansøgeren, indhentet af dig eller på anden måde gjort tilgængeligt for dig (fordi ansøgeren har fremlagt det i en anden procedure, eller fordi det er fremkommet gennem en specifik undersøgelsesforanstaltning).

Alle dokumenter, som en ansøger fremlægger som bevismateriale til støtte for sin ansøgning, skal vurderes grundigt. Du bør først sikre dig, at du forstår, hvilke dokumenter der er fremlagt, og deres relevans for ansøgningen. Det er god praksis at spørge ansøgeren, hvad vedkommende ønsker at påvise med de enkelte dokumenter, vedkommende fremlægger.

Dokumenter og øvrigt bevismateriale kunne fremlægges i original eller kopi og omfatte såvel privat materiale som officielle dokumenter.

Du bør sikre dig, at du har tilstrækkelige oplysninger vedrørende bevismaterialet til at forstå dets indhold, de omstændigheder, hvorunder dokumentet er blevet udstedt (hvornår, af hvem, til hvilket formål osv.), og hvordan ansøgeren har fået fat i dokumentet. Gennemgå alle dokumenter i videst muligt omfang under den personlige samtale for at se, om du har tilstrækkeligt med oplysninger til at kunne foretage en yderligere vurdering af dem, eller til at vurdere, om der er behov for yderligere præciseringer fra ansøgerens side.

For eksempel bør pas tjekkes for ind- og udrejsestempler, visa, bevis for tilbagesendelse til oprindelseslandet osv. for at bekræfte både ansøgerens indvandringshistorik og vedkommendes redegørelse for hændelserne med henblik på den senere troværdighedsvurdering (trin 2). Et andet eksempel er en ansøger, der har fremlagt dokumenter, som vedkommende ikke forventes at være i besiddelse af. Her bør ansøgeren have mulighed for at forklare, hvordan vedkommende er kommet i besiddelse af dem.

Om muligt bør du også indhente oplysninger om det indhold og den form, der generelt kan forventes i forbindelse med de fremlagte dokumenter (f.eks. arrestordrer, retlige indkaldelser). Sådanne oplysninger kan indhentes gennem relevante oplysninger om oprindelsesland eller gennem en specifik verifikationsprocedure. Verificeringen af dokumenter bør om muligt finde sted inden den personlige samtale. Det vil give ansøgeren mulighed for at redegøre for eventuelle negative vurderinger med hensyn til det fremlagte bevismateriales gyldighed. Verificeringen af dokumenter kan finde sted fra det tidspunkt, hvor ansøgningen registreres, hvis dokumenterne foreligger på det tidspunkt.

Afhængigt af national praksis og nationale muligheder kan verificeringen af (bestemte kategorier af) dokumenter foretages af en specialiseret enhed eller myndighed. For yderligere information, se trin 2, afsnit [2.1, »Vurdér dokumentation og øvrigt bevismateriale«](#), og EUAA's

praktiske vejledning om registrering ⁽⁶⁷⁾. Verificeringen skal foretages på en måde, der sikrer, at tavshedspligten overholdes (se ovenstående afsnit [»Vejledende principper, litra e\), Tavshedspligt«](#)) ⁽⁶⁸⁾.

(d) Oplysninger om oprindelsesland

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Det er af afgørende betydning for beslutningsprocessen, at der er adgang til oplysninger om oprindelsesland af høj kvalitet ⁽⁶⁹⁾. Du skal være sikker på, at de tilgængelige oplysninger om oprindelsesland er relevante, nøjagtige og aktuelle, og at de kommer fra forskellige pålidelige og uafhængige kilder. Oplysninger om oprindelsesland bør være så specifikke som muligt og ikke være begrænset til den generelle situation i oprindelseslandet. Da de enkelte kilder har hver deres perspektiv og fokus, bør der søges i forskellige kilder og forskellige typer af kilder for at opnå et så omfattende og afbalanceret billede som muligt, herunder oplysninger fra EUAA, UNHCR og relevante menneskerettighedsorganisationer ⁽⁷⁰⁾. Oplysninger om oprindelsesland bør være objektive, og tilgangen til at indsamle dem bør være upartisk, hvilket betyder, at personen, der indsamler dem, bør undlade at tage oplysninger i betragtning, der kun understøtter en enten negativ eller positiv vurdering ⁽⁷¹⁾.

Alle de kilder, du har anvendt i din vurdering, skal så vidt muligt angives i din afgørelse.

Relateret EUAA-publikation

EASO, [Practical Guide on the Use of Country of Origin Information by Case Officers for the examination of asylum application](#), december 2020, indeholder information om anvendelsen af oplysninger om oprindelsesland i forskellige faser af behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse, herunder troværdighedsvurderingen. Ud over mere detaljeret information om, hvordan oplysninger om oprindelsesland anvendes i troværdighedsvurderingen, indeholder vejledningen information om, hvad der forstås ved relevante og nøjagtige oplysninger om oprindelsesland eller oplysninger om oprindelsesland, der er aktuelle og indsamlet fra forskellige kilder.

(e) Familiemedlemmers asylsager

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

For at kunne foretage en korrekt vurdering med fuldt kendskab til kendsgerningerne kan den besluttende myndighed være nødt til at undersøge tilknyttede asylsager, som den er i besiddelse af. Det kan omfatte ansøgninger, der vedrører identiske kendsgerninger eller omstændigheder, f.eks. familiemedlemmers asylsager, da den frygt, ansøgeren giver udtryk

⁽⁶⁷⁾ EUAA, [Praktisk vejledning om registrering — Indgivelse af ansøgninger om international beskyttelse](#), december 2021.

⁽⁶⁸⁾ Artikel 30 i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

⁽⁶⁹⁾ Artikel 4, stk. 3, i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning) og artikel 10, stk. 3, litra b), i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

⁽⁷⁰⁾ Artikel 10, stk. 3, litra b), i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

⁽⁷¹⁾ EUAA, [Evidence and credibility in the context of the Common European Asylum System — Judicial analysis](#) (bevismateriale og troværdighed inden for rammerne af det fælles europæiske asylsystem — juridisk analyse), anden udgave, 2023.

for, kan være tæt forbundet med andre familiemedlemmers situation ⁽⁷²⁾. I nogle tilfælde vil ansøgeren henvise til et familiemedlems sag og fremlægge elementer af denne sag. Familiemedlemmers sager bør dog behandles fortroligt (se afsnittene »[Vejledende principper](#)«, »[Tavshedspligt](#)« og »[Ret til privatlivets fred og respekt for menneskelig værdighed](#)«). Afhængigt af de nationale bestemmelser og oplysningernes indhold kan anvendelsen af sådant bevismateriale kræve det pågældende familiemedlems samtykke.

I nogle tilfælde kan videregivelsen af følsomme oplysninger fra andre sager i alvorlig grad eksponere eller bringe familiemedlemmernes sikkerhed i fare. Det ville være tilfældet i situationer med seksuel og kønsbaseret vold, børnemishandling, omsorgssvigt, vold og udnyttelse, seksuel orientering, kønsidentitet, kønsudtryk eller kønskarakteristika osv. I disse situationer må bevismateriale ikke videregives, og du vil skulle undersøge forholdene og klarlægge mulige negative troværdighedsvurderinger uden at videregive oplysningerne.

(f) Oplysninger fra andre personer/vidneudsagn

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Ud over oplysninger fra eksperter på et bestemt område (se nedenfor [litra j](#)), »[Sproganalyse, -vurdering eller -indikation](#)«, [litra k](#)), »[Lægeerklæringer, psykiatriske speciallægeerklæringer og psykologerklæringer](#)«, [litra m](#)), »[Erklæringer fra andre fagfolk](#)«) kan der fremlægges vidneudsagn eller anmodes om vidneudsagn fra andre personer eller grupper, som kan hjælpe med at vurdere troværdigheden af en ansøgers forklaring eller personlige forhold. Vidneudsagn kan komme fra vidt forskellige kilder, herunder familiemedlemmer, partnere, skoler og politiske og religiøse grupper. I nogle tilfælde er vidneudsagn af særlig betydning, f. eks. forklaringer afgivet af ledsagende voksne på vegne af mindreårige ansøgere. Vigtige oplysninger kan også komme fra vidneudsagn fra den udpegede retlige repræsentant for et barn samt fra lærere, socialarbejdere eller personale på asylcentret, som er i tæt kontakt med barnet.

Når du indsamler den slags bevismateriale, bør du specifikt tage højde for den eventuelle fortrolighed af vidneudsagnet.

(g) Oplysninger på sociale medier

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Oplysninger indsamlet på sociale medier kan være af forskellig art. Ansøgere benytter ofte oplysninger på sociale medier til at underbygge deres ansøgning. Det gælder både generelle oplysninger (f.eks. blogartikler eller dokumentation for den generelle situation i oprindelseslandet med hensyn til en kendsgerning i ansøgningen) eller mere specifikke oplysninger (f.eks. indlæg på sociale medier, ansøgerens egne indlæg på internettet eller offentligt tilgængelige billeder af ansøgeren taget i forbindelse med et arrangement eller en bestemt situation osv.).

Den besluttende myndighed kan også indsamle oplysninger, der er offentligt tilgængelige på de sociale medier, og bruge dem som bevismateriale. Den slags oplysninger kan være af særlig interesse, hvis der ikke er andre kilder til rådighed i forbindelse med en situation eller

⁽⁷²⁾ EASO, [Practical Guide on the Use of Country of Origin Information by Case Officers for the examination of asylum applications](#), december 2020.

hændelse, for at opveje manglen på eksempelvis formelle oplysninger om oprindelsesland, eller fordi hændelsen har fundet sted for ganske kort tid siden.

Oplysninger indsamlet på sociale medier kan underbygge en ansøgning, men også afdække unøjagtige eller upålidelige oplysninger. På grund af deres særlige karakter frembyder oplysninger på sociale medier imidlertid en lang række udfordringer og bør anvendes og vurderes med forsigtighed (se trin 2, afsnit [2.1.4, litra c](#)), »Indhold indsamlet på sociale medier«⁽⁷³⁾.

(h) Bevismateriale fra andre nationale myndigheder i den ansvarlige medlemsstat

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Måske findes der oplysninger hos andre statslige myndigheder, som kan hjælpe med at fastslå en ansøgnings væsentlige kendsgerninger. Det kan f.eks. være hensigtsmæssigt at anmode om oplysninger såsom:

- Fingeraftryksmatches i Eurodac.

Eurodac-oplysninger kan f.eks. bruges til at rekonstruere ansøgerens rejserute, ulovlige indrejser og ophold samt tidligere asylansøgninger.

- Registrering af ægteskaber.
- Kriminalregisteroplysninger og retsbogsudskrifter.
- Oplysninger i visumansøgninger, f.eks. gennem visuminformationssystemet.

Oplysninger i visuminformationssystemet kan belyse de identitetspapirer og den rejselegitimation, som ansøgeren er i besiddelse af.

- Oplysninger i Schengeninformationssystemet.

Schengeninformationssystemet kan indeholde oplysninger om spørgsmål vedrørende f.eks. den offentlige sikkerhed relateret til ansøgeren, forbindelse til straffesager, brug af forfalskede dokumenter, eller sårbarhed.

(i) Oplysninger fra andre medlemsstater

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

I nogle tilfælde kan det være relevant at anmode om oplysninger om ansøgeren fra en anden medlemsstat, hvor personen tidligere har opholdt sig eller ansøgt om beskyttelse.

Der kan anmodes om kopier af dele af asylsagen for en ansøger, hvis ansøgning om international beskyttelse er blevet afvist i en anden medlemsstat eller et associeret land, hvis forordning (EU) nr. 604/2013⁽⁷⁴⁾ ikke længere finder anvendelse eller ikke finder anvendelse på ansøgeren. Disse oplysninger kan anvendes til at behandle ansøgningen i asyllandet, da

⁽⁷³⁾ EUAA, [Qualification for international protection \(Directive 2011/95/EU\) — Judicial analysis](#), anden udgave, 2023, afsnit 1.10.3.4. Sur place activities and use of social media; og appeldomstolen (afdelingen for sager om indvandring og asyl [IAC]), Det Forenede Kongerige, dom af 20. januar 2022, XX (PJAK – sur place activities – Facebook) Iran CG [2022] UKUT 23 (IAC).

⁽⁷⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets [forordning \(EU\) nr. 604/2013](#) af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (omarbejdning) (EUT L 180 af 29.6.2013) (også benævnt »Dublin III-forordningen«).

de kan være relevante for ansøgerens tidligere forklaringer og det bevismateriale, som ansøgeren har fremlagt under den anden procedure.

Enhver anmodning om at få kopier af dele af asylsagen fra et andet land kan af fortrolighedshensyn kræve ansøgerens samtykke.

Relateret EUAA-publikation

En nærmere vejledning om anmodning om oplysninger til andre medlemsstater findes i EASO, [Recommendations on Information Exchange between Dublin Units](#), december 2021.

(j) Sproganalyse, -vurdering eller -indikation

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Afhængigt af national praksis kan du have adgang til individuel sprogvurdering, -indikation eller -analyse, som ville give dig (mere eller mindre formelle) forslag med hensyn til ansøgerens sandsynlige oprindelsessted eller etniske profil. Sproganalysen afdækker ikke i sig selv ansøgerens nationalitet, men det sted (eller et af de steder), hvor ansøgeren har haft social omgang igennem længere tid ved at bo der og interagere med lokalsamfundet. Husk på, at et sprog kan omfatte forskellige dialekter, afhængigt af talerens oprindelsesregion eller sociale klasse, og at der inden for én by kan tales flere sprog, herunder i diasporasamfund. I visse oprindelseslande er dialekten i et sprog måske i højere grad knyttet til etnisk baggrund eller klientilhørsforhold end til oprindelses- eller opholdssted. Det talte sprog kan også være en uvis faktor, da ordforråd og udtale kan afhænge af den situation, ansøgeren befinder sig i. En ansøger, der har den påståede nationalitet, kan måske ikke eller kun med besvær tale sit nationale sprog, hvis vedkommende f.eks. har boet i udlandet i en længere periode.

Der findes en lang række muligheder for sprogvurdering, der spænder fra formelle videnskabelige processer til mere uformelle procedurer. De kan derfor variere med hensyn til pålidelighed, alt efter hvordan analyse- eller vurderingsrapporterne er udarbejdet (af sprogeksperter eller kunstig intelligens, på grundlag af lydoptagelser af ansøgere, på grundlag af tjeklister for ordforråd osv.).

Der skal skelnes nøje mellem sprogindikationsmetoder og sproganalysemetoder. Sprogindikationsmetoder er mindre pålidelige end sproganalyser og kan ikke anvendes som bevis i retten, men de er hurtigere at udføre som en første indikation vedrørende ansøgere, for hvem det angivne oprindelsessted ikke svarer til det talte sprog. Når indikationen er konstateret, skal der foretages en yderligere behandling i form af en grundig sproganalyse, en samtale til bekræftelse af nationalitet eller en kombination af begge.

Bemærk, at sprogvurderinger og -indikationer, herunder brug af tjeklister, bør anvendes med stor forsigtighed i forbindelse med troværdighedsvurderingen.

(k) Lægeerklæringer, psykiatriske speciallægeerklæringer og psykologerklæringer[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Afhængigt af den konkrete sag og ansøgerens personlige forhold kan lægeligt bevismateriale — herunder i form af psykiatriske speciallægeerklæringer og psykologerklæringer — være meget værdifuldt for vurderingen, da det kan belyse forskellige aspekter af ansøgningen.

- Det kan give dig en indikation af, om ansøgeren er i stand til at indsamle og/eller fremlægge bevismateriale, herunder mundtlige og skriftlige forklaringer. Som sådan kan medicinsk bevismateriale påvirke ikke alene dine forventninger med hensyn til ansøgerens evne til at underbygge sin ansøgning, men også måden, hvorpå du vurderer troværdigheden af vedkommendes forklaringer (med hensyn til faktorer, der kan føre til skævvridning, henvises til afsnit [2.3.1, »Faktorer relateret til ansøgeren«](#), under trin 2).

Eksempel på betydningen af medicinsk bevismateriale for indsamlingen af oplysninger

En ansøger, der lider af posttraumatisk stressforstyrrelse (PTSD), kan være ude af stand til at tage de skridt, det normalt kræves for at indsamle det bevismateriale, som er tilgængeligt for vedkommende.

- Det kan være en indikation til dig om, at der eventuelt skal iværksættes særlige procedurermæssige garantier.
- Lægeligt bevismateriale kan betragtes som bevismateriale til støtte for væsentlige kendsgerninger vedrørende tidligere hændelser, som ansøgeren hævder at have været udsat for.

Eksempel på bevismateriale, der underbygger tidligere hændelser

En ansøger fremlægger en lægeerklæring vedrørende de ar, der kan ses på vedkommendes krop, og som ifølge ansøgeren stammer fra tortur i vedkommendes oprindelsesland.

- Den kan give indikationer på personlige forhold, der kan påvirke risikovurderingen, eller yderligere underbygge indikationer derpå.

Eksempel på bevismateriale, der underbygger personlige forhold

Hvis en ansøger fremlægger en lægeerklæring, der dokumenterer, at vedkommende har et handicap, kunne dette forhold, afhængigt af national praksis, den konkrete sag og handicappets alvorsgrad — og hvis dokumentationen anses for at være i orden — anses som en skærpende omstændighed. Dette gælder for situationer, hvor vilkårlig vold har fundet sted i forbindelse med en intern eller international konflikt, og kan påvirke risikovurderingen.

Det kan navnlig være relevant at indhente en ekspertudtalelse i tilfælde af ansøgere med psykiske problemer, en diagnosticeret psykiatrisk eller fysisk lidelse, kronisk sygdom eller et handicap eller i tilfælde af ansøgere, der f.eks. har været udsat for grove former for vold eller er ofre for tortur eller menneskehandel.

Det er din opgave at identificere ansøgere med potentielle sårbarheder og særlige behov og, afhængigt af national praksis, at henvise dem til specialister for at få afklaret deres fysiske og psykiske tilstand.

Ansøgere kan også spontant fremlægge forskellige former for medicinsk bevismateriale. I sådanne tilfælde vil bevismaterialets bevisværdi være afgørende (se trin 2, afsnit [2.1.4, litra a\)](#), »[Medicinsk og psykologisk bevismateriale](#)«). Patientjournaler og recepter kan være nyttigt bevismateriale. Sagkyndige erklæringer kan være udarbejdet i ansøgerens oprindelsesland, transitlande eller i modtagerlandet.

Istanbulprotokollen ⁽⁷⁵⁾

Istanbulprotokollen er en række internationale standarder, der ligger til grund for efterforskningen af sager om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Protokollen hjælper fagfolk med at dokumentere tegn på tortur og anden umenneskelig behandling.

Retsmedicinske vurderinger, der foretages i henhold til Istanbulprotokollen, understøtter dokumentationen af både psykiske og fysiske tegn på tortur og anden umenneskelig behandling. De understøtter også dokumentationen af konsekvenserne af sådan behandling for personen. De udgør således en standardiseret vurdering, der rækker ud over fysiske tegn på potentiel mishandling.

Det kan være særligt relevant at henvise en ansøger til en sådan retsmedicinsk vurdering, hvis der f.eks. er tegn på, at vedkommende på grund af traumatisering ikke er i stand til at give en sammenhængende forklaring vedrørende sine tidligere oplevelser.

⁽⁷⁵⁾ FN's Højkommissariat for Menneskerettigheder, [Istanbul Protocol: Manual on the effective investigation and documentation of torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment](#), Professionel træningsserie nr. 8/rev. 1, 2004.

(l) Aldersvurderinger

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Aldersvurdering er en proces, hvor myndigheder forsøger at anslå en persons kronologiske alder eller aldersinterval for at fastslå, om der er tale om et barn eller en voksen ⁽⁷⁶⁾. Ingen aldersvurderingsmetoder kan dog med sikkerhed fastslå en persons alder, og aldersvurdering bør ikke anvendes unødigt. Kun hvis der opstår velbegrundet tvivl om, hvorvidt en ansøger er mindreårig eller voksen, kan den ansvarlige myndighed anmode ansøgeren om at lade sig aldersvurdere, hvilket kræver en lægeundersøgelse. Hvis der herefter stadig er tvivl om ansøgerens alder, skal du antage, at ansøgeren er mindreårig ⁽⁷⁷⁾. Yderligere information findes i EUAA's praktiske vejledning om emnet ⁽⁷⁸⁾.

(m) Erklæringer fra andre fagfolk

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Der kan også foreligge erklæringer fra andre fagfolk, f.eks. rapporter udarbejdet af andre eksperter med særlige kompetencer eller af fagfolk, der er i regelmæssig kontakt med ansøgeren.

Ansøgeren kan fremlægge bevismateriale, eller du har måske adgang til udtalelser fra f.eks. eksperter på området for beskyttelse af børn eller bekæmpelse af seksuel og kønsbaseret vold. Bevismateriale fra andre sagkyndige kan omfatte erklæringer og andre typer af oplysninger udarbejdet af eksperter på specifikke områder, f.eks. kulturelle og religiøse anliggender ⁽⁷⁹⁾.

Udtalelser eller erklæringer fra fagfolk, der er i kontakt med ansøgere, kan også være relevante, da de kan gøre dig opmærksom på aspekter som f.eks. potentielle medicinske problemstillinger, som du bør tage i betragtning, men som (endnu) ikke er bekræftet ved en lægeerklæring.

Socialarbejdere har førstehåndsoplysninger om ansøgeren og kan fremføre bekymringer med hensyn til ansøgerens adfærd eller andre aspekter af ansøgerens liv i modtagelseslandet. Gode kommunikationskanaler og et godt samarbejde mellem de besluttende myndigheder og andre interessenter, f.eks. modtagelsesmyndigheder, kan give sagsbehandlere mulighed for at få oplysninger, der er relevante for, at de kan foretage en korrekt vurdering.

(n) Bevismateriale, der er i strid med ansøgerens grundlæggende rettigheder

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Da ansøgeren frit kan fremlægge bevismateriale til støtte for sin ansøgning, skal den besluttende myndighed uden begrænsninger acceptere og vurdere alt bevismateriale, der fremlægges, medmindre fremlæggelsen i sig selv ville udgøre et brud på ansøgerens grundlæggende rettigheder. Indsamling og accept af bevismateriale bør ske under iagttagelse af de grundlæggende rettigheder, der er sikret i Den Europæiske

⁽⁷⁶⁾ [EASO's praktiske vejledning om aldersvurdering — Anden udgave](#), september 2018.

⁽⁷⁷⁾ Se artikel 25, stk. 5, i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

⁽⁷⁸⁾ Yderligere information om alder som en væsentlig kendsgerning, det foreliggende bevismateriale og den brede fortolkning af accepterede dokumenter samt en analyse af bevismateriale findes i [EASO's praktiske vejledning om aldersvurdering — Anden udgave](#), september 2018, s. 24, 45 og 47.

⁽⁷⁹⁾ Artikel 10, stk. 3, litra d), i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

Menneskerettighedskonvention (EMRK) og EU's charter om grundlæggende rettigheder, f.eks. retten til respekt for den menneskelige værdighed (artikel 1 i EMRK og artikel 1 i EU's charter), retten til respekt for privatliv og familieliv (artikel 8 i EMRK og artikel 7 i EU's charter) og det generelle og absolutte forbud mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling (artikel 3 i EMRK og artikel 3 og 4 i EU's charter).

Selv om en myndighed kan anmode om en ekspertudtalelse, »skal fremgangsmåden ved indhentelsen af en sådan sagkyndig erklæring bl.a. være i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder, der er sikret ved chartret«⁽⁸⁰⁾.

Når den besluttende myndighed søger og accepterer bevismateriale, bør den tage højde for alvoren af det indgreb i retten til privatliv, som bevismaterialet udgør, og vurdere, om indgrebet kan betragtes som forholdsmæssigt i forhold til den fordel, det muligvis kan udgøre i forbindelse med vurderingen af kendsgerningerne i den individuelle ansøgning⁽⁸¹⁾.

Det påhviler administrationen at vurdere, om det fremlagte bevismateriale er relevant med hensyn til at underbygge de omhandlede kendsgerninger.

Myndighederne må navnlig ikke anvende nedværdigende metoder, når de stiller spørgsmål om en ansøgers seksuelle praksis, eller anvende bevismateriale om seksuelle aktiviteter og tests, der har til formål at fastslå en persons seksuelle orientering eller kønsidentitet, som præciseret af Den Europæiske Unions Domstol (EU-Domstolen)⁽⁸²⁾.

Respekten for disse grundlæggende rettigheder forbyder den besluttende myndighed f.eks. at acceptere, at ansøgeren indsender videoer af intime handlinger for at underbygge en ansøgning baseret på seksuel orientering. EU-Domstolen udtalte, at »den omstændighed at tillade eller acceptere denne form for beviser [ville] have en ansporende virkning på andre ansøgere og ville de facto svare til at pålægge de sidstnævnte at fremlægge sådanne beviser«⁽⁸³⁾. I mange tilfælde anses sådant bevismateriale heller ikke for at være relevant for underbygningen af den seksuelle orientering.

⁽⁸⁰⁾ EU-Domstolens dom af 25. januar 2018, *F. mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, nr. C-473/16, EU:C:2018:36, præmis 48. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

⁽⁸¹⁾ EU-Domstolens dom af 25. januar 2018, *F. mod Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, nr. C-473/16, EU:C:2018:36, præmis 55 ff. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

⁽⁸²⁾ EU-Domstolens dom af 2. december 2014, *A., B., C. mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, nr. C-148/13 til C-150/13, EU:C:2014:2406, præmis 59-66. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

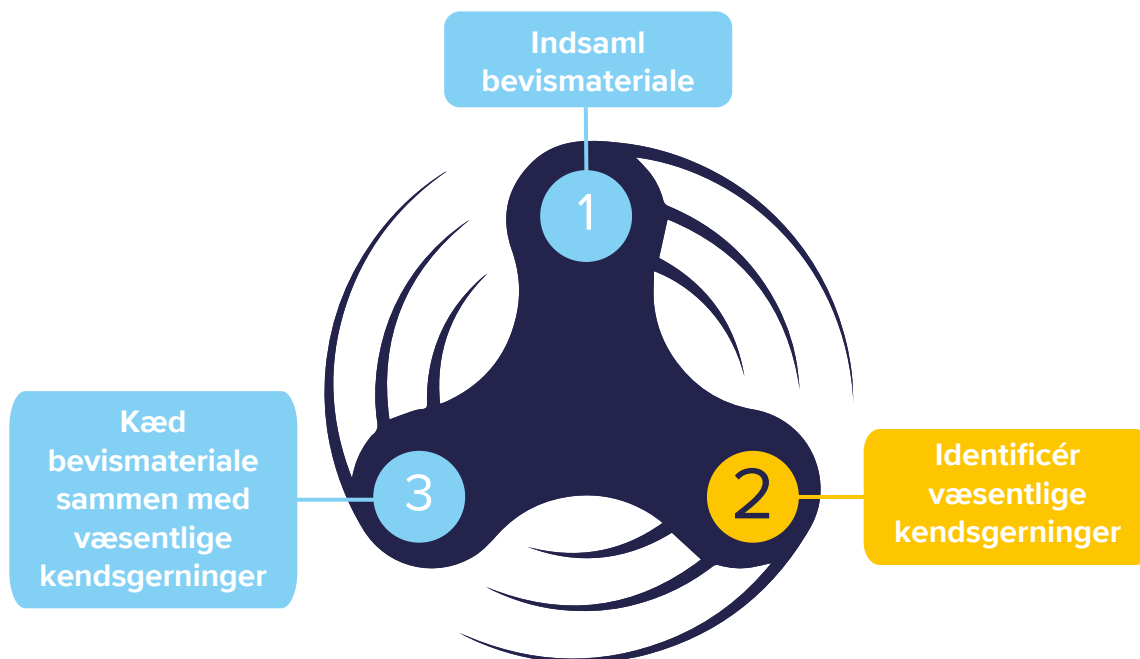
⁽⁸³⁾ EU-Domstolens dom af 2. december 2014, *A., B., C. mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, nr. C-148/13 til C-150/13, EU:C:2014:2406, præmis 59-66. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

1.2. Identificér og formulér væsentlige kendsgerninger

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Figur 5. Identificér væsentlige kendsgerninger

Hvad er væsentlige kendsgerninger?

Væsentlige kendsgerninger er (påståede) kendsgerninger og omstændigheder, der er knyttet til et eller flere af de konstituerende elementer i definitionen af en flygtning ⁽⁸⁴⁾ eller en person, der er berettiget til subsidær beskyttelse ⁽⁸⁵⁾, og vedrører ansøgningens kerne.

Da væsentlige kendsgerninger er direkte knyttet til kriterierne for berettigelse til international beskyttelse, er det afgørende, at de identificeres korrekt, for at troværdighedsvurderingen og risikovurderingen kan foretages. Væsentlige kendsgerninger definerer omfanget af vurderingen og hjælper med at strukturere dine overvejelser. Kun bevismateriale, der er kædet sammen med de identificerede væsentlige kendsgerninger, indgår i behandlingen af ansøgningen.

Identifikationen af de væsentlige kendsgerninger er en løbende proces. Den begynder, når du sætter dig ind i sagen ved at gennemgå de oplysninger, der foreligger fra registreringen, og eventuelt yderligere bevismateriale, som ansøgeren har fremlagt inden den personlige samtale. Den fortsætter under den personlige samtale gennem indsamlingen af forklaringer

⁽⁸⁴⁾ Artikel 1A, stk. 2, i De Forenede Nationers Generalforsamling af 1951, [Konvention om flygtnings retsstilling](#), Genève, 28. juli 1951, De Forenede Nationers traktatsamling, bind 189, s. 137, og [Protokol vedrørende flygtnings retsstilling](#), 31. januar 1967, De Forenede Nationers traktatsamling, bind 606, s. 267 (i EU's asylovgivning og af EU-Domstolen benævnt »Genèvekonventionen«); artikel 2, litra d), i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning).

⁽⁸⁵⁾ Artikel 2, litra f), og artikel 15 i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning).

og alt øvrigt bevismateriale. Nye væsentlige kendsgerninger kan stadig identificeres under troværdigheds- og risikovurderingen.

1.2.1. Identificér de væsentlige kendsgerninger

(a) Identificér væsentlige kendsgerninger baseret på berettigelseskriterierne

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

For at identificere de væsentlige kendsgerninger korrekt skal du begynde med de **berettigelseskriterier**, der følger af de juridiske definitioner af en flygtning og en person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse.

Ved at opdele de forskellige bestanddele af definitionerne af »flygtning« og »person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse«, dvs. berettigelseskriterierne, vil du kunne identificere de væsentlige kendsgerninger i forbindelse med en specifik ansøgning korrekt.

Tabel 1. Berettigelseskriterier

Definition af en flygtning	Definition af en person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse
1. en tredjelandsstatsborger eller en statsløs person, som opholder sig uden for sit oprindelsesland eller det land, hvor vedkommende tidligere havde sit sædvanlige opholdssted	
2a. med en velbegrundet frygt for forfølgelse	2b. med vægtige grunde til at påkalde sig en reel risiko for at lide alvorlig overlast ⁽⁸⁶⁾
3. på grund af race, religion, nationalitet, politisk overbevisning, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe	–
4. ude af stand til eller, på grund af den velbegrundede frygt eller risiko, ikke villig til at påberåbe sig sit oprindelseslands beskyttelse eller ude af stand til eller, på grund af en sådan frygt, ikke villig til at vende tilbage til det land, hvor vedkommende tidligere havde sit sædvanlige opholdssted	
5. udelukkelsesbestemmelser finder ikke anvendelse ⁽⁸⁷⁾	

Udgangspunktet er identificeringen af kendsgerninger, der vedrører ansøgerens **nationalitet (1)** og identitet, og alle relevante tidligere og nuværende kendsgerninger samt medvirkende personlige forhold, der underbygger ansøgerens **grunde til frygt og risici ved**

⁽⁸⁶⁾ Artikel 15 i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning): »Ved alvorlig overlast forstås:

a) dødsstraf eller henrettelse, eller
b) udsættelse af en ansøger for tortur, umenneskelig eller vanærende behandling eller straf i dennes hjemland, eller
c) alvorlig og individuel trussel mod en civilpersons liv eller fysiske integritet som følge af vilkårlig vold i forbindelse med international eller intern væbnet konflikt.«

⁽⁸⁷⁾ Udelukkelsesbestemmelser henviser til artikel 12 og 17 i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning). Yderligere information findes i EASO, [Practical Guide: Exclusion](#), januar 2017.

tilbagesendelse (2). Du skal nu for hver af de kendsgerninger, der underbygger grundene til frygt og risiciene ved tilbagesendelse, undersøge **årsagerne (3)** til disse, og hvorfor ansøgeren ikke kan påberåbe sig sit oprindelseslands **beskyttelse (4)**. Disse væsentlige kendsgerninger skal suppleres med alle potentielle kendsgerninger, der kan pege i retning af **udelukkelse (5)**. Bemærk, at ansøgerens nationalitet også vil være afgørende ved behandlingen af spørgsmålet om frygt og risici og især muligheden for national beskyttelse. Nationaliteten, eller den manglende nationalitet, udgør derfor som udgangspunkt en væsentlig kendsgerning.

På grundlag af berettigelseskriterierne vil følgende grupper af væsentlige kendsgerninger derfor blive identificeret:

1. ansøgerens nationalitet(er) eller manglende nationalitet
2. kendsgerninger, der underbygger fremtidige grunde til frygt eller risici ved tilbagesendelse
3. årsager til den identificerede frygt og de identificerede risici
4. mulighed for beskyttelse mod det, der frygtes eller risikeres, eller mangel på samme
5. kendsgerninger relateret til mulig udelukkelse.

Bemærk, at ansøgeren ikke nødvendigvis ved, hvad der er relevant for behandlingen af sin ansøgning. Ansøgeren kan derfor give udtryk for flere former for frygt og problemer, som har betydning for vedkommende, men som ikke nødvendigvis er relevante for spørgsmålet om international beskyttelse. Som sagsbehandler skal du være opmærksom på berettigelseskriterierne og på grundlag heraf afgøre, hvilke aspekter af ansøgningen der er relevante og dermed skal identificeres som væsentlige kendsgerninger.

Tabellen nedenfor viser sammenhængen mellem berettigelseskriterier på den ene side og kendsgerninger og omstændigheder på den anden side og indeholder en række centrale spørgsmål, som kunne hjælpe dig med at identificere de væsentlige kendsgerninger i en given ansøgning. Disse vejledende spørgsmål kan støtte dig i forbindelse med identifikationen af kendsgerninger. De vil skulle suppleres med detaljerede uddybende spørgsmål for at fastslå alle relevante kendsgerninger, afhængigt af sagens omstændigheder. Da spørgsmålene er vejledende, er de ikke nødvendigvis relevante i alle tilfælde, og hvis de anvendes som grundlag ved gennemførelsen af den personlige samtale, bør de i deres formulering målrettes det konkrete tilfælde ⁽⁸⁸⁾.

⁽⁸⁸⁾ Yderligere vejledning om emner og spørgsmål, der kan være relevante for specifikke profiler, findes i EUAA, [Practical Guide on Political Opinion](#), december 2022; EUAA, [Practical Guide – Interviewing Applicants with Religion-based Asylum Claims](#), november 2022; EASO, [Practical Guide on the Application of the Internal Protection Alternative](#), maj 2021; EASO, [Guidance on membership of a particular social group](#), marts 2020; EASO, [Practical Guide on Exclusion](#), januar 2017.

Tabel 2. Vejledende spørgsmål til identifikation af væsentlige kendsgerninger

Berettigelseskriterier	Identificér væsentlige kendsgerninger relateret til berettigelseskriterierne	Vejledende spørgsmål som hjælp til at identificere væsentlige kendsgerninger (ikkeudtømmende).
1. Tredjelandstatsborger uden for sit oprindelsesland/det land, hvor vedkommende tidligere havde sit sædvanlige opholdssted	Identificér kendsgerningerne vedrørende ansøgerens nationalitet eller manglende nationalitet	• Hvad er ansøgerens nationalitet, eller i hvilket land havde ansøgeren tidligere sit sædvanlige opholdssted? • Andre nationaliteter, som ansøgeren kan have eller er berettiget til? • Er ansøgeren i fare for at blive statsløs?
2. Velbegrunder frygt for forfølgelse eller reel risiko for alvorlig overlast	Identificér kendsgerninger relateret til fremtidige grunde til frygt eller risici ved tilbagesendelse og de omstændigheder, der bidrager hertil	• Hvad har ansøgeren været udsat for i fortiden, som muligvis udgør (herunder på en kumulativ måde) forfølgelse eller alvorlig overlast? • Hvad har ansøgerens familie/venner eller personer under lignende omstændigheder været udsat for? • Hvilke tidligere og nuværende kendsgerninger, situationer eller omstændigheder giver anledning til frygten eller risiciene? • Hvilke personlige forhold kan påvirke risikoen for forfølgelse/overlast for ansøgeren? • Hvem er de(n) aktør(er), der står bag de tidligere problemer og/eller trusler, herunder vedkommendes status, myndighedsniveau og egenskab?
3. På grund af race, nationalitet, religion, politisk overbevisning eller tilhørsforhold til en bestemt social gruppe	Identificér de kendsgerninger, der er relateret til årsagerne til, at ansøgeren frygter trusler	• Hvad er årsagerne til, at ansøgeren har frygtet eller frygter at blive truet? • Hvilken motivation har de(n) aktør(er), der står bag forfølgelsen, ifølge ansøgeren? • Hvad er årsagerne til den påståede manglende adgang til beskyttelse?

Berettigelseskriterier	Identificér væsentlige kendsgerninger relateret til berettigelseskriterierne	Vejledende spørgsmål som hjælp til at identificere væsentlige kendsgerninger (ikkeudtømmende).
4. Ude af stand til eller ikke villig til at påberåbe sig beskyttelse i sit oprindelsesland eller i det land, hvor vedkommende tidligere havde sit sædvanlige opholdssted	Identificér kendsgerninger relateret til den påståede manglende adgang til beskyttelse	• Hvem er de(n) aktør(er), der yder beskyttelse, og hvilken mulighed har de(nne) for at yde beskyttelse mod problemerne? • Hvilken type beskyttelse (og i hvilket omfang) har ansøgeren modtaget, og — hvis modtageren ikke har modtaget beskyttelse — hvad er årsagen hertil, og hvilke faktorer påvirker adgangen til beskyttelse? • Er der en region i oprindelseslandet, der kan tilbyde et internt flugtalernativ? ()
5. Udelukkelsesbestemmelser finder ikke anvendelse	Identificér eventuelle elementer relateret til udelukkelse	• Er der ting i ansøgerens profil eller handlinger, der indikerer potentiel udelukkelse?

Husk, at identifikationen af væsentlige kendsgerninger ikke i sig selv indebærer en retlig vurdering. Identifikationen indikerer kun, hvilke kendsgerninger eller omstændigheder der er relevante for din behandling af ansøgningen, og kan underbygge de forskellige berettigelseskriterier i definitionen af international beskyttelse.

(b) Væsentlige kendsgerninger relateret til tidligere og nuværende kendsgerninger, situationer og omstændigheder

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Væsentlige kendsgerninger omfatter oftest tidligere **oplevelser, hændelser og tildragelser**, normalt i oprindelseslandet, som ansøgeren eller personer tæt på ansøgeren har været udsat for med det formål at skade ansøgeren eller andre personer med en lignende profil. Tidligere hændelser kan underbygge frygten eller risikoen, herunder årsagerne, og den manglende adgang til beskyttelse og kan danne grundlag for udelukkelse fra international beskyttelse.

God praksis

Når du under den personlige samtale ⁽⁸⁹⁾ vurderer de væsentlige kendsgerninger vedrørende tidligere kendsgerninger eller hændelser, kan du gøre brug af de 5 »hv«-spørgsmål, hvad, hvem, hvorfor, hvornår, hvor, for at sikre, at du indsamler alle nødvendige oplysninger for hver væsentlig kendsgerning. Eksempel: Hvad var det, der skete, og under hvilke omstændigheder? Hvor fandt det, der skete, sted? Hvornår fandt det sted? Hvorfor fandt det sted?

På den måde kan du sikre, at du indsamler alle de nødvendige oplysninger om hver af de væsentlige kendsgerninger i fasen for indsamling af bevismateriale. Det betyder også, at du, inden du foretager troværdigheds- og risikovurderingen, kan tjekke, om du har tilstrækkeligt med oplysninger til at fortsætte med en grundig behandling.

Eksempel på identifikation af væsentlige kendsgerninger:

Case om en aktivist fra land B

Flere af de hændelser, ansøgeren nævner i sin redegørelse, er væsentlige kendsgerninger, fordi de er blevet påført hende med det formål at få hende til at indstille sine aktiviteter, som opfattes som værende imod landets interesser. Eksempler:

- ✓ I januar 2022 ransagede specialstyrker ansøgerens hjem og dræbte et af hendes familiemedlemmer under hendes fravær for at presse ansøgeren til at indstille sine aktiviteter.
- ✓ Ansøgeren var involveret i en bilulykke, efter at en ukendt person havde pillet ved bilens bremses.

Alle disse kendsgerninger kan underbygge ansøgerens frygt for sit liv og sin frihed, hvis hun sendes tilbage, og er derfor væsentlige for ansøgningen.

Husk, at ansøgeren også kan give udtryk for frygt for tilbagesendelse **på grundlag af aktuelle kendsgerninger, aktiviteter, situationer eller (personlige) forhold**, som ikke har forårsaget hændelser i fortiden, men som kan føre til hændelser i fremtiden. Det kunne være tilfældet, hvis ansøgeren har holdt overbevisninger, tro, identitet og karakteristika skjult eller ikke givet udtryk for dem i oprindelseslandet, eller hvis ansøgeren flygtede, inden vedkommende blev udsat for noget, på grund af vedkommendes viden om den behandling, andre personer i en lignende situation havde været udsat for. Andre scenarier omfatter ændringer i forholdene i oprindelseslandet eller hændelser, der har fundet sted efter ansøgerens udrejse, samt nye aktiviteter, som ansøgeren har deltaget i efter sin ankomst til asyllandet (*sur place*-ansøgning).

⁽⁸⁹⁾ Yderligere vejledning om afholdelsen af den personlige samtale findes i EASO, [Practical Guide: Personal Interview](#), december 2014.

(c) **Væsentlige kendsgerninger vedrørende kendte risici, som ansøgeren ikke har påberåbt sig**

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Væsentlige kendsgerninger kan også omfatte kendsgerninger og omstændigheder, som ikke (udtrykkeligt) er fremført af ansøgeren, men som kan identificeres ud fra ansøgerens profil og situationen i oprindelseslandet.

For eksempel kan frygt, skam, uvidenhed og normalisering eller accept af overgreb eller diskrimination medføre, at en ansøger undlader at fremlægge oplysninger ⁽⁹⁰⁾. Det kan også være, at en ansøger simpelthen ikke er opmærksom på risikoen eller ikke er klar over, at en risiko kan være relevant i sammenhæng med en ansøgning om international beskyttelse. Hvis asylforvaltningen er bekendt med sådanne potentielle risici, vil du i overensstemmelse med din forpligtelse til at samarbejde (se afsnit [1.1.1, litra b\), nr. vi](#)), »[Indhent relevante oplysninger om oprindelsesland og øvrigt bevismateriale](#)») og relevant retspraksis ⁽⁹¹⁾ skulle identificere de bagvedliggende væsentlige kendsgerninger og undersøge disse sammen med ansøgeren.

Eksempel på identifikation af væsentlige kendsgerninger:

[Case om en ung kvinde fra land C](#)

I denne case ved du, at ansøgeren er 19 år, at hun kommer fra et land, som ifølge oplysninger om oprindelsesland er blandt de lande i verden, hvor kvindelig kønslemlæstelse/omskæring hyppigst finder sted, at fænomenet er udbredt i hele landet, og at det berører både børn og unge kvinder. Selv hvis ansøgeren ikke har udtrykt frygt for at blive udsat for kvindelig kønslemlæstelse/omskæring, bør du alligevel bringe emnet ind i samtalen for at vurdere, om der er elementer, der kan medføre en risiko.

Ved uddybningen af emnet under samtalen, oplyser ansøgeren, at hun ikke er blevet omskåret, fordi hendes forældre altid nægtede at gøre det, mod den øvrige families ønsker. Hendes søstre er heller ikke blevet omskåret. Men hendes tante, som nu har ansvaret for hendes søstre i land C, efter at deres forældre døde, har for to uger siden oplyst dem om, at de skal omskæres i den efterfølgende uge sammen med et par piger fra andre familier. Ansøgeren er bange på søstrenes vegne, det kan være meget smertefuldt, men der er ikke noget at gøre ved det. Hendes tante siger, at familien ville blive vanæret, hvis de ikke gik med til det, og at hun ikke ville kunne finde en mand til søstrene.

På grundlag af disse nye elementer vil du formulere de relevante væsentlige kendsgerninger bag den fremtidige risiko for kvindelig kønslemlæstelse/omskæring.

Væsentlig kendsgerning: Ansøgerens tante, som efter forældrenes død nu har ansvaret for ansøgeren og hendes søskende, har arrangeret omskæring af ansøgerens søstre.

⁽⁹⁰⁾ EU-Domstolens dom af 2. december 2014, [A., B., C. mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie](#), nr. C-148/13 til C-150/13, EU:C:2014:2406, præmis 69-71. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

⁽⁹¹⁾ EMD's dom af 23. marts 2016, [F.G. mod Sverige](#), nr. 43611/11, ECLI:CE:ECHR:2016:0323JUD004361111, præmis 127. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

(d) Tag højde for ansøgerens personlige forhold i relation til de væsentlige kendsgerninger

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Når du identificerer de væsentlige kendsgerninger, skal du tage højde for ansøgerens personlige forhold. Hvis personlige forhold ikke er væsentlige kendsgerninger ud fra deres særlige egenskaber, men har potentiale til at påvirke risikoen ved tilbagesendelse, skal de identificeres og fremgå udtrykkeligt af formuleringen af den væsentlige kendsgerning for at indikere deres relevans. Du vil også så vidt muligt skulle indsamle bevismateriale vedrørende de personlige forhold og vurdere dets troværdighed, før du kan foretage en risikovurdering af den accepterede væsentlige kendsgerning som sådan.

Eksempel på identifikation af væsentlige kendsgerninger:

[Case om en ung mand fra land A](#)

Denne unge mand er 18 år. Han kommer fra landsby X og er medlem af klan Y. Han har kun begrænset uddannelse og hans forældre er landbrugsmedhjælpere.

Disse personlige forhold relateret til hans familie, uddannelse, sociale baggrund og levevilkår har ingen direkte forbindelse til hans frygt, da de ikke i sig selv var årsag til, at han blev opfordret til at slutte sig til terrorgruppen. Men disse forhold kan have gjort (og gør) ham til et lettere mål for terrorgruppen, da de kan påvirke hans evne til at modstå opfordringerne. For at blive taget behørigt i betragtning i forbindelse med risikovurderingen skal ansøgerens personlige forhold derfor supplere de relevante væsentlige kendsgerninger og indgå i formuleringen heraf.

Væsentlig kendsgerning: Den 18-årige ansøger, hvis forældre er landbrugsmedhjælpere, har et lavt uddannelsesniveau og en lav social status. Han stammer fra en lille landsby i område X og er medlem af klan Y, og han er gentagne gange blevet opfordret til at slutte sig til terrorgruppen.

Det er vigtigt at huske på, at personlige forhold også kan påvirke ansøgerens evne til at underbygge sin ansøgning, og at de kan udgøre faktorer, der kan føre til skævvridning, i troværdighedsvurderingen. Disse forhold bør ikke formuleres som (en del af) de væsentlige kendsgerninger, der underkastes troværdighedsvurderingen. De bør dog identificeres og registreres, da de skal tages i betragtning ikke blot under samtalen, men også i forbindelse med troværdighedsvurderingen (se afsnit [2.3, »Tag højde for individuelle og situationsbestemte faktorer, der kan føre til skævvridning«](#)).

Eksempel på hensyntagen til personlige forhold: [Case om en ung mand fra land A](#)

Ansøgerens traumatiske oplevelser under rejsen til Europa er ikke væsentlige for ansøgningen. Dog kan traumet påvirke ansøgerens hukommelse, kognitive evner og følelsesmæssige reaktioner og dermed også, i hvilken grad han er i stand til at kommunikere og underbygge sin ansøgning under den personlige samtale. Disse forhold skal derfor forstås og tages i betragtning, når troværdighedskriterierne bringes i anvendelse. Den psykosociale erklæring, som ansøgeren har fremlagt, kan være nyttigt støttemateriale.

De personlige forhold kan også være genstand for en »sårbarhedsvurdering« (som ikke falder inden for rammerne af denne praktiske vejledning). Dette gælder navnlig, hvis der ikke foreligger lægeerklæringer eller psykosociale erklæringer eller andet brugbart bevismateriale, der kan hjælpe med at identificere disse forhold, eller hvis der er behov for mere specialiseret viden ⁽⁹²⁾.

(e) Udelad kendsgerninger, der ikke er væsentlige

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

I ovenstående afsnit redegøres der for, hvorfor kendsgerninger, der ikke er relateret til berettigelseskriterierne, ikke er væsentlige kendsgerninger. Hvis kendsgerninger og omstændigheder, der kommer frem i forbindelse med ansøgningen, ikke er væsentlige, skal de ikke formuleres og tages yderligere i betragtning i din troværdigheds- og risikovurdering. Det vil med andre ord sige, at spørgsmålet om troværdigheden af sådanne kendsgerninger er irrelevant for vurderingen af ansøgningen.

Eksempel på hændelser, der ikke identificeres som væsentlige kendsgerninger:

[Case om en ung mand fra land A](#)

Den unge mand har oplyst, at hans familie ejede et lille stykke jord, men at hans onkel fratog dem deres jord efter en arvestrid. Denne hændelse kan have haft enorm betydning for ansøgeren, men efter at have undersøgt den nærmere under samtalen vil du få klarlagt, at hændelsen ikke havde yderligere konsekvenser for ansøgeren og hans familie, ikke vedrører ansøgningens kerne, og at der ikke er fremkommet noget element, der kan kæde den sammen med nogen af berettigelseskriterierne. Du vil derfor ikke identificere og formulere den som en væsentlig kendsgerning, da du ikke behøver tage hensyn til den i din videre vurdering af ansøgningen. Det betyder også, at dens troværdighed er irrelevant i din vurdering af ansøgningen.

I nogle tilfælde er det ikke kun specifikke aspekter af ansøgningen, men ansøgerens samlede forklaringer, der ikke har forbindelse til berettigelseskriterierne, ligesom der ikke er yderligere indikationer af en mulig fremtidig risiko i lyset af ansøgerens profil og de foreliggende

⁽⁹²⁾ Yderligere information og vejledning om vurdering af sårbarheder findes i EASO, [Tool for Identification of Special Needs](#), 2016.

oplysninger om oprindelsesland. Hvis profilen og ansøgningen i dette tilfælde undersøges grundigt under den personlige samtale, og der ikke opstår andre grunde til bekymring, skal der ikke formuleres væsentlige kendsgerninger i relation til frygten eller risikoen for alvorlig overlast. Du ville dog i din afgørelse skulle angive, hvilke kendsgerninger der danner grundlag for ansøgningen, og hvorfor disse kendsgerninger ikke betragtes som væsentlige kendsgerninger.

På trods af ovenstående bør du være forsigtig med ikke at anskue identifikationen af væsentlige kendsgerninger for snævert. For efterhånden som der indsamles flere elementer, kan der fremkomme nye elementer, som viser sig at være »væsentlige«. Hvis en ansøger f.eks. oplyser at have forladt sit land, fordi vedkommende ikke kunne tjene til livets ophold, bør du ved den personlige samtale spørge ind til og klarlægge årsagerne til dette. Hvis du ikke gør det under samtalen, kan du f.eks. risikere ikke at få viden om, at ansøgeren på grund af sin etniske oprindelse ikke har nogen jobmuligheder eller ikke har adgang til sundhedspleje og en bolig. I dette tilfælde ville ansøgerens etniske oprindelse være en væsentlig kendsgerning, idet den er årsag til den forskelsbehandling, som ansøgeren er udsat for, og kædet sammen med berettigelseskriterierne. På samme måde kan en tilsyneladende strid om jord være årsag til en blodfejde, som, afhængigt af det enkelte tilfælde, kunne give anledning til behov for international beskyttelse. Det er derfor vigtigt, at du, hvis en ansøger fremlægger kendsgerninger og omstændigheder, der tilsyneladende ikke er væsentlige kendsgerninger, undersøger, hvorfor ansøgeren anser disse kendsgerninger for at være relevante for sin ansøgning.

Husk, at generelle kendsgerninger ikke identificeres som væsentlige kendsgerninger

Generelle kendsgerninger om situationen i oprindelseslandet, som er kendt på baggrund af en COI-undersøgelse (i henhold til COI-undersøgelsesmetoden), kan være afgørende for risikovurderingen og/eller den retlige vurdering, men skal som beskrevet i denne vejledning ikke underkastes en troværdighedsvurdering. De bør derfor ikke identificeres som væsentlige kendsgerninger.

1.2.2. Formulér klare, sammenhængende og faktuelle væsentlige kendsgerninger

Når de væsentlige kendsgerninger er identificeret, er det vigtigt at formulere dem korrekt, så de kan danne grundlag for en solid troværdighedsvurdering.

De følgende regler vil hjælpe dig med at formulere de væsentlige kendsgerninger, der skal underkastes troværdighedsvurderingen, korrekt.

Beskriv kun fortiden og nutiden

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Væsentlige kendsgerninger omfatter kun kendsgerninger, forhold og situationer, der har fundet sted i fortiden eller eksisterer i nutiden. Hvad der kan ske i fremtiden, må ikke

formuleres som en væsentlig kendsgerning, da noget, der ikke er sket endnu, ikke kan gøres til genstand for en troværdighedsvurdering. Mulige fremtidige hændelser og risici vil blive formuleret og vurderet på et senere tidspunkt — under risikovurderingen.

Eksempel på formulering af tidligere og nuværende hændelser som væsentlige kendsgerninger: [Case om en ung mand fra land A.](#)

Fejlagtig formulering af den fremtidige risiko som en væsentlig kendsgerning:

- ✗ Ansøgeren kan ikke vende hjem, da han vil være nødt til at tilslutte sig terrorgruppen og ellers betale en dyr pris.

Korrekt formulering af de væsentlige kendsgerninger relateret til denne risiko:

- ✓ Ansøgeren er gentagne gange blevet opfordret til at tilslutte sig terrorgruppen.
- ✓ Andre drenge og unge mænd fra hans landsby er blevet tvangsrekrutteret af terrorgruppen.

Hold dig til ansøgerens forklaringer

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Ansøgerens forklaringer er dit udgangspunkt i formuleringen af de væsentlige kendsgerninger. Dette vil hjælpe dig med at gøre ansøgeren eller ansøgerens perspektiv til genstanden for den væsentlige kendsgerning. Måden, du formulerer dem på, bør afspejle måden, hvorpå ansøgeren fremlagde dem for dig. Du bør beskrive de væsentlige kendsgerninger i konkrete vendinger og holde dig til den situation, som ansøgeren har beskrevet. Generelle forklaringer, der ikke afspejler ansøgerens perspektiv, situation eller umiddelbare miljø, bør undgås.

Eksempel på formulering af væsentlige kendsgerninger i overensstemmelse med ansøgerens forklaringer: [Case om en aktivist fra land B](#)

En generisk formulering af de væsentlige kendsgerninger bør erstattes af en formulering, der holder sig til ansøgerens forklaringer.

- ✗ Ukendte personer anvender intimideringstaktikker.
- ✓ Ansøgeren blev af hætteklædte mænd truet med at blive voldtaget og dræbt, hvis hun ikke indstillede sine aktiviteter.

Medtag alle relevante oplysninger

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Når du formulerer den væsentlige kendsgerning, bør du sørge for, at alle relevante oplysninger i forbindelse med den væsentlige kendsgerning er med. Det er vigtigt at være opmærksom på individuelle elementer, der kan øge risikoen for forfølgelse eller alvorlig overlast, navnlig hvis tærsklen for forfølgelse eller alvorlig overlast måske ikke kan nås uden disse elementer. Hvis der er sådanne elementer, bør de inkluderes eksplicit i formuleringen af den væsentlige kendsgerning.

Eksempel på formulering af fuldstændige væsentlige kendsgerninger: [Case om en ung kvinde fra land C](#)

Eksempel på en ufuldstændig og fuldstændig formulering af den væsentlige kendsgerning:

- ✗ Ansøgeren er enlig mor.
- ✓ Ansøgeren er en ung, enlig mor, hun er forældreløs og lever under sin traditionalistisk indstillede onkels myndighed i sit hjemland.

Undgå personlige fortolkninger og konklusioner

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Væsentlige kendsgerninger skal angives som kendsgerninger, uanset deres art. Du bør undgå at fortolke elementer eller drage konklusioner om troværdigheden i formuleringen af de væsentlige kendsgerninger. Dette vil først ske under troværdighedsvurderingen, som er det næste trin, når alle væsentlige kendsgerninger er blevet identificeret og formuleret, og alt bevismateriale er blevet indsamlet og kædet sammen med de væsentlige kendsgerninger.

Eksempel på, hvordan subjektive formuleringer af væsentlige kendsgerninger undgås: [Case om en aktivist fra land B](#)

En subjektiv formulering af den væsentlige kendsgerning bør erstattes af en formulering, der holder sig til de kendsgerninger, som ansøgeren har fremlagt.

- ✗ I et anklageskrift af tvivlsom karakter angives det, at ansøgeren blev anklaget for »at modsætte sig anholdelse« og for »offentlig tilskyndelse til vold« og snart vil blive stillet for en militærdomstol.
- ✓ Ansøgeren blev anklaget for »at modsætte sig anholdelse« og for »offentlig tilskyndelse til vold« og har modtaget et anklageskrift, der angiver datoen for en retssag ved militærdomstolen.

Undgå retlige spørgsmål

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

I denne fase bør du undgå at inddrage retlige spørgsmål i formuleringen af væsentlige kendsgerninger. Retlige spørgsmål vil blive besvaret under den retlige analyse.

Eksempel på, hvordan retlige formuleringer i væsentlige kendsgerninger undgås:

Case om en aktivist fra land B

En formulering, der foregriber en retlig analyse, bør erstattes af en formulering, der holder sig til de kendsgerninger, som ansøgeren har fremlagt, i dette tilfælde ved at opliste de relaterede hændelser.

- ✗ Ansøgeren blev udsat for forfølgelse fra statslige myndigheder gennem en række ransagninger af hendes hjem.
- ✓ I januar 2022 ransagede specialstyrker ansøgerens hjem og dræbte et af hendes familiemedlemmer under hendes fravær for at presse ansøgeren til at indstille sine aktiviteter.

1.2.3. Formulér hver enkelt væsentlig kendsgerning på grundlag af veldefinerede kendsgerninger, hændelser eller situationer

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Væsentlige kendsgerninger bør formuleres på grundlag af veldefinerede kendsgerninger, hændelser, situationer eller omstændigheder. Det er derfor bedst at holde kendsgerninger adskilt og formulere dem som individuelle væsentlige kendsgerninger med henblik på at vurdere deres troværdighed én for én, da dette vil give dig et ordentligt grundlag for risikovurderingen. Hvis du fejlformulerer forskellige kendsgerninger eller situationer, der bør vurderes uafhængigt af hinanden, som én væsentlig kendsgerning, risikerer du at komplicere din troværdigheds- og risikovurdering. Det kan ligefrem medføre, at du drager ukorrekte konklusioner. Med andre ord bør forskellige trusler eller hændelser, selv om de er knyttet til hinanden, formuleres som separate væsentlige kendsgerninger, hvis de fandt sted over en længere periode eller involverer forskellige personer eller er baseret på forskellige årsager eller kan have fundet sted uafhængigt af hinanden.

Eksempel på formulering af specifikke væsentlige kendsgerninger: [Case om en aktivist fra land B](#)

Ansøgeren oplyste, at der er foretaget tre separate ulovlige ransagninger af hendes hjem i et forsøg på at tvinge hende til at indstille sine aktiviteter. De tre hændelser fandt sted på forskellige tidspunkter inden for en toårig periode (2022 og 2023) og indebar forskellige typer overgreb begået mod forskellige personer. Selvom gerningsmanden og formålet med ransagningerne er de samme, er der tale om separate hændelser, der har fundet sted uafhængigt af hinanden. Hvis disse forskellige kendsgerninger formuleres som én bred væsentlig kendsgerning, kan det muligvis medføre en fejlagtig accept eller afvisning af alle tre hændelser som helhed.

- ✗ Specialstyrker foretog flere ransagninger af ansøgerens og hendes familiemedlemmers hjem mellem 2022 og 2023.
- ✓ I januar 2022 ransagede specialstyrker ansøgerens hjem og dræbte et af hendes familiemedlemmer under hendes fravær for at presse ansøgeren til at indstille sine aktiviteter.
- ✓ I marts 2023 ransagede specialstyrker ansøgerens hjem for at presse ansøgeren til at indstille sine aktiviteter; flere familiemedlemmer blev udsat for grov behandling, og kvindelige familiemedlemmer blev tvunget til at tage tøjet af.
- ✓ I juni 2023 ransagede specialstyrker ansøgerens søsters hjem for at presse ansøgeren til at indstille sine aktiviteter, og to af hendes nevøer blev tilbageholdt.

Uanset ovennævnte generelle regel er de væsentlige kendsgerninger undertiden så tæt forbundne, at du kan vurdere deres troværdighed samlet med henblik på at gøre troværdighedsvurderingen mere effektiv. Det kan være tilfældet, hvis mange små ensartede hændelser er indtruffet inden for samme tidsrum, navnlig hvis aktørerne, metoderne, årsagerne, målsætningerne og/eller konsekvenserne er de samme.

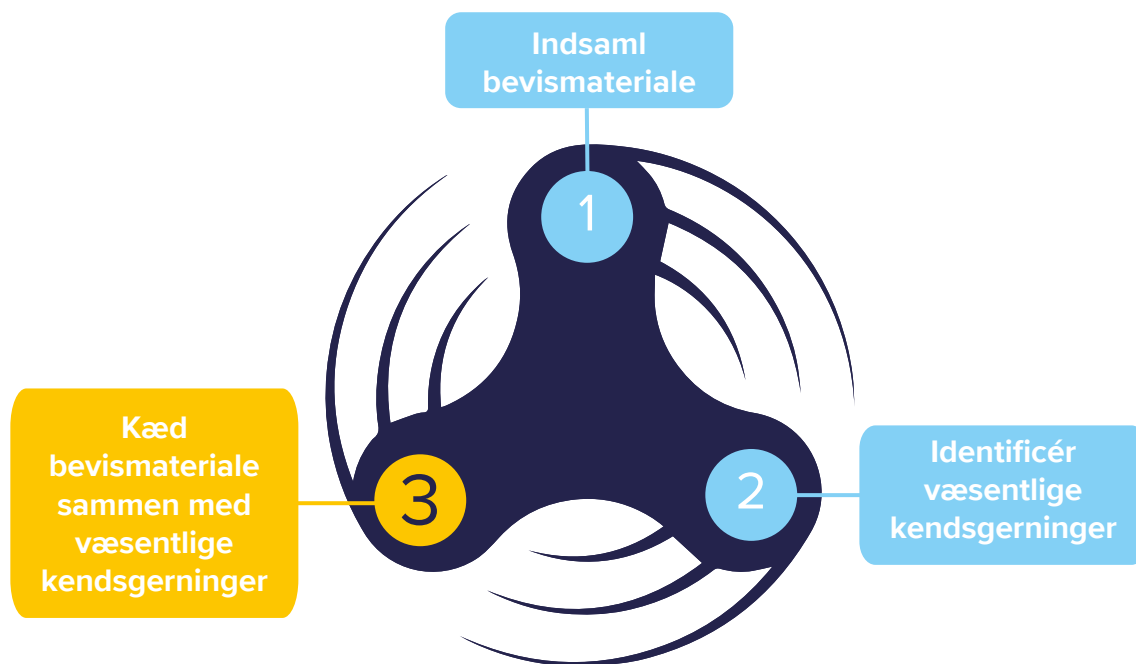
Husk dog, at en sammenkædning af væsentlige kendsgerninger bør ske på en restriktiv måde, og kun hvis det er åbenbart, at en særskilt vurdering af kendsgerningerne ikke vil give et andet resultat.

1.3. Kæd det relevante bevismateriale sammen med de(n) væsentlige kendsgerning(er)

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

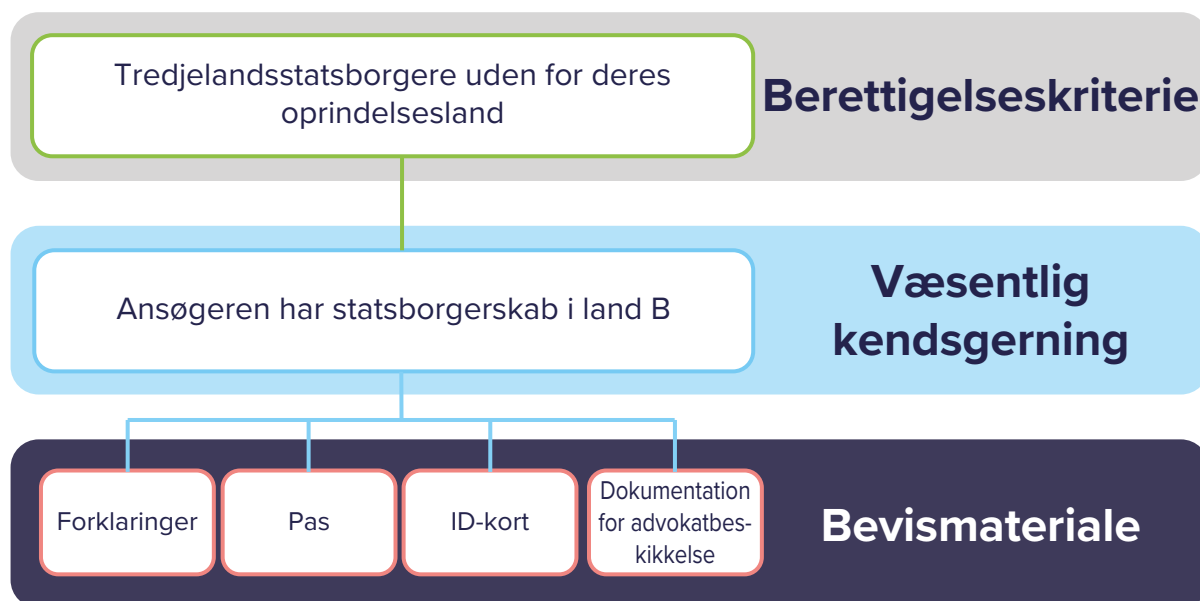
Figur 6. Kæd det relevante bevismateriale sammen med de(n) væsentlige kendsgerning(er)

Når du har indsamlet alt foreliggende bevismateriale og identificeret væsentlige kendsgerninger, skal du fortsætte processen med vurdering af bevismateriale ved at kæde det foreliggende bevismateriale sammen med hver væsentlig kendsgerning.

Ved identifikation af de væsentlige kendsgerninger fastsættes det, hvilke kendsgerninger og omstændigheder i forbindelse med ansøgningen, der skal vurderes for troværdighed og derfor underbygges med bevismateriale. Ligesom en væsentlig kendsgerning skal kædes sammen med ét (eller flere) berettigelseskriterier, skal alle relevante beviser kædes sammen med én (eller flere) væsentlige kendsgerninger.

Figur 7. Kæd hvert bevis sammen med én væsentlig kendsgerning — eksempel baseret på casen om en aktivist fra land B

Når du kæder bevismateriale sammen med hver væsentlig kendsgerning, skal du se på alt foreliggende bevismateriale og tage det bevismateriale, som ansøgeren anser for vigtigt for sin sag, i betragtning. I mange tilfælde kan bestemte typer bevismateriale kædes sammen med flere væsentlige kendsgerninger. Bevismateriale kan understøtte kernen i den væsentlige kendsgerning direkte eller underbygge de omstændigheder, der kan påvirke f.eks. risikoen eller adgangen til beskyttelse. Bevismateriale kan understøtte eller afkræfte den væsentlige kendsgerning.

Når du kæder bevismaterialet sammen med de(n) væsentlige kendsgerning(er), bør du endvidere se på det bevismateriale, der mangler. Der kan være behov for flere oplysninger fra ansøgeren, eller oplysninger om oprindelsesland i relation til en bestemt hændelse findes måske ikke — eller dokumentation i relation til en handling eller en hændelse. I nogle tilfælde kan det være nødvendigt med yderligere undersøgelser, f.eks. gennem endnu en samtale. Hvis bevismateriale ikke foreligger eller ikke kan indhentes, skal du se nærmere på denne mangel på bevismateriale under troværdighedsvurderingen, som er det næste trin i vurderingen af bevismateriale. I denne fase må du ikke drage konklusioner om troværdigheden eller accepten af bevismaterialet. I afsnit [2, »Trin 2. Troværdighedsvurdering«](#), i denne vejledning beskrives, hvordan du kan inddrage manglende bevismateriale i din vurdering.

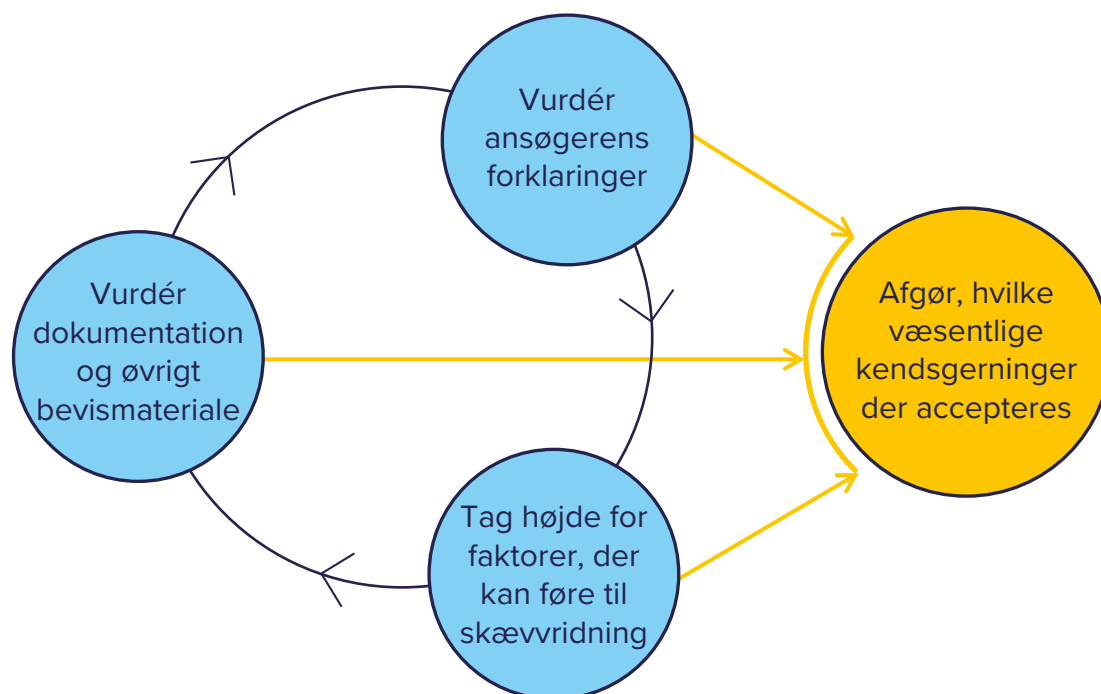
2. Trin 2. Troværdighedsvurdering

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Troværdighedsvurderingen er en proces, hvor du analyserer bevismateriale ved hjælp af forskellige kriterier med henblik på at fastslå, om en væsentlig kendsgerning kan accepteres som troværdig.

Troværdighedsvurderingen omfatter tre bagvedliggende vurderinger, der skal foretages på en dynamisk måde for at drage konklusioner om de kendsgerninger, der kan accepteres.

Figur 8. Tre aspekter af troværdighedsvurderingen, der fører til konklusionen om, hvilke kendsgerninger, der accepteres

Vurderingen af dokumentation og øvrigt bevismateriale (afsnit [2.1, »Vurder dokumentation og øvrigt bevismateriale«](#)), vurderingen af ansøgerens forklaringer (afsnit [2.2, »Vurder ansøgerens forklaringer i forhold til troværdighedsindikatorer«](#)) og hensyntagen til faktorer, der kan føre til skævvridning (afsnit [2.3, »Tag højde for individuelle og situationsbestemte faktorer, der kan føre til skævvridning«](#)), beskrives nedenfor i form af tre separate på hinanden følgende afsnit til narrative formål.

Afsnittenes rækkefølge afspejler dog hverken en prioriteret rækkefølge efter vigtighed eller den rækkefølge, hvori vurderingen foretages. Tværtimod finder alle disse faser i praksis sted på samme tid. Det betyder, at du, mens du vurderer ansøgerens forklaringer, også bør tage de faktorer i betragtning, der kan føre til skævvridning, samt resultaterne af vurderingen af dokumentationen og det øvrige bevismateriale. Under hensyntagen til alle disse vurderinger og faktorer samt princippet om, at du skal lade tvivlen komme ansøgeren til gode, vil du kunne

afgøre, hvilke væsentlige kendsgerninger der skal accepteres eller afvises (afsnit [2.4, »Afgør, om en væsentlig kendsgerning skal accepteres eller afvises«](#)).

2.1. Vurdér dokumentation og øvrigt bevismateriale

2.1.1. Vurderingskriterier

Behandlingen af spørgsmålet om bevisværdien af dokumentation og øvrigt bevismateriale omfatter spørgsmålet om relevans og pålidelighed (dette afsnit omfatter ikke ansøgerens forklaringer eller de foreliggende oplysninger om oprindelsesland).

(a) Relevans

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Relevans henviser til, om bevismaterialet vedrører en bestemt væsentlig kendsgerning. Jo stærkere forbindelsen er mellem bevismaterialet og den væsentlige kendsgerning, desto større er bevismaterialets relevans. Relevansen bør afklares med ansøgeren.

Ét bevis kan kædes sammen med forskellige væsentlige kendsgerninger, og dets relevans kan være forskellig for hver af de væsentlige kendsgerninger. Vurderingen af bevismaterialets relevans skal derfor foretages på ny for hver væsentlig kendsgerning.

(b) Pålidelighed

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Pålidelighed henviser til, om og i hvilket omfang underbygningen af den væsentlige kendsgerning kan baseres på det bevismateriale, der indeholder oplysninger af relevans for den. Du skal med andre ord tjekke, i hvor høj grad bevismaterialet kan understøtte de(n) væsentlige kendsgerning(er), det vedrører.

Pålideligheden af det omhandlede bevismateriale vil være baseret på de kriterier, der beskrives nedenfor.

Eksistens/forekomst

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Forekomst vedrører spørgsmålet om, hvorvidt det er muligt, at en type dokument eller øvrigt bevismateriale eksisterer/er blevet udstedt af ophavsmanden, under hensyntagen til tidspunktet, stedet og omstændighederne, der oplyses af ansøgeren. Vurderingen af forekomst foretages på grundlag af oplysninger om oprindelsesland eller andre foreliggende oplysninger.

Eksempel på vurdering af eksistens/forekomst af bevismateriale

Din myndighed har adgang til pålidelige og aktuelle oplysninger om oprindelsesland, og heri nævnes det, at undergrundsorganisationen A af sikkerhedsmæssige årsager aldrig har udstedt medlemskort og stadig ikke gør det. Hvis ansøgeren fremlægger et medlemskort (angiveligt) til organisation A, og ansøgeren ikke har givet en tilfredsstillende forklaring på, hvordan kortet er blevet udstedt til vedkommende, har du en stærk grund til at finde, at kortet mangler bevisværdi, da dette bevis ikke kunne være blevet udstedt af organisation A.

Indhold

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Følgende elementer skal vurderes.

- Er der modsigelser i dokumentet/det øvrige bevismateriale?
- Er dokumentet nøjagtigt? Nøjagtighed henviser til graden af detaljering med hensyn til en bestemt væsentlig kendsgerning.
- Dækker dokumentet de væsentlige elementer af den væsentlige kendsgerning eller kun de perifere?
- Stammer oplysningerne fra en direkte kilde, eller er de en gentagelse af ansøgerens forklaringer? For eksempel vil et vidneudsagns bevisværdi være større, hvis ophavsmanden har været direkte vidne til det, der bevidnes. Bevisværdien vil være lavere, hvis der i vidneudsagnet kun gengives det, ansøgeren har fortalt vidnet, uden en specifik undersøgelse, der godtgør, at vidneudsagnet bekræfter en virkelig hændelse.
- Modsiges dokumentet eksisterende oplysninger, herunder oplysninger om oprindelsesland? Er indholdet i overensstemmelse med øvrigt bevismateriale i forbindelse med ansøgningen?

Art

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Dokumentets eller det øvrige bevismateriales art henviser til, om beviset fremlægges i original eller i kopi. Originaler ville normalt have større bevisværdi ved vurderingen. Husk dog på, at ansøgere måske ikke er i stand til at indhente det originale dokument, og at nogle dokumenter slet ikke kan indhentes i deres originale form. For eksempel gælder det for nogle dokumenter, der udstedes af en myndighed, at originalen opbevares hos myndigheden og ikke sendes til andre. Hvis en ansøger indsender et sådant dokument i original, kan det give anledning til betænkeligheder, da det normalt ikke er i ansøgerens besiddelse.

Ophavsmand

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Du bør sikre dig, hvem dokumentets ophavsmand er, i hvilken egenskab vedkommende har udarbejdet dokumentet, og om vedkommende er objektiv.

Form

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Dokumentets eller det øvrige bevismateriales form henviser til dets formelle komponenter, og hvordan disse komponenter er opstillet og præsenteret, samt dets tilstand, og om der er skader eller tegn på ændringer. Et dokumentets form er relevant for vurderingen af dets gyldighed, pålidelighed og ægthed. Formen er særlig vigtig, når det gælder dokumenter af officiel karakter, da sådanne dokumenter kan forventes at indeholde formelle elementer, der identificerer underskriverne og institutionen, i hvis navn dokumentet er udstedt, f.eks. en attest fra en partiformand med hoved, underskrift, stempel osv.

Vær forsigtig, når du drager en konklusion om ægthed udelukkende baseret på dokumentets form, da der i nogle lande ikke findes en standardiseret form for bestemte typer af dokumenter, og da myndighederne i nogle lande ikke er i stand til at indføre et standardiseret format for hele deres område. Formen kan også variere, alt efter hvornår og af hvem dokumentet er udstedt.

2.1.2. Autentificering af dokumenter

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Dette afsnits rammer

Formålet med dette afsnit er at give dig en række generelle principper, oplysninger og retningslinjer som hjælp til at foretage en vurdering af bevismateriale. Der er mange andre aspekter forbundet med at autentificere dokumenter, som ikke er omfattet af denne praktiske vejledning.

Autentificering er den mest endegyldige procedure i forbindelse med behandlingen af spørgsmålet om et dokumentets form og bevisværdi. Den almindelige betydning af autentificering er at bevise eller bekræfte, at noget er sandt ⁽⁹³⁾, og at erklære officielt, at noget er ægte efter at have undersøgt det ⁽⁹⁴⁾. Autentificering forudsætter, at du har værktøjerne eller er i stand til at drage en positiv eller negativ konklusion om det fremlagte bevismateriales ægthed. Som sagsbehandler kan du have forskellige muligheder, afhængigt af den nationale praksis.

⁽⁹³⁾ Collins, online Collins English Dictionary, »authenticate«, 2023.

⁽⁹⁴⁾ Collins, online Collins English Dictionary, »authenticate«, 2023.

- Du kan gøre brug af **specialiserede tjenesters** ekspertise, f.eks. politiet eller en intern tjeneste, hvor medarbejderne er specifikt uddannet i og har adgang til specifikt forskningsmæssigt materiale til at autentificere eller afsløre svindel. Den slags tjenester har kapacitet til at analysere eksempelvis kvaliteten af dokumentets iboende elementer, f.eks. papirkvalitet, anvendt blæk, tegn på forfalskning af stempler, vandmærker, indbinding osv.

Dette anses for at være den mest fuldstændige form for autentificering.

- Du kan sammenligne det fremlagte dokument med et prøveeksemplar af det pågældende dokument eller bevismateriale, som du kan tilgå via specifikke (interne) **databaser**.

Nedenfor finder du eksempler på offentligt tilgængelige onlinedatabaser over pas og andre officielle dokumenter udstedt af lande verden over.

- [Det offentlige onlineregister over ægte identitetspapirer og rejselegitimation \(PRADO\)](#) er en database over eksempler på identitetspapirer og rejselegitimation, som Rådet for Den Europæiske Union stiller til rådighed for offentligheden.
- »[EdisonTD](#)« er en database udviklet af de nederlandske myndigheder i samarbejde med myndighederne i Australien, Canada, De Forenede Arabiske Emirater, USA og Den internationale Kriminalpolitiorganisation (INTERPOL). En del af databasen er offentligt tilgængelig.

En række andre databaser har begrænset adgang, men din myndighed kan have eller være i stand til at få adgang.

- [Intranet - falske og ægte dokumenter online \(iFADO\)](#) er en portal under Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union, som indeholder mere omfattende oplysninger end PRADO. Portalen omfatter også oplysninger i andre databaser, f.eks. Document Information System Civil Status.
- Document Information System Civil Status (DISCS) er en

»webbaseret referencedatabase udviklet af myndighederne i Nederlandene, Canada, Australien, De Forenede Arabiske Emirater, Danmark og Norge (det norske nationale ID-center [(95)]). DISCS har til formål at støtte verifikationen af udenlandske og nationale dokumenter, der indeholder oplysninger om [...] identitet, nationalitet samt andre forhold vedrørende dokumentets indehaver« (uofficiel oversættelse). ⁽⁹⁶⁾

- Hvis du er i tvivl om gyldigheden af et officielt dokument, der ser ud som et gyldigt dokument (f.eks. et pas), kan du muligvis også finde oplysninger i Schengeninformationssystemet, da dette også omfatter stjålne blankodokumenter.
- Du kan også henholde dig til specifikke **COI-undersøgelser**. Ovennævnte databaser kan være til hjælp, når det gælder officielle statslige dokumenter, men det er mindre sandsynligt, at de indeholder eksempler på andre typer af dokumenter udstedt f.eks. af

⁽⁹⁵⁾ Se [det norske nationale ID-centers websted](#) og dets specifikke afsnit »[Reference databases](#)«.

⁽⁹⁶⁾ Se afsnittet »[Reference databases](#)« på det norske nationale ID-centers websted og afsnittet [Dokumentdatabase](#) på det danske nationale ID-centers websted.

ikke-statslige organisationer. I sådanne tilfælde kan specifikke COI-undersøgelser give dig nyttige oplysninger (f.eks. eksempler på medlemskort, attester, badges).

- Undersøg dokumentet for tydelige grove tegn på forfalskning eller ændringer, som du selv kan få øje på uden eksperthjælp.

Måske opdager du, at et foto er blevet klistret sjusket på et dokument, at et kort ikke er fremstillet af et enkelt ark lamineret karton, men af to ark, der er blevet klistret sammen og derefter lamineret, at underskriften fra kortindehaveren, som angiveligt er ansøgeren, ikke svarer til underskriften fra den ansøger, hvis sag du behandler (på grundlag af de forskellige formularer, som ansøgeren har underskrevet under asylproceduren), at der er tydelige fejl i organisationens motto i det officielle dokumenthoved osv.

Husk, at hvis et bevis viser tegn på forfalskning eller ændringer (f.eks. en manglende side i et ægte pas), er forfalskningen eller ændringerne foretaget med et bestemt formål, som måske eller måske ikke er at underbygge en asylansøgning bedre. Du bør afklare dette med ansøgeren.

Autentificering kan være vanskelig og måske ikke altid mulig. Hvis det er vanskeligt eller umuligt at foretage en formel autentificering, kan det f.eks. have følgende årsager.

- Udgifter til eksperthjælp til autentificering.
- Tekniske udfordringer, der umuliggør en sikker konklusion med hensyn til bevismaterialets ægthed. Dette ville navnlig gælde, hvis bevismaterialet er fremlagt som kopi.
- Manglende adgang til et prøveeksemplar af dokumentet eller til relevante værktøjer til at autentificere det.
- Forbud mod at indhente de relevante oplysninger fra kilden, fordi kilden til bevismaterialet er aktøren bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast.
- Forskellige versioner af den samme type dokument i omløb på samme tid, fordi der ikke er en central myndighed, eller fordi der er forskellige procedurer for udstedelse af sådanne dokumenter.
- Korruption i udstedelseslandet, hvor det er almindeligt med både forfalskede dokumenter, ægte dokumenter erhvervet gennem korruption samt dokumenter, der er ægte i både form og indhold.

At det er vanskeligt eller umuligt at autentificere et dokument, berettiger ikke, at du ikke går videre med evalueringen. Uanset om det fremlagte bevismateriale er autentisk eller ej, skal du træffe afgørelse om dets bevisværdi set i forhold til den behandlede væsentlige kendsgerning ⁽⁹⁷⁾. De øvrige kriterier (eksistens/forekomst af dokumenttypen, indhold, form, art, ophavsmand) vil hjælpe dig med denne vurdering ⁽⁹⁸⁾.

⁽⁹⁷⁾ EU-Domstolens dom af 10. juni 2021, *LH mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, nr. C-921/19, EU:C:2021:478, præmis 42-44 og 61. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

⁽⁹⁸⁾ Et konkret eksempel på en vurdering af en fødselsattest kan ses i EMD's dom af 7. januar 2014, *AA mod Schweiz*, nr. 58802/12, ECLI:CE:ECHR:2014:0107JUD005880212, præmis 61-63.

Autentificering bør udføres under visse omstændigheder ⁽⁹⁹⁾, dvs. hvis bevismaterialets ophavsmand er troværdig, og autentificering er praktisk gennemførlig, tilgængelig og kan påvirke vurderingen af den væsentlige kendsgerning.

Husk, at når du foretager vurderingen på grundlag af ovenstående kriterier og iværksætter foranstaltninger med dette for øje (f.eks. for at autentificere et dokument), er det af afgørende betydning, at du til enhver tid sikrer, at tavshedspligten overholdes (se afsnittet »[Vejledende principper, litra e\), Tavshedspligt](#)«).

2.1.3. Vægtning af de troværdighedsvurderinger, der er relateret til beviset

[[Indholdsfortegnelse](#)] [[Tjekliste](#)]

Nedenstående principper vil hjælpe dig med at vægte de troværdighedsvurderinger, du har foretaget ved at anvende ovenstående vurderingskriterier.

- I tilfælde hvor ikke alle pålidelighedskriterier er opfyldt, kan et bevis tillægges en vis vægt i troværdighedsvurderingen. Hvis f.eks. alle pålidelighedskriterier er opfyldt, men ansøgeren kun har fremlagt en kopi af et dokument, har dette bevis stadig en vis bevisværdi, som skal vurderes sammen med f.eks. troværdighedsvurderingerne relateret til forklaringerne (se afsnit [2.4.1, »Afvejning af troværdighedsvurderingerne af alt bevismateriale, der er kædet sammen med en væsentlig kendsgerning](#)«). Dette gælder især, hvis ansøgeren giver en rimelig forklaring på, hvorfor vedkommende ikke kunne fremlægge det originale dokument.
- Ved vurderingen af bevismaterialets relevans skal du huske på, at bevismateriale, der vedrører kernen i den væsentlige kendsgerning, har større vægt end bevismateriale, der vedrører elementer, der ikke er kædet sammen med kernen i den væsentlige kendsgerning og dermed er perifere. Accepten af en væsentlig kendsgerning bør generelt kun baseres på troværdigheden af kerneelementer. Hvis perifere elementer anses for ikke-roværdige, kan deres begrænsede betydning ikke rokke ved grundlaget for den væsentlige kendsgerning, så længe den stadig beror på troværdige kerneelementer.

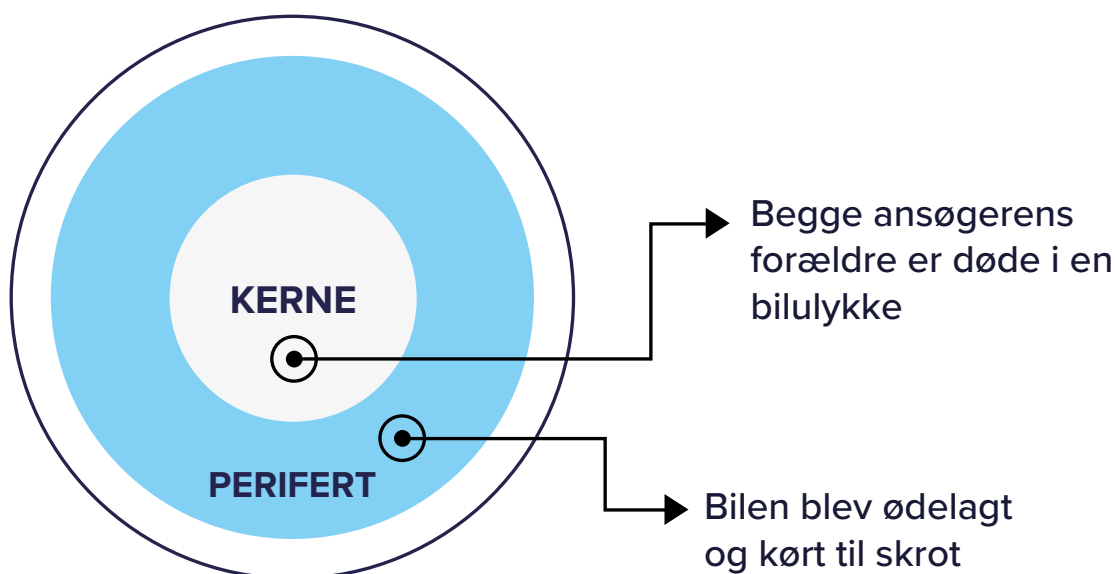
⁽⁹⁹⁾ EMD's dom af 2. oktober 2012, [Singh m.fl. mod Belgien](#), nr. 33210/11, ECLI:CE:ECHR:2012:1002JUD003321011, præmis 100-105 (findes kun på fransk). Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

Eksempel på bevismateriale relateret til et perifert element af den væsentlige kendsgerning: [Case om en ung kvinde fra land C](#)

- Det omhandlede bevismateriale er et fotografi af en bil på en bilkirkegård. Dette bevismateriale vedrører et perifert element i redegørelsen vedrørende den bilulykke, hvor ansøgerens forældre omkom. Dette vedrører ikke de centrale omstændigheder ved forældrenes død og understøtter heller ikke hændelsen, hvor de omkom, men en hændelse, der fandt sted efter den påståede dødsulykke. Den slags dokumentation vil have ringe vægt i vurderingen af den væsentlige kendsgerning.
- På samme måde vil eventuelle uoverensstemmende oplysninger om de perifere elementer, f.eks. bilkirkegårdens nøjagtige placering eller dens navn, ikke påvirke troværdigheden af den væsentlige kendsgerning, hvis bevismaterialet, dvs. i dette tilfælde ansøgerens forklaringer om kerneelementerne i den væsentlige kendsgerning, opfylder troværdighedskriterierne (se afsnit [2.2, »Vurdér ansøgerens forklaringer i forhold til troværdighedsindikatorer«](#)).

Figur 9. Kerneaspekter og perifere aspekter af en væsentlig kendsgerning — eksempel baseret på casen om en ung kvinde fra land C

- Mindre negative vurderinger i relation til ét eller flere kriterier udelukker ikke, at bevismaterialet generelt er pålideligt. Generelt betyder tilstedeværelsen af flere mindre negative vurderinger ikke, at bevismaterialet ikke understøtter den væsentlige kendsgerning eller underminerer den, selvom det kan indikere, at der hersker en vis tvivl om bevismaterialets pålidelighed. Flere mindre negative troværdighedsvurderinger kan generelt ikke udgøre én større negativ troværdighedsvurdering.

- Som beskrevet i trin 1 (se afsnit [1.1.1, »Opfyld forpligtelsen til at samarbejde \(bevisbyrde\)«](#)) har du måske, når du tager alt bevismateriale relateret til den væsentlige kendsgerning i betragtning, fastslået, at der mangler bevismateriale. Hvis ansøgeren under særlige omstændigheder med rimelighed kunne forventes at fremlægge bestemt bevismateriale, og du har opfyldt din forpligtelse til at undersøge, kan de manglende eller ufuldstændige oplysninger tillægges en vis vægt, som vil blive taget i betragtning i afvejningsprocessen, når det afgøres, om den væsentlige kendsgerning skal accepteres eller afvises (se afsnit [2.4.1, »Afvejning af troværdighedsvurderingerne af alt bevismateriale, der er kædet sammen med en væsentlig kendsgerning«](#)).
- Når du vurderer, hvordan en negativ vurdering kan påvirke bevismaterialets pålidelighed, skal du tage stilling til, om ansøgeren har fået mulighed for at forklare den pågældende vurdering, og om forklaringen kan påvirke din vurdering af bevismaterialets pålidelighed.
- Når du vurderer bevisværdien, skal du huske på alle relevante individuelle og situationsbestemte faktorer, der kan føre til skævvridning (se afsnit [2.3, »Tag højde for individuelle og situationsbestemte faktorer, der kan føre til skævvridning«](#)).

Eksempel på analyse af dokumentation (anklageskrift) i [casen om en aktivist fra land B](#)

- **Relevans.** Det fremlagte anklageskrift er relevant, da ansøgeren knytter det til den retsforfølgelse, som hun hævder at være udsat for, og som hun forbinder med sine aktiviteter til fordel for menneskerettigheder. Dette er relevant for en væsentlig kendsgerning i hendes ansøgning.
- **Eksistens/forekomst.** Det bekræftes, at justitsministeriet udfærdiger anklageskrifter i lignende situationer.
- **Indhold.** Anklageskriftet henviser til lovovertrædelsen i form af at modsætte sig anholdelse, men nævner en artikel i straffeloven, der ikke er relateret til denne lovovertrædelse.
- **Form.** Det fremlagte anklageskrift har et dokumenthoved med et officielt udseende. Ud fra tilgængelige og aktuelle oplysninger om oprindelsesland er myndighederne under justitsministeriet i land B veludstyrede og velorganiserede og har indført veldefinerede formelle procedurer. Imidlertid er måden, justitsministeriets emblem vises på i dokumentets øverste venstre hjørne, ikke i overensstemmelse med prøveeksemplarer af den slags dokumenter. Dokumentet er underskrevet, men underskriverens navn samt stemplet kan næsten ikke tydes.
- **Art.** Anklageskriftet er fremlagt som kopi. Originalen er ifølge ansøgeren blevet efterladt i land B. Hun oplyser, at hun af sikkerhedsmæssige årsager har problemer med at få den tilsendt.
- **Ophavsmand.** Ophavsmanden er angiveligt justitsministeriet, men ud fra ovenstående vurderinger af dokumentets form er du ikke i stand til med sikkerhed at identificere den underskriver eller det kontor, der har udstedt dokumentet. Du kan have en berettiget tvivl om, hvem der egentlig er dokumentets ophavsmand.

- **Konklusion.** Ud fra alle disse kriterier indeholder dette dokument en række kendetegn, der kan indebære, at du når frem til, at det i sig selv har utilstrækkelig bevisværdi med hensyn til den omhandlede væsentlige kendsgerning. Selv om ansøgeren har givet en tilfredsstillende forklaring på, hvorfor der kun er fremlagt en kopi, undermineres dens bevisværdi af, at du har identificeret en række mangler med hensyn til formen og indholdet. Du ville skulle vurdere, om der er rimelige grunde til disse mangler, og give ansøgeren mulighed for at give en forklaring (f.eks. en nylig ændring af emblemer, dårlig kopikvalitet på grund af mangelfuldt udstyr). Under alle omstændigheder ville dokumentet skulle ses i sammenhæng med alle andre beviser relateret til den væsentlige kendsgerning, herunder ansøgerens forklaringer, inden der drages en konklusion om den væsentlige kendsgerning i sig selv.

De følgende afsnit dækker de specifikke kendetegn ved forskellige typer bevismateriale, der ofte fremlægges, og de specifikke punkter, der skal tages højde for ved vurderingen af disse.

2.1.4. Specifikke typer af dokumenter

(a) Medicinsk og psykologisk bevismateriale

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

En meget specifik type bevismateriale er læge- eller psykologerklæringer (se trin 1, afsnit [1.1.2, litra k](#), »[Lægeerklæringer, psykiatriske speciallægeerklæringer og psykologerklæringer](#)«, om, hvordan medicinsk bevismateriale kan påvirke behandlingen).

For at fastslå bevisværdien af læge- og psykologerklæringer finder alle de ovennævnte kriterier også anvendelse. Kriterierne skal imidlertid anvendes på en særlig måde, når det gælder medicinsk bevismateriale.

Læge- og psykologerklæringer bør indeholde information om den pågældende eksperts fagområde og den undersøgelse, der blev foretaget, så det er muligt at foretage en uafhængig vurdering af erklæringens pålidelighed.

Du bør være opmærksom på lægeerklæringens indhold og tjekke, at den er udarbejdet nøjagtigt og professionelt.

Husk, at uafhængige læger og psykiatere udfører deres undersøgelser med lægefaglige mål og ikke en ansøgning om international beskyttelse for øje (dvs. de hverken støtter eller ikke støtter). Uafhængige læger må derfor ikke formulere deres observationer på en sådan måde, at de gavner en ansøgning, og de kan endda helt nægte at skrive erklæringer med ikkelægelige mål for øje. For at mindske risikoen for, at denne situation opstår, kan asylmyndighederne i henhold til relevant national praksis indgå kontrakter eller aftaler med lægefaglige eksperter, der er uddannede og/eller certificerede af en domstol og forstår asylproceduren. Den slags eksperter kan udarbejde retsmedicinske erklæringer eller andre erklæringer, der kan anses som nyttigt videnskabeligt bevismateriale.

Hvis du ikke har adgang til en læges eller en anden lægefaglig persons ekspertise i din myndighed, vil du skulle vurdere lægeerklæringens bevisværdi ud fra de indikatorer, der gælder for dokumentation. Desuden kan følgende punkter give yderligere indikationer af en lægeerklærings bevisværdi.

- Lægeerklæringen indeholder information om antallet af og datoerne for undersøgelser, de typer undersøgelser, der er foretaget, og de lægefaglige konklusioner, der er draget.
- Den er baseret på en enkelt undersøgelse eller en række undersøgelser og giver et horisontalt overblik.
- Den bygger — på forholdsmæssig vis — på elementer, der er baseret på patientens egne forklaringer, og elementer fra lægefaglig/psykologisk observation.
- I tilfælde af påstande om eller tegn på tortur henviser den til Istanbulprotokollens standarder.
- Den lægefaglige/psykologiske ekspertudtalelse bør ikke indeholde konklusioner om troværdigheden af ansøgerens forklaringer vedrørende den påståede tidligere overlast eller aktuelle hændelser og/eller ansøgerens ret til international beskyttelse.

Vær opmærksom på følgende punkter.

- Lægefaglige eller psykologiske observationer kan ikke i sig selv bekræfte de omstændigheder, hvorunder skaden, traumet eller symptomet er opstået, men de kan give en (stærk) indikation af, om skaderne, traumerne eller symptomerne stemmer overens med den grove behandling, der fremgår af lægeerklæringen, og med den tidslinje, som ansøgeren har anført.
- Fremlæggelsen af medicinsk og psykologisk bevismateriale kan navnlig tjene forskellige formål, f.eks. at understøtte realiteten i selve de væsentlige kendsgerninger, at indikere personlige forhold, der kan betyde, at ansøgeren har en øget risiko for forfølgelse eller overlast, eller at indikere sårbarheder og særlige behov eller mulige faktorer, der kan føre til skævvridning, der skal tages i betragtning ved indsamlingen af bevismateriale og vurderingen af troværdighed. Du ville skulle identificere de potentielle forskellige roller, som den indsendte lægeerklæring kan spille ved behandlingen af ansøgerens ansøgning.
- Formålet med behandlingen af spørgsmålet om lægeerklæringens bevisværdi er at vurdere, om og hvordan (i hvilken grad) erklæringen understøtter den væsentlige kendsgerning, omstændighed eller risiko, den vedrører, inden for rammerne af behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse. Husk, at du ikke bør komme med lægefaglige vurderinger eller tilkendegive din mening om en behandling, der er ordineret af en læge. Tilsvarende bør en læge ikke udtale sig om behovet for international beskyttelse ⁽¹⁰⁰⁾.
- Hvis ansøgeren fremlægger en lægeerklæring om en tilstand, der potentielt kan udvikle sig, er datoen/datoerne for de(n) seneste undersøgelse(r) vigtig(e). En erklæring, der er ajour, kan give et bedre billede af den aktuelle situation, mens en ældre erklæring kan give indikationer af situationen, som den var, men også rejse

⁽¹⁰⁰⁾ En lægeerklæring og måden, den udarbejdes på, må ikke krænke ansøgerens grundlæggende rettigheder. Se afsnit [1.1.2, litra nBevismateriale, der er i strid med ansøgerens grundlæggende rettigheder](#)«.

potentielle spørgsmål om ansøgerens aktuelle tilstand og/eller funktionsevne. Selvom dette måske ikke påvirker erklæringens bevisværdi, hvad angår tidligere hændelser, kan dens aktualitet være vigtig for din vurdering af personlige forhold, der påvirker troværdigheds- eller risikovurderingen.

Eksempel på vurdering af en lægeerklæring: [Case om en ung mand fra land A](#)

Ansøgeren har fremlagt en erklæring fra en ortopædkirurg. Anvendelsen af de generelle kriterier for vurdering af dokumentation og øvrigt bevismateriale og medicinsk bevismateriale på denne erklæring kunne medføre følgende analyse.

- **Relevans.** Bevismaterialet er relevant, da det indeholder mulige indikatorer for relevante personlige forhold, der potentielt kan påvirke din risikovurdering i forbindelse med sikkerhedsforholdene i land A.
- **Eksistens/forekomst.** Der er intet, der tyder på, at denne type dokument ikke er et dokument, der typisk udstedes af en ortopædkirurg under lignende omstændigheder.
- **Form.** Erklæringen er skrevet på lægens officielle brevpapir. Den indeholder et officielt hoved med alle oplysninger om lægen (navn, adresse, telefon- og faxnummer), datoen for dokumentets udstedelse, ophavsmandens navn samt den egenskab, lægen handler i, samt en underskrift med et officielt stempel. Stemplet indeholder ophavsmandens navn.
- **Art.** Dokumentet fremlægges som et originalt dokument og fremstår som sådan, da underskriften og stemplet er påført med blå blæk og ikke fotokopieret.
- **Ophavsmand.** Ophavsmanden er ortopædkirurg og er tydeligt identificeret som sådan.
- **Indhold.** Erklæringen indeholder relevante oplysninger om den metode, der blev anvendt af den praktiserende læge, som blev konsulteret to gange for at vurdere patientens vanskeligheder som følge af stærke smerter i fødderne. Konklusionerne er primært baserede på nylige lægefaglige observationer, herunder røntgenbilleder, og en række dermed forbundne tests. I erklæringen henvises der ikke til Istanbulprotokollen, men det konkluderes, at tilstanden kun kan være forårsaget af et alvorligt ydre traume. Lægen ordinerer også et fysioterapiforløb samt smertestillende behandling. Af erklæringen fremgår det, at denne behandling gives, inden en risikabel operation overvejes. Erklæringen blev fremlagt under den personlige samtale og er dateret to uger før høring af ansøgeren.
- **Konklusion.** I lyset af den samlede opfyldelse af vurderingskriterierne understøtter dette dokument den kendsgerning, at ansøgeren har været udsat for mishandling og lider af alvorlige smerter i fødderne, som giver problemer med at gå.

(b) Generelle oplysninger fra ansøgeren

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Når ansøgeren giver generelle oplysninger, der har til formål at underbygge væsentlige kendsgerninger i ansøgningen (f.eks. avis- eller webartikler, der handler om myndighedernes handlinger mod det politiske oppositionsparti, som ansøgeren hævder at være aktiv i), bør du vurdere dette bevismateriale omhyggeligt. Anvend de samme generelle principper, som du ville anvende for oplysninger om oprindelsesland. Kontrollér især kildens pålidelighed, objektivitet, korrekthed, sporbarhed og relevans. Det fremlagte bevismateriale skal desuden være aktuelt eller, hvis det har til formål at underbygge tidligere hændelser, være samtidigt med disse hændelser eller relateret til kendsgerningerne i et historisk perspektiv. Afhængigt af situationen kan oplysningerne fra ansøgeren gøre det nødvendigt, at du selv foretager yderligere COI-undersøgelser, hvis der ikke findes oplysninger om oprindelsesland vedrørende emnet, så du kan henholde dig til andre informationskilder og få et så objektivt og omfattende billede af situationen som muligt. Yderligere information findes i EUAA's vejledning om dette emne ⁽¹⁰¹⁾.

(c) Indhold indsamlet på sociale medier

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Ovenstående kriterier for vurdering af dokumenter og øvrigt bevismateriale gælder for indhold, der er indsamlet på sociale medier. I den forbindelse skal du huske på, at

»indhold på sociale medier normalt ikke underkastes samme undersøgelsesstringens og redaktionelle proces som indhold i etablerede medier eller fra andre (COI-)kilder. Der kan derfor være en større risiko for, at indholdet er ukorrekt, partisk, bevidst vildledende eller tvivlsomt. Derudover er indholdet ofte brugergenereret. Ved vurderingen af oplysninger indsamlet på sociale medier skal der lægges særlig vægt på at identificere kilden og krydstjekke indholdet« (uofficiel oversættelse) ⁽¹⁰²⁾.

Husk, at identiteten på ophavsmanden til indlægget samt private konti på sociale medier let kan misbruges, endda i højere grad end tilfældet er for andre beviser.

Oplysninger på sociale medier kan hurtigt ændres. Hvis ansøgeren selv har skrevet et indlæg på internettet, har vedkommende normalt også ret til at ændre indholdet og udbredelsen og endda slette indlægget. Det betyder for eksempel, at et sådant indlæg kan have været tilgængeligt på et tidspunkt (selv i kort tid), men ikke længere findes online, eller at det findes, men ikke med det samme indhold, inden eller på et hvilket som helst tidspunkt i behandlingsproceduren.

- Hvis du påtænker at bruge beviser, som du har fundet på sociale medier, kan du overveje at printe dem ud eller gemme dem elektronisk, f.eks. som et screenshot, så du undgår at miste oplysningerne, hvis indlæggene ændres eller slettes under proceduren. Filen (uanset om den er printet ud eller gemt i elektronisk format) bør indeholde datoen for adgangen til oplysningerne, så den kan sammenlignes med tidligere eller senere udgaver.

⁽¹⁰¹⁾ EASO, [Practical Guide on the Use of Country of Origin Information by Case Officers for the examination of asylum applications](#), december 2020, s. 13-17.

⁽¹⁰²⁾ EASO, [Practical Guide on the Use of Country of Origin Information by Case Officers for the examination of asylum applications](#), december 2020, s. 56.

- Hvis ansøgeren fremlægger en udskrift af en internetside for at underbygge en væsentlig kendsgerning relateret til (udbredelsen af) det pågældende indlæg, kan det være nødvendigt, at du tjekker, om indholdet stadig er offentligt tilgængeligt på internettet. Hvis det ikke er tilfældet, kan det være nyttigt at tjekke årsagerne til, at indlægget stadig ville være relevant som bevismateriale i forbindelse med en væsentlig kendsgerning, eller hvordan det stadig kan underbygge en risiko ved tilbagesendelse. Husk, at indlæg på internettet efterlader et digitalt fodspor, og at det, at ansøgeren har slettet et indlæg, ikke betyder, at det ikke kan hentes frem. Se også afsnit [3.3.2, litra d](#)), »[Risikoindikatorer relateret til aktørernes motivation til at foranstalte de hændelser, der kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast](#)«.

(d) Vidneudsagn

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Vidneudsagn kan komme fra mange kilder: Ikke alene kan ansøgeren fremkomme med vidner eller vidneudsagn til underbygning af sin ansøgning, civilsamfundsorganisationer leverer ofte skriftlige vidneudsagn, og asylmyndigheden kan også anmode om dem.

Spørgsmålet om et vidneudsagns bevisværdi behandles ud fra de generelle vurderingskriterier. Ved vurderingen af vidneudsagn bør du være særlig opmærksom på deres pålidelighed, som bl.a. bestemmes af den egenskab, personen afgiver vidneudsagnet i, og hvordan vedkommende er bekendt med oplysningerne, dvs. førstehåndsuplysninger i forhold til andenhåndsuplysninger. Ved vurdering af vidneudsagn skal du også tage hensyn til vidnets personlige forhold (også vidnet kan være traumatiseret; vidnet kan have særlige bånd til ansøgeren) og sammenhængen, hvori vidneudsagnet er indhentet ⁽¹⁰³⁾.

2.2. Vurdér ansøgerens forklaringer i forhold til troværdighedsindikatorer

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Forklaringer kan være det eneste bevismateriale, ansøgere kan fremlægge. Troværdighedsindikatorer er et værktøj til vurdering af troværdigheden af forklaringer på en individuel, upartisk og objektiv måde.

I praksis tjener troværdighedsindikatorer til at vurdere detaljeringsgraden og specificiteten, sammenhængen og overensstemmelsen af forklaringer samt disse forklaringers plausibilitet og overensstemmelse med oplysninger om oprindelsesland og dokumenter eller øvrigt bevismateriale, der er kædet sammen med de enkelte væsentlige kendsgerninger.

Artikel 4, stk. 5, litra c), i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning) udgør den grundlæggende ramme for troværdighedsindikatorer »[...] ansøgerens forklaringer anses for sammenhængende og troværdige og strider ikke imod tilgængelige specifikke og generelle

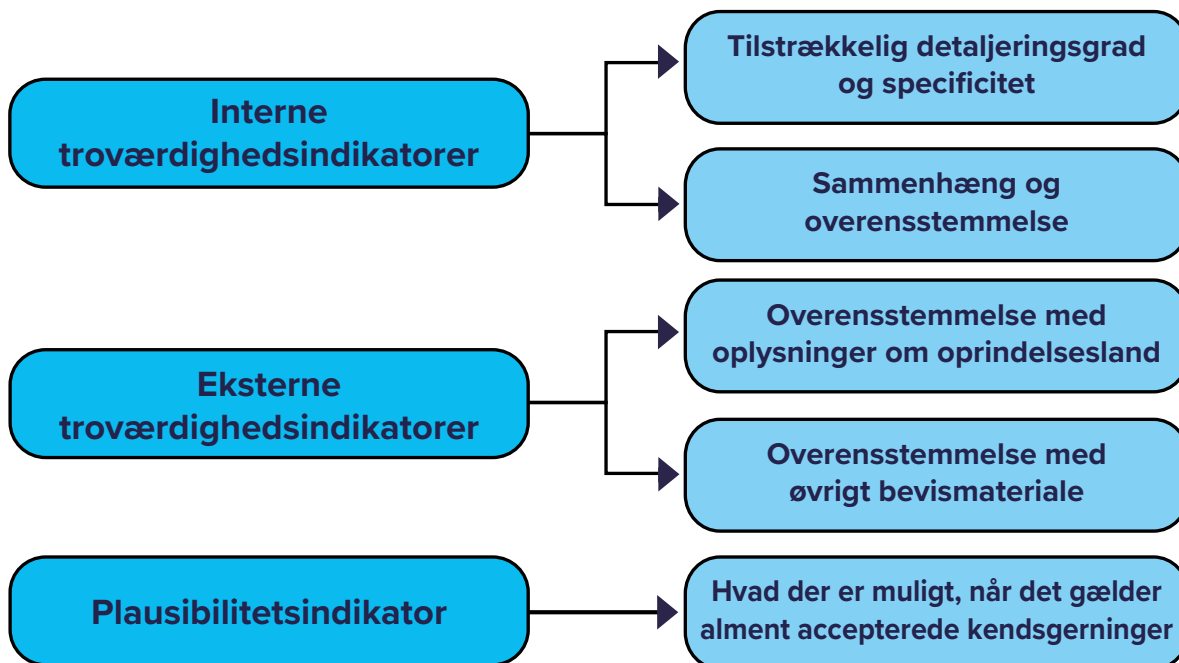
⁽¹⁰³⁾ Se også UNHCR, [Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report](#) (ud over beviser, vurdering af troværdighed i EU's asylsystemer: fuldstændig rapport), maj 2013, kapitel 5, afsnit 4.

oplysninger, der er relevante for ansøgerens sag«, og de bør altid anvendes i overensstemmelse med EU's charter om grundlæggende rettigheder ⁽¹⁰⁴⁾.

Indikatorerne kan grupperes efter intern troværdighed, ekstern troværdighed og plausibilitet.

Figur 10. Troværdighedsindikatorer

Du bør bestrebe dig på at anvende alle gældende troværdighedsindikatorer til at vurdere hver enkelt væsentlig kendsgerning. Ikke alle indikatorer er dog lige relevante for vurderingen af forklaringerne; det afhænger af, hvad den væsentlige kendsgerning drejer sig om. Hvis en troværdighedsindikator ikke er egnet til at vurdere en specifik væsentlig kendsgerning, er der mulighed for ikke at anvende den.

Husk at tage højde for faktorer, der kan føre til skævvridning

Ansøgerens personlige forhold og de situationsbestemte forhold i forbindelse med samtalen kan påvirke ansøgerens forklaringer. Ved anvendelsen af troværdighedsindikatorer er det nødvendigt samtidig at tage hensyn til faktorer, der kan føre til skævvridning. Se afsnit [2.3, »Tag højde for individuelle og situationsbestemte faktorer, der kan føre til skævvridning«](#).

⁽¹⁰⁴⁾ Troværdighedsindikatorerne er blevet videreudviklet i retspraksis. Yderligere information findes i EUAA, [Evidence and credibility in the context of the Common European Asylum System — Judicial analysis](#) (bevismateriale og troværdighed inden for rammerne af det fælles europæiske asylsystem — juridisk analyse), anden udgave, 2023, s. 120-121.

2.2.1. Anvend interne troværdighedsindikatorer

Intern troværdighed henviser til vurderingen af ansøgerens forklaringer og alt øvrigt bevismateriale, som ansøgeren fremlægger, herunder skriftlige forklaringer og dokumentation. Intern troværdighed omfatter troværdighedsindikatorerne for tilstrækkelig detaljeringsgrad og specificitet samt sammenhæng og overensstemmelse.

Tilstrækkelig detaljeringsgrad og specificitet

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Indikatoren for tilstrækkelig detaljeringsgrad og specificitet henviser til måden, hvorpå en hændelse opleves og udtrykkes af ansøgeren, og detaljeringsgraden og arten af oplysninger knyttet dertil.

Generelt indeholder redegørelsen for personlige oplevelser ofte flere detaljer, f.eks. sensoriske detaljer, oplysninger om følelser eller observationer, end en redegørelse fra en person, der ikke har haft den slags oplevelser, især hvis oplevelsen har fundet sted for nylig eller har påvirket personens liv. Selv om de samme ting kan ske for forskellige mennesker, opleves og huskes den samme hændelse aldrig ens af forskellige mennesker. Tilstrækkelig detaljeringsgrad og specificitet kræver, at ansøgeren beskriver hændelsen gennem egne øjne, som et subjektivt kamera, og ikke i et generelt perspektiv.

God praksis

Når du skal beskrive for ansøgeren, hvor detaljeret og specifikt vedkommende forventes at oplyse om en bestemt tidligere hændelse, kunne du give et eksempel ved kort at beskrive en hændelse, du selv har været udsat for, og fortælle specifikt, hvad du så, hørte, følte og tænkte under hele hændelsen. Du bør notere din forklaring i afskriften af samtalen, så det tydeligt fremgår for beslutningstageren, hvordan ansøgeren blev bedt om at oplyse flere detaljer eller komme med mere specifikke forklaringer.

Manglende detaljer og specificitet vil ikke nødvendigvis medføre en negativ troværdighedsvurdering. For det første skal manglen på detaljer og specificitet være afgørende for den væsentlige kendsgerning, som vedrører den overordnede beskrivelse af situationen eller hændelsen. For det andet skal det også være rimeligt at forvente, at ansøgerens forklaring indeholder et vist niveau af detaljer og specificitet, afhængigt af eksempelvis, i hvor høj grad vedkommende personligt oplevede hændelsen, eller hvor vigtig eller uvigtig hændelsen eller en bestemt detalje kan have været for ansøgeren på det tidspunkt.

Du bør også huske, at den detaljeringsgrad og specificitet, som med rimelighed kan forventes af ansøgeren, vil variere alt efter vedkommendes personlige og situationsbestemte forhold, især de faktorer, der kan føre til skævvridning. Baseret på de faktorer, der kan føre til skævvridning, kan der være en rimelig forklaring på, at ansøgeren ikke kan huske detaljer om en bestemt hændelse (se afsnit [2.3, »Tag højde for individuelle og situationsbestemte faktorer.](#)

[der kan føre til skævvridning](#)», for yderligere oplysninger). Inden du drager en konklusion om, hvorvidt detaljeringsgraden og specificiteten er tilstrækkelig, skal du sikre dig, at ansøgeren var klar over, hvor mange detaljer og hvor høj en grad af specificitet der forventedes af vedkommende under den personlige samtale. Du skal også sikre dig, at samtalen blev gennemført på en måde, der gjorde det muligt for ansøgeren at give detaljer. Mangel på detaljer påvirker derfor ikke i alle tilfælde troværdigheden af ansøgerens forklaringer.

Eksempel på detaljer og specificitet, som med rimelighed kan forventes, set i lyset af hukommelsens funktionsmåde: [Case om en aktivist fra land B](#)

Ansøgeren oplyser, at hun deltog i en demonstration og filmede denne med sin smartphone. Sikkerhedsstyrkerne forlangte at få hendes telefon udleveret, og hun blev tilbageholdt uden retsgrundlag, da hun nægtede dette. Som sagsbehandler stiller du ansøgeren flere spørgsmål om konteksten for hændelsen, f.eks. hvilken slags bygninger der lå omkring det sted, hvor demonstrationen fandt sted, og hvordan de betjente, der tilbageholdt hende, så ud, men du får ikke detaljerede svar.

Du beslutter at bede ansøgeren oplyse, hvorfor hun ikke beskriver situationen mere detaljeret. Ansøgeren svarer, at hun ikke kan huske, hvordan bygningerne eller betjentene så ud, fordi hun havde fokus på at forsøge at dele den video, hun havde optaget, online, før betjentene fik fat i hendes telefon, og fordi hun var bange i selve øjeblikket. Da ansøgeren bliver bedt om at beskrive fra sit eget perspektiv, hvad der skete med hensyn til smartphonen, forklarer hun udførligt, hvad der skete under demonstrationen set gennem linsen på kameraet i sin smartphone, og hvordan hun nåede at dele videoen online, før hendes telefon blev taget fra hende. Hun beskriver også detaljeret sin motivation for at deltage i demonstrationen på trods af sin frygt for, at der ville ske noget voldsomt — som det havde været tilfældet tidligere — og hvordan hun havde det, da hun havde delt videoen og blev tilbageholdt.

Du kan konkludere, at den oprindelige mangel på detaljer og specificitet skyldtes faktorer, der kan føre til skævvridning, relateret til, hvordan hukommelsen fungerer (se afsnit [2.3.1, litra a](#)), »Hukommelsens funktionsmåde«), og hvordan samtalen blev gennemført (se afsnit [2.3.2, »Faktorer relateret til sagsbehandleren«](#)). Måske konkluderer du, at ansøgeren har givet en detaljeret og specifik redegørelse for de centrale elementer af de væsentlige kendsgerninger i forbindelse med de hændelser, der fandt sted under demonstrationen.

Sammenhæng og overensstemmelse

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Indikatoren for sammenhæng og overensstemmelse skal sikre, at der ikke er misforhold og modsigelser i ansøgerens forklaringer og mellem forklaringer og øvrigt bevismateriale, som ansøgeren har fremlagt. Den vedrører:

- mundtlige eller skriftlige forklaringer fra ansøgeren i almindelighed
- forklaringer fra ansøgeren på forskellige tidspunkter under proceduren

- øvrigt bevismateriale, som ansøgeren har fremlagt (se afsnit [1.1.2, »Indsaml beviser af relevans for ansøgningen«](#)).

Selvoplevede hændelser kan generelt rapporteres mere sammenhængende og konsekvent. Ligesom med detaljeringsgrad og specificitet er det ikke nødvendigvis al mangel på sammenhæng og overensstemmelse, der vil medføre en negativ troværdighedsvurdering. Det er ikke ualmindeligt, at en fremstilling indeholder mindre uoverensstemmelser. Der bør dog ikke være store huller eller modsigelser, som ansøgeren ikke kan redegøre for på en tilfredsstillende måde.

Graden af sammenhæng og overensstemmelse, som med rimelighed kan forventes af ansøgeren, vil variere alt efter ansøgerens personlige og situationsbestemte forhold, navnlig de faktorer, der kan føre til skævvridning. Inden du drager konklusioner om sammenhæng og overensstemmelse, skal du sikre dig, at ansøgeren var klar over, hvilken grad af sammenhæng og overensstemmelse der forventedes af vedkommende ved den personlige samtale, og at samtalen blev gennemført på en måde, der gjorde det muligt for ansøgeren at give sådanne forklaringer. Ansøgeren skal også have haft mulighed for at afklare eventuel manglende sammenhæng eller overensstemmelse, som er central for vurderingen af en væsentlig kendsgerning. Manglende overensstemmelse påvirker derfor ikke i alle tilfælde troværdigheden.

Optræden kan aldrig bruges som troværdighedsindikator

Optræden henviser generelt til nonverbal kommunikation og adfærd, f.eks. tonefald, væremåde, øjenkontakt, ansigtsudtryk osv. Sådanne signaler er synlige under den personlige samtale.

Du bør aldrig bruge optræden som en indikator for troværdighed. Nonverbale signaler er ikke universelle, da deres betydning fortolkes forskelligt i forskellige kulturer og påvirkes af personlige egenskaber, f.eks. alder, køn, uddannelse eller psykisk tilstand. Vurderinger baseret på ansøgerens optræden ville i mange tilfælde udgøre simple antagelser og subjektive vurderinger baseret på mavefornemmelser.

2.2.2. Anvend eksterne troværdighedsindikatorer

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Ekstern troværdighed henviser til overensstemmelsen mellem ansøgerens forklaringer og det bevismateriale, som den besluttende myndighed råder over, herunder oplysninger om oprindelsesland, sagkyndige erklæringer eller andet eksternt bevismateriale.

Du kan have adgang til forskellige typer bevismateriale. Du bør proaktivt indsamle bestemt bevismateriale, fordi du kan have bedre mulighed for at tilgå det end ansøgeren. Det gælder især oplysninger om oprindelsesland ⁽¹⁰⁵⁾. Du kan også overveje at søge relevant

⁽¹⁰⁵⁾ EU-Domstolens dom af 22. november 2012, *M. mod Minister for Justice, Equality and Law Reform (Ireland)*, C-277/11, EU:C:2012:744. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

ekspertrådgivning i forbindelse med behandlingen af ansøgningen, f.eks. medicinsk bevismateriale ⁽¹⁰⁶⁾. Yderligere information om, hvilke former for bevismateriale, der kan tilgås, findes i afsnit [1.1.2, »Indsaml beviser af relevans for ansøgningen«](#).

Overensstemmelse med oplysninger om oprindelsesland

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Du bør altid vurdere, om ansøgerens forklaringer er i overensstemmelse med oplysninger om oprindelsesland, ved at tage alle relevante kendsgerninger vedrørende oprindelsesland i betragtning.

Artikel 4, stk. 3, litra a), i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning) — Vurdering af kendsgerninger og omstændigheder

»3. Vurderingen af en ansøgning om international beskyttelse foretages ud fra det specifikke sagsforhold, og der tages herunder hensyn til:

a) alle relevante kendsgerninger vedrørende hjemlandet på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om ansøgningen, herunder hjemlandets love og andre bestemmelser og den måde, hvorpå de anvendes«

Oplysninger om oprindelsesland kan underbygge eller modsige ansøgerens forklaringer. Ansøgeres forklaringer, der understøttes af oplysninger om oprindelsesland, er i overensstemmelse med dem, mens forklaringer, der modsiges af oplysninger om oprindelsesland, ikke er i overensstemmelse med dem. Oplysninger om oprindelsesland sætter ofte ansøgerens påstand ind i en sammenhæng, men kan sjældent fastslå, at en bestemt tidligere hændelse har fundet sted for en bestemt person. Oplysninger om oprindelsesland udgør derfor sjældent afgørende bevismateriale ved vurderingen af, om en væsentlig kendsgerning skal accepteres eller afvises.

Manglende oplysninger om oprindelsesland, efter en relevant COI-undersøgelse, medfører ikke nødvendigvis en negativ troværdighedsvurdering. Der kan være flere grunde til, at der ikke foreligger oplysninger om oprindelsesland, f.eks. underrapportering af risici, som bestemte marginaliserede grupper kan være udsat for i deres oprindelsesland ⁽¹⁰⁷⁾, eller hurtig ændring af situationen i oprindelseslandet. Inden du drager konklusioner, bør du overveje, hvor sandsynligt det er, at der ville foreligge relevante oplysninger om oprindelsesland vedrørende de elementer, du foretager en COI-undersøgelse om.

⁽¹⁰⁶⁾ Se artikel 18, stk. 1, i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

⁽¹⁰⁷⁾ Yderligere information findes i UNHCR, [Guidelines on International Protection no. 1: Gender-related persecution in the context of Article 1A\(2\) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the status of refugees](#), 7. maj 2002, punkt 37; UNHCR, [Guidelines on International Protection no. 9: Claims to refugee status on sexual orientation and/or gender identity within the context of Article 1A\(2\) of the 1951 Convention and/or its Protocol relating to the status of refugees](#), 23. oktober 2012, punkt 66.

Relateret EUAA-publikation

Yderligere information om anvendelse af oplysninger om oprindelsesland i forbindelse med troværdighedsvurderinger, herunder eksempler, findes i EASO, [Practical Guide on the use of country of origin information by case officers for the examination of asylum applications](#), december 2020, afsnit 3.3. »Assessing the application for international protection«.

Overensstemmelse med dokumentation og øvrigt bevismateriale

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Dokumentation og øvrigt bevismateriale kan omfatte forklaringer fra familiemedlemmer og vidner, dokumenter fra andre statslige myndigheder, ekspertudtalelser og lægelige vurderinger. Den slags bevismateriale kan understøtte eller modsige ansøgerens forklaringer. Som udgangspunkt vil du allerede have vurderet dette bevismateriales bevisværdi, inden du anvender troværdighedsindikatoren.

Ligesom ved vurderingen af intern troværdighed er det ikke alle uoverensstemmelser, der vil føre til en negativ troværdighedsvurdering. Det skal tages i betragtning, om uoverensstemmelserne vedrører de centrale elementer af en væsentlig kendsgerning, og hvilken grad af overensstemmelse der kan forventes af ansøgeren. Dette bør ske i lyset af faktorer, der kan føre til skævvridning, og konteksten for forklaringerne. Hvis der foreligger bevismateriale, der er i modstrid med ansøgerens forklaringer, bør du forholde dig til dette og give ansøgeren mulighed for at redegøre for uoverensstemmelserne og tage denne redegørelse i betragtning ved troværdighedsvurderingen.

Eksempel på overensstemmelse mellem familiemedlemmers forklaringer: [Case om en ung mand fra land A](#)

Ansøgeren har søgt om international beskyttelse sammen med sin yngre bror. I den personlige samtale beskriver de begge, at det var deres forældres beslutning, at de skulle forlade oprindelseslandet, efter at deres far af en terrorgruppe var blevet opfordret til at lade ansøgeren og dennes yngre bror tilslutte sig terrorgruppen.

Ansøgeren beskriver i detaljer, hvordan han var sammen med sin far, da denne modtog opfordringen fra terrorgruppen, og hvordan et familiemedlem havde fortalt ham, at unge mænd blev tvangsrekrutteret i nabolandsbyen. Ansøgerens yngre bror har derimod kun givet vage forklaringer. Han har beskrevet, hvordan hans mor havde fortalt ham, at han skulle forlade landet sammen med sin bror, fordi der hele tiden var mænd med skydevåben, der ledte efter ham, og hvordan han var blevet bange efter at have hørt det.

Du bemærker, at deres forklaringer indeholder uoverensstemmelser, som med hensyn til centrale aspekter af den væsentlige kendsgerning ikke er ubetydelige. Inden du drager en konklusion i spørgsmålet om, hvorvidt der er overensstemmelse mellem de to forklaringer, bør du tage hensyn til faktorer, der kan føre til skævvridning, og situationsbestemte faktorer, der kan være årsagen til afvigende forklaringer (se afsnit [2.3. »Tag højde for individuelle og situationsbestemte faktorer, der kan føre til skævvridning«](#)).

Du bør også tage hensyn til konteksten i forbindelse med disse tidligere hændelser, samt hukommelsens funktionsmåde (se afsnit [2.3.1, litra a](#)), »[Hukommelsens funktionsmåde](#)«). Ansøgeren beskriver hændelserne ud fra det perspektiv, at han har været direkte involveret i nogle af situationerne, mens hans yngre bror forklarer hændelserne, som han har fået dem fortalt af sin mor. Du bør også overveje at tage deres alder i betragtning (se afsnit [2.3.1, litra d](#)), »[Alder](#)«, idet ansøgeren var en ung voksen, da hændelserne fandt sted, mens hans bror var et barn og som sådan dårligere rustet til at forstå og beskrive, hvad hændelserne betød. Du kan antage, at ansøgerens og hans brors forklaringer er rimeligt overensstemmende, og du ville derfor ikke behøve at bede ansøgeren om at redegøre for forklaringer, der forekom modstridende.

2.2.3. Anvend plausibilitetsindikatoren

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Plausibilitet henviser til, hvad der er muligt eller muligt at tro med hensyn til alment accepterede oplysninger, f.eks. fysikkens love eller et realistisk hændelsesforløb.

Begrebet plausibilitet bør anvendes med forsigtighed, så spekulation og subjektive antagelser eller forudindtagethed undgås:

- En hændelse anses ikke som ikke-plausibel, blot fordi den er usandsynlig. Usandsynlige hændelser finder sted. En række på hinanden følgende usandsynlige hændelser kan dog medføre manglende plausibilitet, især hvis andre troværdighedsindikatorer peger i samme retning.
- Plausibilitetsindikatoren bør kun anvendes, hvis ansøgeren har fået mulighed for at klarlægge forklaringer, der ikke forekommer plausible.
- Vurderinger af plausibilitet skal understøttes af objektive begrundede argumenter.
- Plausibilitetsindikatoren kan kun anvendes sammen med andre troværdighedsindikatorer.

En kendsgerning kan være fuldt plausibel, når den ses i sammenhæng med ansøgerens forhold, herunder køn, alder, seksuel orientering, kønsidentitet, uddannelse, social og kulturel baggrund, livserfaringer og omstændigheder i oprindelseslandet eller det sædvanlige opholdssted. Du bør være opmærksom på, at der kan være forskelle mellem dit eget perspektiv og ansøgerens perspektiv, hvilket potentielt kan forklare tilsyneladende manglende plausibilitet.

2.3. Tag højde for individuelle og situationsbestemte faktorer, der kan føre til skævvridning

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Muligheden for at fremlægge bevismateriale og måden, bevismaterialet fremlægges på, kan skævvrides af flere faktorer, som f.eks. kan forklare manglende detaljer eller

uoverensstemmelser i ansøgerens forklaringer. Når du vurderer troværdighed, bør du tage følgende faktorer i betragtning:

- faktorer relateret til ansøgeren
- faktorer relateret til fortolkning og samtalsituationen
- faktorer relateret til sagsbehandleren.

Faktorer, der kan føre til skævvridning, vil altid eksistere, og det er ikke muligt at undgå dem. Du skal dog være opmærksom på dem under den personlige samtale ⁽¹⁰⁸⁾ og ved vurderingen af troværdighed for at kunne begrænse deres indvirkning ⁽¹⁰⁹⁾.

Vær opmærksom på betydningen af samtaleteknikker

De samtaleteknikker, der anvendes under den personlige samtale, kan påvirke ansøgerens forklaringer: om spørgsmålene stilles på en måde, der tager hensyn til de personlige forhold; om ansøgeren bliver oplyst om, hvad der forventes af vedkommende; om spørgsmålene stilles i en rækkefølge, der er let at forstå. Det er derfor vigtigt, at du tager hensyn til måden, den personlige samtale blev gennemført på, når du vurderer, hvordan de faktorer, der kan føre til skævvridning, kan påvirke forklaringerne. Yderligere information findes i afsnit [1.1.1, litra b](#), »Opfyld sagsbehandlerens forpligtelse til at undersøge«.

Mange faktorer, der kan føre til skævvridning, kan være sammenfaldende og indbyrdes forbundne. De følgende afsnit indeholder en ikkeudtømmende liste over almindelige faktorer.

2.3.1. Faktorer relateret til ansøgeren

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Faktorer, der kan føre til skævvridning, kan påvirke ansøgerens evne til at huske og berette om relevante kendsgerninger samt vedkommendes evne til at håndtere samtalsituationen. Faktorer, der kan føre til skævvridning, kan identificeres i den dokumentation, der foreligger i forbindelse med ansøgningen, f.eks. med hensyn til alder eller sundhedstilstand, mens andre faktorer kan identificeres i sagsaktens baggrundsoplysninger, f.eks. køn og uddannelsesniveau. Faktorer kan også komme til udtryk i ansøgerens forklaringer, som f.eks. er henført til hukommelsens funktionsmåde eller følelser af stigmatisering og skam eller til ansøgerens fysiske udseende og adfærd, f.eks. udtryk for frygt, traumer eller psykiske lidelser.

⁽¹⁰⁸⁾ Yderligere information om afholdelsen af den personlige samtale findes i EASO, [Practical Guide: Personal Interview](#), december 2014.

⁽¹⁰⁹⁾ I overensstemmelse med artikel 10, stk. 3, litra a), i asylproceduredirektivet (omarbejdning): »[...] sikrer medlemsstaterne, [...] at ansøgningerne behandles og afgørelserne træffes individuelt, objektivt og upartisk«. I overensstemmelse med artikel 15, stk. 3, litra a), i asylproceduredirektivet (omarbejdning): »[...] træffer [medlemsstaterne] de nødvendige foranstaltninger til at [...] sikre, at den person, som skal forestå samtalen, er kompetent til at tage hensyn til de personlige og generelle omstændigheder i forbindelse med ansøgningen, herunder ansøgerens kulturelle oprindelse, køn, seksuel orientering, kønsidentitet eller sårbarhed «.

Kend grænserne for din ekspertise

Du er ikke kvalificeret til at diagnosticere ansøgeren eller foretage vurderinger uden for dit kompetenceområde inden for asylprocedurens rammer. Du bør om nødvendigt henvise ansøgeren til professionel hjælp eller vurdering, f.eks. medicinsk eller psykologisk bistand eller aldersvurdering, i henhold til de nationale retningslinjer (yderligere information findes i afsnit [1.1.2, »Indsaml beviser af relevans for ansøgningen«](#)). Du må dog gerne komme med observationer med hensyn til potentielle faktorer, der kan føre til skævvridning.

Den ikkeudtømmende liste nedenfor giver et overblik over, hvordan faktorer relateret til ansøgeren kan føre til skævvridning.

(a) Hukommelsens funktionsmåde

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Ansøgerne har ofte kun deres hukommelse at støtte sig til, når de afgiver forklaring. Det kan være meget svært at huske datoer og detaljer om en hændelse, der har fundet sted i fortiden, at skelne mellem tilbagevendende hændelser og at beskrive mennesker, man har mødt. For at have realistiske forventninger til de oplysninger, der kan indhentes via forklaringer, er det vigtigt at forstå, hvordan den menneskelige hukommelse fungerer. Spørgsmålet om, hvordan hukommelsens funktionsmåde kan påvirke forklaringer, er relevant i forbindelse med alle ansøgninger.

Menneskets hukommelse har sine lag og begrænsninger. Erindringer er ikke en bogstavelig registrering af hændelser, men en rekonstruktion af personlige oplevelser af hændelser. Denne rekonstruktion svarer til at samle et puslespil af brikker, der er spredt rundt i forskellige områder af hjernen. Måden, brikkerne samles på, bestemmes af mange forskellige faktorer, f. eks. viden på rekonstruktionstidspunktet, følelser på rekonstruktionstidspunktet og genkaldelsessignalet. Erindringer vil derfor ændre sig over tid, og en vis grad af uoverensstemmelse er uundgåelig. Huller i vores hukommelse udfyldes, bevidst eller ubevidst, med oplysninger, der er relateret dertil på et generelt plan ⁽¹⁰⁾.

⁽¹⁰⁾ EUAA, [Evidence and credibility in the context of the Common European Asylum System — Judicial analysis](#) (bevismateriale og troværdighed inden for rammerne af det fælles europæiske asylsystem — juridisk analyse), anden udgave, 2023, s. 254-259; S. Black, L. J. Levine og T. M. Laulhere, »Autobiographical remembering and hypernesia: A comparison of older and younger adults«, *Psychology and Ageing*, bind 14, 1999, s. 671-82; M. Conway og E. Holmes, »Memory and the law: Recommendations from the scientific study of human memory«, *The British Psychological Society Press*, 2008, s. 2 citeret i UNHCR, [Beyond proof: Credibility assessment in EU asylum systems](#) (ud over beviser: vurdering af troværdighed i EU's asylsystemer), 2013, s. 57; M. A. Conway og C. Loveday, »Remembering, imagining, false memories & personal meanings *Consciousness and Cognition*, 2015, s. 574-581; I.E. Hyman og E. F. Loftus, »Errors in autobiographical memory«, *Clinical Psychology Review*, 1998, s. 933-947 citeret i Abo Akademi University & Free University Amsterdam, [Psychological assumptions underlying credibility assessments in Finnish asylum determinations](#), 2021, s. 4-5.

De oplysninger, der hentes frem, når der tænkes tilbage på en tidligere hændelse, kan af flere grunde være forskellige ⁽¹¹¹⁾.

- **Opmærksomhed under den tidligere hændelse.** Mennesker er tilbøjelige til nøje at huske oplysninger, som de anser for (følelsesmæssigt) vigtige, samt de aspekter af en hændelse, der fangede deres opmærksomhed, og som udgør kenedetaljerne i erindringen. Andre oplysninger er der måske slet ingen erindring om, fordi de er perifere for personen.
- **Den tidligere hændelses betydning.** Hændelser, der på en eller anden måde skiller sig ud, huskes bedre. Almindelige hverdagserindringer er mere generaliserede og har i højere grad fokus på, »hvordan tingene plejer at være«, end på, hvad der præcist skete. Socialisering kan påvirke det, der ses som »hvordan tingene plejer at være«, fordi der er tale om tilbagevendende og socialt accepterede forhold.
- **Små detaljer.** Detaljer om hændelser indkodes ofte i vores korttidshukommelse, men lagres ikke i vores langtidshukommelse, hvilket gør det meget vanskeligt eller ligefrem umuligt at genkalde sig dem. Det gælder især for tidsmæssige oplysninger som datoer, tidspunkter, hyppighed og varighed, udseendet af hverdagsgenstande som mønter eller sedler, nøjagtige navne og bogstavelig gengivelse af verbale interaktioner. Når det gælder den slags detaljer, er hukommelsen meget upålidelig.
- **Gentagne hændelser.** Erindringer om gentagne hændelser blandes sammen til generelle eller »skematiske erindringer«. Hvis ensartede hændelser opleves flere gange, vil det sandsynligvis være muligt at huske, hvad der typisk skete under disse hændelser, men vanskeligt at huske, hvad der skete under hver enkelt hændelse, medmindre en specifik hændelse skiller sig særligt ud.
- **Tiden, der er gået siden den tidligere hændelse.** Jo længere tid der er gået siden hændelsen, desto færre specifikke detaljer husker en person. Kenedetaljer vedrørende en hændelse huskes bedre og vil i mindre grad ændre sig over tid sammenlignet med perifere detaljer.
- **Hændelse, der genkaldes flere gange.** Hvis en hændelse genkaldes flere gange, kan den pågældende person ofte redegøre mere udførligt for den. Mennesker husker flere og/eller forskellige detaljer, hver gang hændelsen genkaldes, mens andre detaljer måske udelades, hvorved hændelsen huskes forskelligt hver gang.

⁽¹¹¹⁾ H. Evans Cameron, »Refugee status determinations and the limits of memory«, *International Journal of Refugee Law*, bind 22, 2010, s. 469-511; S. A. Christianson og M. A. Safer, »Emotional events and emotions in autobiographical memories« i D. C. Rubin (red.), *Remembering our past: Studies in autobiographical memory*, Cambridge, 2005, s. 218-41, citeret i EUAA, [Evidence and credibility in the context of the Common European Asylum System — Judicial analysis](#) (bevismateriale og troværdighed inden for rammerne af det fælles europæiske asylsystem — juridisk analyse), anden udgave, 2023, s. 169-170; Den ungarske Helsinki-komité, [Credibility assessment in asylum procedures: A multidisciplinary training manual](#), bind 1, 2013, s. 67-80, 85; J. Herlihy, L. Jobson og S. Turner, *Just tell us what happened to you: Autobiographical memory and seeking asylum*, 2012, s. 661-676, citeret i Abo Akademi University & Free University Amsterdam, [Psychological assumptions underlying credibility assessments in Finnish asylum determinations](#), 2021, s. 5; C. Peterson og N. Whalen, »Five years later: Children's memory for medical emergencies«, *Applied Cognitive Psychology*, bind 15, 2001, s. 7-24, citeret i UNHCR, [The heart of the matter: Assessing credibility when children apply for asylum in the European Union](#), 2014, s. 67-68; J. Herlihy og S. Turner, »The psychology of seeking protection«, *International Journal of Refugee Law*, bind 21, 2009, s. 181; J. Cohen, »Questions of credibility: Omissions, discrepancies and errors of recall in the testimony of asylum seekers«, *International Journal of Refugee Law*, bind 13, 2001, s. 293-309; M. Eastmond, »Stories as lived experience: Narratives in forced migration research«, *Journal of Refugee Studies*, bind 20, 2007, s. 248-264; B. Tversky og E. J. Marsh, »Biased retellings of events yield biased memories«, *Cognitive Psychology*, bind 40, 2000, s. 1-38, og H. Evans Cameron, »Refugee status determinations and the limits of memory«, *International Journal of Refugee Law*, bind 22, 2010, s. 506, citeret i UNHCR, [Beyond proof: Credibility assessment in EU asylum systems](#) (ud over beviser: vurdering af troværdighed i EU's asylsystemer), 2013, s. 57-60.

- **Kontekst for den genkaldte hændelse.** Hukommelsen er modtagelig for suggestion, og det i en sådan grad, at erindringer eller erindringsdetaljer kan være mere eller mindre forkerte. Meget afhænger også af modtageren af redegørelsen for en hændelse og formålet med redegørelsen, genkaldelsesprocessens form, måden, et spørgsmål stilles på, og den type spørgsmål, der anvendes.

Hukommelsens funktionsmåde skal tages i betragtning, når man vurderer en ansøgers forklaringer, med hensyn til overensstemmelse og detaljeringsgrad.

Eksempler på praktiske hensyn

- Sørg for, at der er gået i dybden med de centrale aspekter af hændelsen fra ansøgerens eget perspektiv. Forvent, at ansøgeren redegør mere detaljeret og konsekvent om de aspekter, der er vigtigst for vedkommende.
- Tag kun mindre detaljer i betragtning, hvis de er personligt vigtige for ansøgeren. For eksempel kan oplysninger om, hvornår en hændelse fandt sted, være mere pålidelige, hvis de vurderes ud fra, hvad der er personligt vigtigt for ansøgeren, i stedet for hvornår de fandt sted ifølge kalenderen.
- Sørg for, at ansøgeren er blevet bedt om at fortælle om aspekter, der ikke var tilstrækkeligt detaljerede eller sammenhængende i den indledende forklaring. Forvent, at ansøgeren på samme måde kun fortæller om kerneaspekterne vedrørende hændelsen og aspekter, der er personligt vigtige for vedkommende, da forklaringerne kan indeholde flere detaljer, og disse detaljer måske ikke er de samme anden gang.
- Sørg for at undgå ledende spørgsmål under samtalen, da de kan have en direkte indvirkning på hukommelsen og selve rekonstruktionsprocessen. Husk, at samtaleteknikker påvirker måden, hvorpå oplysninger hentes frem fra hukommelsen.

(b) Traumer

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Ansøgere om international beskyttelse er typisk mere udsat for negative livshændelser end andre grupper ⁽¹¹²⁾. Traumer, defineret som udsættelse for »en stressende hændelse eller situation (af kort eller lang varighed) af usædvanlig truende eller katastrofal karakter« ⁽¹¹³⁾, har stor indvirkning på hukommelse og adfærd. Traumer og deres konsekvenser, f.eks. PTSD, påvirker især evnen til at huske og fortælle om tidligere hændelser ⁽¹¹⁴⁾.

⁽¹¹²⁾ UNHCR, [Beyond Proof: Credibility Assessment in EU Asylum Systems](#) (ud over beviser: vurdering af troværdighed i EU's asylsystemer), 2013, s. 61.

⁽¹¹³⁾ Verdenssundhedsorganisationen, [ICD-10](#), version: 2016.

⁽¹¹⁴⁾ J. Herlihy, L. Jobson og S. Turner, Just tell us what happened to you: Autobiographical memory and seeking asylum, *Applied Cognitive Psychology*, bind 26, 2012, s. 661-76, citeret i UNHCR, [Beyond proof: Credibility assessment in EU asylum systems](#) (ud over beviser: vurdering af troværdighed i EU's asylsystemer), 2013, s. 61; Den ungarske Helsinki-komité, [Credibility assessment in asylum procedures: A multidisciplinary training manual](#), bind 1, 2013, s. 93.

Traumer kan have forskellige konsekvenser for hukommelsens funktionsmåde. Erindringer om traumatiske oplevelser adskiller sig ofte fra normale (selvbiografiske) erindringer på flere måder ⁽¹¹⁵⁾.

- **Dårlig hukommelse.** Traumer kan medføre dårlig hukommelse på grund af kroppens forsvarsmekanisme. Det kan gøre det vanskeligt at huske traumatiske hændelser. PTSD kan medføre en overgeneraliserende hukommelse, hvor en person har svært ved at huske tidligere traumatiske hændelser og andre aspekter af sit liv.
- **Hypermnese.** Selv om dårlig hukommelse er et typisk symptom på traumer, lagrer hukommelsen i nogle tilfælde et særligt højt niveau af detaljer relateret til den traumatiske hændelse.
- **Sensoriske indtryk.** Traumatiske erindringer kan være kendetegnet ved sensoriske detaljer som f.eks. følelser, fornemmelser, lyde, lugte og visuelle billeder. En normal (selvbiografisk) erindring er en verbal fortælling, mens en verbal redegørelse for et traume måske ikke er blevet lagret i hukommelsen. En ansøger, der har været udsat for en traumatisk hændelse, er derfor ikke nødvendigvis i stand til at give en detaljeret, sammenhængende verbal redegørelse for hændelsen, ganske enkelt fordi en sådan ikke findes.
- **Fragmentering.** Traumatiske erindringer kan være fragmenterede og udgør ikke nødvendigvis et samlet billede af kronologiske hændelser. Nogle elementer af traumatiske erindringer kan tydeligt genkaldes, som om de fandt sted i nutiden. Dette kaldes flashbulb-erindringer, og de har typisk ikke nogen tæt sammenhæng med hændelsernes kronologi. I de mest ekstreme tilfælde består de af dissociative flashbacks, hvor en person genoplever den traumatiske hændelse fuldt ud og mister evnen til at være i øjeblikket.
- **Undvigelse.** I modsætning til normale (selvbiografiske) erindringer, som rekonstrueres frivilligt og er tydeligt forankret i fortiden, kan nogle traumatiske erindringer ikke fremkaldes frivilligt, men undviges ubevidst som en måde at beskytte sig selv på. I stedet kan de udløses af sensoriske impulser eller påmindelser om den traumatiske hændelse. For eksempel kan andre personer ubevidst udløse den slags erindringer gennem deres tøjstil, tonefald eller parfume.
- **Manglende følelser.** Traumatiserede personer kan ufrivilligt fremstå, som om de mangler følelser, fordi de måske ikke udtrykker følelser, når de beskriver tidligere traumatiske hændelser. En traumatiseret person kan omvendt også være fuld af følelser.

⁽¹¹⁵⁾ C. Brewin, J. D. Gregory, M. Lipton og N. Burgess, »Intrusive images in psychological disorders: Characteristics, neural mechanisms and treatment implications«, *Psychological Review*, bind 117, 2010, s. 210-232; J. Herlihy og S. Turner, »Should discrepant accounts given by asylum seekers be taken as proof of deceit?«, *Torture*, bind 16, 2006, s. 86 og 176, og J. Cohen, »Questions of credibility: Omissions, discrepancies and errors of recall in the testimony of asylum seekers«, *International Journal of Refugee Law*, bind 13, 2001, s. 293-309, citeret i UNHCR, [Beyond proof: Credibility assessment in the EU asylum systems](#) (ud over beviser: vurdering af troværdighed i EU's asylsystemer), 2013, s. 63; Annelies Vredeveldt, Zoe Given-Wilson og Amina Memon, [Culture, trauma, and memory in investigative interviews](#), 22. april 2023, s. 3-7; EUAA, [Evidence and credibility in the context of the Common European Asylum System — Judicial analysis](#) (bevismateriale og troværdighed inden for rammerne af det fælles europæiske asylsystem — juridisk analyse), anden udgave, 2023, s. 173-174; Den ungarske Helsinki-komité, [Credibility assessment in asylum procedures: A multidisciplinary training manual](#), bind 1, 2013, s. 100-103.

Da traumer ofte påvirker evnen til at genkalde sig tidligere hændelser i detaljer og give en sammenhængende fremstilling, skal troværdighedsvurderingen udføres under hensyntagen til disse konsekvenser af traumer. Det betyder, at hvis der er uoverensstemmelser med hensyn til en mulig traumatisk hændelse, skal en helt anden slags forklaringer på disse uoverensstemmelser tages i betragtning end i situationer, hvor der ikke har fundet nogen traumatisk hændelse sted. Det kan også være nødvendigt at tillægge dokumentation og øvrigt bevismateriale større vægt i relation til forklaringer.

Eksempler på praktiske hensyn

- Sørg for, at ansøgeren i videst muligt omfang har fået mulighed for at fortælle sin historie frit, i sit eget tempo og uden afbrydelser, da det kan hjælpe vedkommende med at genskabe hændelserne og strukturere sin fremstilling.
- Indsaml bevismateriale og forklaringer, der snarere vedrører omstændighederne omkring den traumatiske hændelse end selve hændelsen. Måske er bevismaterialet og forklaringerne ikke i samme grad skævvredne som erindringer relateret til den traumatiske hændelse. Det kan også være med til at forhindre, at ansøgeren gentraumatiseres.
- Sørg for, at oplysningerne blev fremkaldt på baggrund af ansøgerens egen oplevelse snarere end hændelsernes kronologi, f.eks. ved at spørge ind til ansøgerens tankeprocesser, reaktioner, hvad vedkommende kan huske at have set, hørt eller lugtet, eller hvad der var de hårdeste aspekter for vedkommende.
- Lad i højere grad troværdighedsvurderingen have fokus på traumets indvirkning på ansøgerens liv og psyke efter den traumatiske hændelse end på specifikke detaljer om den traumatiske hændelse.
- Få vished for, at traumatiske erindringer er vurderet i erkendelse af, at erindringer måske ikke er en kronologisk eller verbal gengivelse af hændelser.

(c) Andre psykologiske og sundhedsmæssige problemer

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Vanskeligheder med at give detaljerede og sammenhængende forklaringer kan også skyldes sundhedsmæssige problemer, fysisk misbrug eller afhængighedstilstande hos ansøgeren, f. eks. indtag af stærk medicin, intellektuelle funktionsnedsættelser, depression, hjerneskadeler eller afhængighed af narkotika eller alkohol. Afhængigt af den specifikke tilstand kan flere typer af faktorer påvirke ansøgerens forklaringer, f.eks. hukommelsens funktionsmåde, tankeprocesser og evne til at fokusere.

Det er nødvendigt at tage nøje hensyn til ansøgerens psykologiske og sundhedsmæssige tilstand, især hvordan den påvirker vedkommendes funktionsevne.

Eksempler på praktiske hensyn

- Sørg for, at du i forbindelse med din vurdering råder over oplysninger om ansøgerens (psykiske) sundhedstilstand.
- Henvi om nødvendigt ansøgeren til relevant støtte/vurdering i henhold til national praksis for at få en bedre forståelse af, hvordan ansøgerens potentielle sundhedstilstand kan påvirke vedkommendes forklaringer.

(d) Alder

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Alder er særlig relevant for børneansøgere, fordi deres alder og modenhed indvirker på deres forklaringer. Dette er et relevant punkt, som der skal tages hensyn til, hvad angår både det tidspunkt, hvor forklaringerne blev givet, og det tidspunkt, hvor ansøgeren var udsat for hændelsen, da ansøgerens viden om og forståelse af de hændelser, der fandt sted, da ansøgeren var et barn, påvirkes af barnets alder på det pågældende tidspunkt.

Evnen til at give en detaljeret og konsekvent redegørelse for hændelser styrkes med alderen. Modenhed og alder har indflydelse på den selvbiografiske hukommelse, som påvirker forklaringer ⁽¹¹⁶⁾.

- **Barnets perspektiv.** Børn giver generelt oplysninger på en anden måde end voksne. Det, der er centralt for en voksens oplevelse, udgør måske ikke beretningens kerne, sådan som et barn ser det, og omvendt. Barnet kan fokusere sin opmærksomhed på andre ting under hændelsen, og/eller hændelsen er måske ikke lige så vigtig for barnet som for den voksne.
- **Viden om forhold omkring dem.** Børns redegørelser kan være uoverensstemmende og have huller, fordi barnet måske mangler teoretisk og abstrakt forståelse af hændelser, anvender uklare udtryk eller siger ting, de har hørt fra voksne, og som kan være styret af kulturelle normer ⁽¹¹⁷⁾. Børn er ikke nødvendigvis i stand til at give en detaljeret og overensstemmende redegørelse for årsagerne til, at de forlod deres oprindelsesland, hvis beslutningen om at forlade landet blev truffet af barnets forældre eller andre familiemedlemmer.
- **Adgang til dokumentation.** Børn har ofte ikke adgang til dokumentation til støtte for deres ansøgning — især hvis de er uledsagede.

⁽¹¹⁶⁾ Pasupathi og C. Wainryb, »On telling the whole story: Facts and interpretations in autobiographical memory narratives from childhood through mid-adolescence«, *Developmental Psychology*, bind 46, 2010, s. 735-746, citeret i UNHCR, [The heart of the matter: Assessing credibility when children apply for asylum in the European Union](#), 2014, s. 66 og 87; Den ungarske Helsinki-komité, [Credibility assessment in asylum procedures: A multidisciplinary training manual](#), bind 2, 2015, s. 100 og 113.

⁽¹¹⁷⁾ UNHCR, [The heart of the matter: Assessing credibility when children apply for asylum in the European Union](#), 2014, s. 71.

Det er vigtigt, at samtalen gennemføres på en børnevenlig måde. Børn er normalt lettere påvirkelige af ledende spørgsmål og giver de svar, som de tror, du gerne vil høre, og ændrer deres svar, når de bliver udspurgt ⁽¹¹⁸⁾.

Da barnets alder og modenhed påvirker dets evne til at fortælle om tidligere hændelser på en detaljeret og sammenhængende måde, skal der tages hensyn til disse forskelle ved troværdighedsvurderingen. Hvis der er uoverensstemmelser med hensyn til tidligere hændelser, skal det tages i betragtning, at der kan ligge helt andre forklaringer til grund for disse uoverensstemmelser.

Afhængigt af barnets alder, modenhed og eventuelle andre sårbarheder kan det være nødvendigt i højere grad at basere vurderingen på andre tilgængelige oplysninger end barnets egne forklaringer. Dette kunne omfatte udtalelser fra værger, familiemedlemmer, en advokat eller andre tilgængelige informationskilder.

Eksempler på praktiske hensyn

- Fokusér på, hvad der er vigtigt/centralt for barnet, og hvad barnet kan forventes at vide.
- Sørg for, at den personlige samtale gennemføres på en børnevenlig måde, på et sprog — og med spørgsmål — der er tilpasset barnets alder og modenhed. Med andre ord, brug enkle og konkrete ord i stedet for abstrakte begreber, forklar svære ord med et eksempel, og stil spørgsmål på et ligetil sprog. Undgå at stille ledende spørgsmål og lægge pres på barnet, f.eks. i form af gentagne spørgsmål, da børn er mere tilbøjelige til at ændre deres forklaring, ud fra hvad de tror, den voksne gerne vil høre.

Det kan også være relevant at tage alder i betragtning, når det gælder ældre personer, da de kan lide af kognitiv svækkelse, f.eks. hukommelsestab eller manglende evne til at følge en samtale, og fysisk svækkelse, f.eks. hørenedsættelse, der kan påvirke deres forklaringer.

(e) Uddannelse

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Uddannelsesniveaue kan have indflydelse på ansøgerens adgang til oplysninger, viden om aspekter uden for vedkommendes personlige livssfære eller evne til at formulere abstrakte begreber. Begrænset eller manglende (formel) uddannelse kan påvirke ansøgerens forklaringer på flere måder.

- **Læse- og skrivefærdighedsniveau.** Da de fleste mennesker lærer at læse og skrive i skolen, kan mangel på formel uddannelse resultere i analfabetisme, hvilket begrænser mulighederne for at få adgang til oplysninger. En ansøger med ringe eller ingen læse- og skrivefærdigheder har måske ikke et tilstrækkeligt alsidigt ordforråd til at give

⁽¹¹⁸⁾ UNHCR, [Guidelines on international protection no. 8: Child asylum claims under Articles 1\(A\)2 and 1\(F\) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the status of refugees](#), 22. december 2009, afsnit 70-74; Den ungarske Helsinki-komité, [Credibility assessment in asylum procedures: A multidisciplinary training manual](#), bind 2, 2015, s. 99-100.

specifikke og udførlige forklaringer eller målrettede og strukturerede svar på spørgsmål.

- **Abstrakte begreber.** Formel uddannelse udvikler vores evne til abstrakt tænkning i logiske sekvenser og vores forståelse af begreber som størrelse, afstand, proportioner, tid og kausalitet. Begrænset evne til abstrakt tænkning kan påvirke sammenhængen i og plausibiliteten af ansøgerens forklaringer.
- **Almen viden.** Gennem formel uddannelse får vi almen viden om verden omkring os, f. eks. viden om historiske, geografiske og videnskabelige forhold. Begrænset eller manglende (formel) uddannelse kan påvirke ansøgerens evne til at beskrive forhold, der ligger uden for vedkommendes dagligdag eller personlige sfære.

Eksempler på praktiske hensyn

- Begræns vurderingen til forhold, som ansøgeren ud fra sin uddannelsesmæssige baggrund kan forventes at vide noget om. Jo lavere ansøgerens uddannelsesniveau er, desto mere bør vurderingen have fokus på ansøgerens evne til at give oplysninger om sin personlige livssfære og sine erfaringer i stedet for almen viden.

Eksempel. En landarbejder uden læse- og skrivefærdigheder kan forventes at give oplysninger om de afgrøder, han har dyrket, og placere hændelser i tid ud fra regn- eller høstsæsonen.

- På samme måde er en ansøger, der ikke har haft mulighed for at gå i skole, måske ikke i stand til at udpege sit land på et kort eller placere sin bopæl geografisk i forhold til kompasretningen, fordi vedkommende måske mangler forståelse af disse begreber.
- Vær opmærksom på, at begrænset eller manglende (formel) uddannelse også kan medføre begrænset eller manglende eksponering for og fortrolighed med forskellige former for teknologi.

(f) Kultur, religion og overbevisninger

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

En persons kultur, religion og overbevisninger er afgørende for, hvordan vedkommende ser sig selv i forhold til andre mennesker — vedkommendes identitet, sociale roller, samfundsnormer og hierarki — og vedkommendes kommunikationsmåde — den måde, vedkommende forstår, fortolker og viderebringer information på. For eksempel kan ting som datoer, årstider, afstande, involvering i det offentlige liv, opfattelsen af nær familie og kropssprog være forskellige afhængigt af disse faktorer. Det bør dog ikke antages, at alle, der stammer fra en bestemt kultur eller religion, har en bestemt adfærd eller interagerer på en bestemt måde eller deler de samme overbevisninger og normer. Faktorer som alder, køn og samfundsmæssig status også spiller ind.

Kultur, religion og overbevisninger kan påvirke ansøgerens forklaringer på flere måder ⁽¹¹⁹⁾.

- **Individuelle og kollektive erindringer.** Kultur påvirker den selvbiografiske hukommelse, fordi kulturelle normer definerer, hvilke hændelser og detaljer der anses for vigtige og dermed værd at huske. Kollektivistiske kulturer, som er almindelige i afrikanske, centralasiatiske, mellemøstlige og sydøstasiatiske lande, lægger vægt på kollektive aktiviteter, sociale relationer og interaktioner. De individualistiske kulturer i de fleste europæiske lande og Nordamerika fokuserer mere på individualitet og selvudfoldelse. I individualistiske kulturer handler erindringer derfor oftest om individuelle erfaringer, roller og følelser, og ansøgere herfra er tilbøjelige til at gengive deres erindringer på en mere detaljeret, specifik, unik, selvfokuseret og udførlig måde. Omvendt giver personer fra kollektivistiske kulturer ofte en mere generel beskrivelse af almindelige rutiner, sociale hændelser, interaktioner og deres roller i forhold til andre.
- **Kommunikationsmåde.** Detaljeringsgraden af en ansøgers forklaringer kan afhænge af den kommunikationsmåde, der er fremherskende i en bestemt kultur. I nogle kulturer svarer mennesker direkte og præcist i et kort svar og uddyber ikke detaljerne, medmindre de bliver bedt om det. Forklaringerne fra en ansøger, der stammer fra en sådan kultur, kan opfattes som værende ikke tilstrækkeligt detaljerede, hvis ansøgeren ikke er blevet bedt om en nærmere uddybning. Ansøgere fra andre kulturer kan give mere generelle forklaringer og bruge længere tid på at nå frem til den egentlige pointe, hvilket i nogle tilfælde kan virke som generaliserede forklaringer uden detaljer.
- **Betydning tillagt bestemte begreber.** Der kan være kulturelt betingede forskellige opfattelser af sociale relationer, roller og begreber som tid, afstand og alder. Bestemte begreber omtales måske ved brug af eufemismer eller vage ord og vendinger, som er kulturelt mere acceptable end direkte referencer, for eksempel formuleringer, der anvendes i forbindelse med kulturelt betingede tabuer. Sådanne faktorer kan især påvirke den opfattede sammenhæng og overensstemmelse, både internt og eksternt, i ansøgerens forklaringer.

For at forstå de oplysninger, du får, fra en anden kulturs perspektiv er det ofte nødvendigt at have interkulturel viden, som kan hjælpe med at forklare udtalelser, der ellers kan virke uoverensstemmende og mangle detaljer eller plausibilitet. Først når du har spurgt ind til uoverensstemmelserne eller manglen på detaljer, og du ikke har fået en forklaring, bør du tjekke, om eventuelle kulturelle, sociale, religiøse eller andre barrierer kan være årsag til det pågældende troværdighedsproblem.

⁽¹¹⁹⁾ UNHCR, [Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report](#) (ud over beviser, vurdering af troværdighed i EU's asylsystemer: fuldstændig rapport), maj 2013, s. 66-68; Annelies Vredeveldt, Zoe Given-Wilson og Amina Memon, [Culture, trauma, and memory in investigative interviews](#), 22. april 2023, s. 8-9; J. Herlihy, L. Jobson og S. Turner, »Just tell us what happened to you: Autobiographical memory and seeking asylum«, *Applied Cognitive Psychology*, 2012, s. 661-676; K. Nelson, »Self and social functions: Individual autobiographical memory and collective narrative«, *Memory*, 2003, s. 125-136, citeret i Abo Akademi University & Free University Amsterdam, [Psychological assumptions underlying credibility assessments in Finnish asylum determinations](#), 2021, s. 6; Den ungarske Helsinki-komité, [Credibility assessment in asylum procedures: A multidisciplinary training manual](#), bind 1, 2013, s. 76; L. Jobson, »Cultural differences in specificity of autobiographical memories: Implications for asylum decisions«, *Psychiatry, Psychology and Law*, bind 16, 2009, s. 453-457; R. Antaliova, T. Hansen, K. Gulbrandsen, M. De La Mata og A. Santamaria, »Adolescents' meaningful memories reflect a trajectory of self-development from family over school to friends«, *Nordic Psychology*, bind 63, 2011, s. 4-24; Y. Chen, H. M. McNally og E. Reese, »Development in the organization of episodic memories in middle childhood and adolescence«, *Frontiers in Behavioural Neuroscience*, bind 7, 2013, s. 84-86; J. M. Fitzgerald, »Autobiographical memory: Reports in adolescence«, *Canadian Journal of Psychology/Revue Canadienne de Psychologie*, bind 35, 1981, s. 69-73, citeret i UNCHR, [The heart of the matter: Assessing credibility when children apply for asylum in the European Union](#), 2014, s. 69.

Eksempler på praktiske hensyn

- Tag højde for den kulturelle sammenhæng (individualistisk eller kollektivistisk kultur) ved vurderingen af troværdighed, især med hensyn til den type detaljer, der kan forventes af ansøgeren.
- Få vished for, inden du drager en negativ konklusion, at potentielle troværdighedsproblemer er blevet afklaret, og at de ikke blot skyldes kulturelle forskelle.

(g) Frygt og manglende tillid

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Ansøgere kan af mange årsager være forhindret i at underbygge deres krav fuldt ud. Det kan være frygt for stigmatisering, diskrimination og repressalier, manglende tillid til statslige myndigheder, tolke eller andre personer fra oprindelseslandet, overbevisningen om, at bestemte handlinger kan påvirke deres ansøgning om international beskyttelse negativt, eller frygten for at bringe deres familie i fare.

Frygt for og manglende tillid til myndigheder kan få en ansøger til at undlade at fremlægge bestemte relevante kendsgerninger eller bevismateriale, og sådanne mangler i ansøgerens forklaringer kan føre til manglende detaljering eller manglende sammenhæng. Hvis du ser tegn på frygt eller manglende tillid, er det vigtigt at forholde sig til dem under den personlige samtale, så du opfylder myndighedens forpligtelser (yderligere information findes i afsnit [1.1.1. »Opfyld forpligtelsen til at samarbejde \(bevisbyrde\)«](#)).

Eksempler på praktiske hensyn

- Sørg for, at samtalen finder sted under trygge forhold, og at forsikre ansøgeren om, at asylproceduren er fortrolig, og at oplyse vedkommende om samtalens formål. Tolkens professionelle ansvar og upartiskhed bør også understreges.
- Sørg for, at ansøgeren har modtaget klar information om sin forpligtelse til at samarbejde og om konsekvenserne af ikke at samarbejde.
- Sørg for, at ansøgeren udspørges om eventuelle mangler i sine forklaringer.
- Afhængigt af national praksis, oplys ansøgeren om muligheden for at søge uafhængig juridisk bistand med henblik på at blive rådgivet om sine bedste interesser.

(h) Stigmatisering og skam

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Stigmatisering opstår, når der er manglende overensstemmelse med sociale, kulturelle eller religiøse normer. Det er ofte forbundet med emner, der anses for tabu, f.eks. emner relateret til køn eller seksualitet. Manglende overholdelse af en norm medfører social misbilligelse, og resultatet af dette er stigmatisering. Stigmatisering medfører ofte skam og en følelse af at være forkert eller mindreværdig. Skam omfatter typisk også en frygt for at lide overlast, hvilket kan betyde, at den pågældende iværksætter alle mulige former for undvigelsesstrategier, herunder udeladelser, fortielse eller benægtelse, hvilket igen kan påvirke hukommelsen og redegørelsen ⁽¹²⁰⁾.

Stigmatisering og skam kan påvirke ansøgerens forklaringer og den tilgængelige dokumentation på flere måder ⁽¹²¹⁾.

- **Fuld redegørelse.** Stigmatisering og skam har ofte betydning for, hvor meget ansøgeren vælger at afsløre om sig selv. Det kan være svært at berette om noget, der er forbundet med sådanne følelser og oplevelser. Ansøgeren har måske aldrig før talt åbent om visse oplevelser, da de har været en kilde til stigmatisering og potentiel overlast. Ansøgerens redegørelse kan derfor indeholde huller og uoverensstemmelser i stedet for at udgøre en fuldstændig og sammenhængende kronologisk fremstilling ⁽¹²²⁾.
- **Manglende passende ord.** Ansøgere kommer ofte fra lande eller sproglige områder, hvor der måske ikke findes neutrale eller passende udtryk til at beskrive emner, der betragtes som tabu, hvilket også kan medføre mindre specifikke forklaringer. Det kan også være, at ansøgere anvender disse udtryk i en anden betydning, hvilket kunne påvirke den opfattede sammenhæng i deres forklaringer.
- **Manglende dokumentation.** Stigmatisering og skam kan forklare manglen på dokumentation og øvrigt bevismateriale, da disse bidrager til underrapportering af hændelser. Personer, der udsættes for (eller trues med) overlast, kan være tilbageholdende med at indberette hændelser til myndighederne. Samtidig kan myndighederne være uvillige til at fremlægge dokumentation for noget, som de mener er et privat anliggende og/eller et socialt tabu.

⁽¹²⁰⁾ EUAA, [Evidence and credibility in the context of the Common European Asylum System — Judicial analysis](#) (bevismateriale og troværdighed inden for rammerne af det fælles europæiske asylsystem — juridisk analyse), anden udgave, 2023, s. 174-175 og 180; Den ungarske Helsinki-komité, [Credibility assessment in asylum procedures: A multidisciplinary training manual](#), bind 2, 2015, s. 82.

⁽¹²¹⁾ Den ungarske Helsinki-komité, [Credibility assessment in asylum procedures: A multidisciplinary training manual](#), bind 2, 2015, s. 44 og 85; J. Herlihy og S. Turner, »Asylum claims and memory of trauma: Sharing our knowledge«, *The British Journal of Psychiatry*, bind 191, 2007, s. 4; D. Bögner, J. Herlihy og C. Brewin, »Impact of sexual violence on disclosure during Home Office interviews«, *British Journal of Psychiatry*, bind 191, 2007, s. 75; D. Bögner, C. Brewin og J. Herlihy, »Refugees' experiences of Home Office interviews: A qualitative study on the disclosure of sensitive personal information«, *Journal of Ethnic and Migration Studies*, bind 36, 2009, s. 519-535; J. Millbank, »The ring of truth: A case study of credibility assessment in particular social group refugee determinations«, *International Journal of Refugee Law*, bind 21, 2009, s. 14; Asylum Aid, »I feel like as a woman, I am not welcome: A gender analysis of UK asylum law, policy and practice«, *Women's Asylum News*, udgave nr. 107, 2012, s. 1-4; Irish Council for Civil Liberties, »Women and the refugee experience: Towards a statement of best practice«, *Irish Times*, 2000, s. 18; Swedish Migration Board (Migrationsverket), *Gender-based persecution: Guidelines for investigation and evaluation of the needs of women for protection*, 2001, s. 15 citeret i UNHCR, [Beyond proof: Credibility assessment in EU asylum systems](#) (ud over beviser: vurdering af troværdighed i EU's asylsystemer), 2013, s. 73 og 145.

⁽¹²²⁾ Den ungarske Helsinki-komité, [Credibility Assessment in Asylum Procedures, a multidisciplinary training manual](#), bind 2, 2015, s. 44.

Det er afgørende at sikre, at den personlige samtale finder sted under trygge forhold, så ansøgeren støttes i at give sin fremstilling, når der er tegn på stigmatisering og frygt. Det er også vigtigt at huske på, at ansøgere måske ikke altid er klar over, at bestemte former for adfærd, de har været udsat for, kan betragtes som en krænkelse af deres menneskerettigheder, fordi de er blevet behandlet sådan hele deres liv. Du skal derfor kunne genkende potentielle former for forfølgelse i ansøgerens forklaringer og undersøge dem nærmere.

Eksempler på praktiske hensyn

- Sørg for, at ansøgeren er blevet forsikret om, at asylproceduren er fortrolig.
- Sørg for, at ansøgeren har fået tilstrækkelig tid til at fortælle om sine oplevelser, og forklar ansøgeren, hvorfor der er behov for yderligere oplysninger om disse oplevelser.
- Tjek, om ansøgeren er blevet opfordret til at beskrive sine oplevelser med egne ord, og at betydningen af de ord, som ansøgeren har anvendt, er blevet klarlagt.

(i) Kønsroller

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Kønsroller henviser til forholdet mellem kvinder og mænd baseret på socialt eller kulturelt betingede og definerede identiteter, statusser, roller og pligter. Køn henviser til en persons biologiske køn ved fødslen. Kønsroller påvirker ikke kun en persons opfattelse af sig selv, men også adfærd og holdninger, når det gælder det sociale og politiske liv.

Kønsroller kan påvirke en ansøgers forklaringer, f.eks. på følgende måder.

- **Kommunikationsmåde.** Køn påvirker den måde, ansøgeren udtrykker sig på, og kan påvirke detaljeringsgraden af vedkommendes forklaringer. I nogle samfund forventes mænd og drenge at give detaljeret udtryk for deres holdninger, mens kvinder og piger forventes at fatte sig i korthed og kun tale, når de bliver spurgt, og ikke give udtryk for egne tanker eller holdninger overhovedet. I andre samfund er det lige omvendt ⁽¹²³⁾.
- **Hukommelse.** Fordi de former vores interesser og hvad, vi fokuserer på under bestemte hændelser, kan kønsroller og sociale forventninger påvirke, hvordan vi husker fortiden. De kan påvirke, hvilke detaljer der opfattes, indkodes og huskes. I nogle samfund forventes mænd generelt at huske et bilmærke eller en biltype, mens det antages, at kvinder snarere vil huske farven på en bil. Kønsroller kan også være bestemmende for, hvilke typer oplysninger, der kan tilgås, hvilket betyder, at f.eks. vidneudsagn fra familiemedlemmer kan forekomme uoverensstemmende.

⁽¹²³⁾ [Den ungarske Helsinki-komité, Credibility Assessment in Asylum Procedures, a multidisciplinary training manual, bind 2, 2015, s. 44-45.](#)

Køn kan også være bestemmende for, om der findes dokumenter eller øvrigt bevismateriale i forbindelse med en ansøgning, for eksempel med hensyn til følgende punkter.

- **Tilgængelighed af oplysninger om oprindelsesland.** Oplysninger om oprindelsesland vedrørende kvinders status er måske ikke tilgængelige — eller kun knappe. Det kan være på grund af f.eks. underrapportering af hændelser til politiet eller andre aktører, manglende indsamling af data om kønsrelaterede forhold, stigmatisering forbundet med at være offer for kønsbaseret vold eller den omstændighed, at sådan vold ofte udøves af ikke-statslige aktører.
- **Adgang til dokumentation.** Kvinder har måske ikke adgang til dokumenter eller øvrigt bevismateriale, der underbygger deres ansøgning, herunder identitetspapirer, på grund af deres status i samfundet.

Husk også, at ansøgere ikke nødvendigvis er klar over, at en bestemt adfærd, der udvises over for dem, kan anses som en krænkelse af deres menneskerettigheder, fordi de er blevet behandlet sådan hele deres liv. Du skal derfor kunne genkende potentielle kønsbaserede former for forfølgelse i ansøgerens forklaringer og undersøge dem nærmere.

Eksempler på praktiske hensyn

- Sørg for, at samtalen har fokus på det, ansøgeren forventes at vide, under hensyntagen til kønsrollerne i oprindelseslandet. I nogle samfund har kvinder f.eks. mindre kendskab til eller viden om livet uden for hjemmet end mænd, mens mænd har mere begrænset viden om, hvad der sker i hjemmet.
- Vær opmærksom på, at sociale tabuer (f.eks. seksualitet, sundhed, penge) kan gøre det svært for ansøgeren at redegøre for bestemte emner på detaljeret og sammenhængende vis. Se afsnit [2.3.1, litra h](#), »Stigmatisering og skam«.

2.3.2. Faktorer relateret til sagsbehandleren

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Et arbejde inden for international beskyttelse betyder, at du altid vil arbejde sammen med mennesker fra forskellige kulturer og med forskellige sociale baggrunde og livserfaringer. Det er noget af det, der er med til at gøre dit arbejde så interessant. Men du er også et menneske af kød og blod, der kan opleve stress og frustration i dette udfordrende arbejdsmiljø.

I dit daglige arbejde forventes du at opfylde kvantitative mål, udarbejde velbegrundede afgørelser og håndtere ansøgere, der ikke er samarbejdsvillige, eller som har haft negative personlige oplevelser. Langvarig eksponering for ansøgers redegørelser om alvorlig overlast kan have konsekvenser, der spænder fra manglende evne til at behandle de enkelte ansøgninger upartisk og individuelt, til sekundær traumatisering og symptomer, der ligner dem, personer med PTSD, har. Denne langvarige eksponering kan medføre »troværdighedstræthed« eller »case hardening«, som kan gøre dig mere tilbøjelig til ikke at grave dybere i en ansøgers forklaringer for at undgå at høre om negative livserfaringer. Det

betyder, at du kan blive mere tilbøjelig til at drage ubegrundede konklusioner uden at foretage en ordentlig troværdighedsvurdering.

Nedenstående tabel viser, hvordan troværdighedstræthed kan påvirke troværdighedsvurderingen.

Figur 11. Mulige konsekvenser af troværdighedstræthed for troværdighedsvurderingen

Disse faktorer kan påvirke din objektivitet og upartiskhed under troværdighedsvurderingen. Det er vigtigt, at du er opmærksom på dem, så du kan skubbe dem væk og minimere deres indflydelse på troværdighedsvurderingen.

Du bør reflektere over dine egne resultater og behov samt potentielle vanskeligheder, som du er stødt på under dit arbejde med bestemte ansøgninger om international beskyttelse. Det kan være en god idé at drøfte disse ting med kolleger, en psykolog eller din leder for at få den nødvendige støtte og øge din selverkendelse eller for at identificere uddannelsesbehov. Løbende supervision og håndtering af dine bekymringer kan øge den faglige motivation og fremme erfaringsudveksling.

Ud over faktorer relateret til troværdighedstræthed er kultur og overbevisninger styrende for, hvordan vi forstår og fortolker information. Kultur og overbevisninger bidrager til de betydninger, vi tillægger forskellige begreber, og hvordan vi forstår verden omkring os. For at begrænse den indvirkning, som kulturel bias har på troværdighedsvurderingen, er det vigtigt at være opmærksom på, hvordan din egen kultur og dine egne overbevisninger kan påvirke din tænkemåde og viden om andre kulturer. Selvrefleksion og uddannelse i andre kulturer og interkulturel kommunikation kan fremme denne forståelse.

Det er vigtigt at huske, at stereotyper og fordomme ikke må påvirke troværdighedsvurderingen.

Selvom det i en vis grad er normalt, at stress og interkulturel kommunikation kan påvirke vores vurdering, er det vigtigt at huske de standarder, der gælder for troværdighedsvurderingen. Antagelser eller overbevisninger om en person eller gruppe (stereotyper) eller negative holdninger til denne person eller gruppe (fordomme) må ikke anvendes i troværdighedsvurderingen ⁽¹²⁴⁾. Asylforvaltningen er desuden forpligtet til at sikre, at du får relevant uddannelse, viden og støtte til at udføre dine opgaver ⁽¹²⁵⁾.

⁽¹²⁴⁾ EU-Domstolen har fastslået, at en vurdering, der alene er baseret på stereotype forestillinger om homoseksuelle, ikke gør det muligt for myndigheder at tage hensyn til den pågældende ansøgers individuelle situation og personlige forhold. Se EU-Domstolens dom af 2. december 2014, [A, B og C mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie](#), forenede sager C-148/13 til C-150/13, ECLI:EU:C:2014:2406, præmis 61-63. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

⁽¹²⁵⁾ Artikel 4, stk. 3 og 4, og artikel 10, stk. 3, litra d), i asylproceduredirektivet (omarbejdning).

Relaterede EUAA-publikationer

EASO, [*Praktisk vejledning om asyl- og modtagelsesmedarbejderes trivsel — Del I: Standarder og politik*](#), september 2021.

Del I støtter ledere i at forebygge, reducere og håndtere erhvervsbetinget belastning hos medarbejdere, der arbejder på asylområdet. Erhvervsbetinget belastning skyldes ofte manglende evne til at håndtere stress og pres på arbejdspladsen. Den praktiske vejledning indeholder otte standarder, der kan bruges som vejledning til at formulere, gennemføre og evaluere medarbejdertrivselspolitikken på asyl- og modtagelsesområdet. Den primære målgruppe er personer, der arbejder med ledelse og menneskelige ressourcer.

EASO, [*Praktisk vejledning om asyl- og modtagelsesmedarbejderes trivsel — Del II: Værktøjskasse for medarbejdertrivsel*](#), september 2021.

Del II indeholder praktiske værktøjer, øvelser og kapacitetsopbyggende aktiviteter med henblik på at opfylde standarderne for medarbejdertrivsel. Værktøjerne har til formål at mindske angst, stress og udbændthed på arbejdspladsen. De støtter teams og enkeltpersoner og kan implementeres af ledere, kolleger samt interne og eksterne specialister. Vejledningen indeholder også selvhjælpsværktøjer, der kan anvendes af medarbejderne selv.

2.3.3. Faktorer relateret til samtalsituationen

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Samtalsituationen kan påvirke en ansøgers forklaringer: den formelle karakter af samtalen, der kan virke stressende på ansøgeren; udsigten til at skulle drøfte dybt personlige ting med fremmede; tekniske problemer i forbindelse med online samtaler, der gør, at samtalen afbrydes, og kommunikationen hæmmes; tolkning, der kan indvirke på betydningen af ansøgerens forklaringer; distraktion på grund af tilstedeværelsen af ansøgerens barn eller børn; tidspres på grund af den begrænsede tid, der er afsat til samtalen.

Samtalsituationen bør klarlægges i fornødent omfang før og under den personlige samtale for at begrænse dens indvirkning på ansøgerens forklaringer. Hvis disse faktorer hverken helt eller halvt kan afbødes før eller under samtalen, skal de noteres ned på en objektiv måde i afskriften af samtalen og tages i betragtning ved vurderingen af ansøgerens forklaringer.

Nedenstående ikkeudtømmende liste giver et overblik over, hvordan faktorer relateret til samtalsituationen kan føre til skævvridning.

(a) Flersproget kommunikation via en tolk

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Den besluttende myndighed er forpligtet til at stille en pålidelig og kompetent tolk til rådighed ved den personlige samtale. Selv om tolke er uddannet til at begrænse konsekvenserne af

flersproget kommunikation eller personlige og situationsbestemte forhold i forbindelse med deres arbejde, betyder brugen af tolke ikke, at de faktorer, der kan føre til skævvridning, elimineres fuldt ud.

Informationstab er en iboende faktor i oversættelse og tolkning på grund af følgende centrale forskelle mellem sprog ⁽¹²⁶⁾.

- **Ordforråd.** Sprog duplikerer ikke hinandens ordforråd. Et bestemt sprog har måske ikke et specifikt ord for en betegnelse på et andet sprog eller formår ikke at udtrykke nuancerne ved oversættelsen af den pågældende betegnelse. Det kan også være, at tolken ikke er fortrolig med en bestemt terminologi, f.eks. militær- eller LGBTIQ-terminologi.
- **Grammatik.** Sprog har forskellige grammatiske regler og strukturer. At oversætte et budskab fra ét sprog til et andet kræver ofte en vis grad af omformulering for at følge de grammatiske regler på målsproget, hvorved nuancer kan gå tabt.
- **Dialekter.** Udtale, grammatik, bøjning og ordforråd kan variere betydeligt mellem forskellige dialekter af et sprog. Det kan medføre skævvridning, selv om ansøgeren og tolken har samme modersmål.

Måden, oplysninger fortolkes på fra det ene sprog til det andet, kan påvirke ikke bare betydningen, men også detaljeringsgraden, specificiteten og overensstemmelsen. Sprog er kulturelle konstruktioner, og jo større forskellen er mellem to sprog, desto større er risikoen for skævvridning. Detaljer kan også gå tabt eller blive fordrejet, når større dele af en tekst oversættes i stedet for sætninger.

De faktorer, der er relateret til sagsbehandleren og ansøgeren, kan også påvirke tolken, herunder kultur, religion og overbevisninger samt kønsroller. Yderligere information findes i afsnit [2.3.1, »Faktorer relateret til ansøgeren«](#), og afsnit [2.3.2, »Faktorer relateret til sagsbehandleren«](#).

Eksempler på praktiske hensyn

- Sørg for, at det under samtalen bekræftes, at ansøgeren og tolken samt tolken og sagsbehandleren forstår hinanden godt, selv når de taler samme sprog.
- Sørg for, at eventuelle uoverensstemmelser som følge af faktorer knyttet til flersprogethed og tolkning er blevet afklaret, og at ansøgeren har fået mulighed for at forklare sig.
- Antag, at mindre eller usandsynlige semantiske forskelle (f.eks. brugen af »turist« i stedet for »terrorist«) sandsynligvis skyldes en oversættelsesfejl og næppe er udtryk for reelle uoverensstemmelser. Den interne troværdighedsvurdering bør ikke baseres på sådanne uoverensstemmelser.

⁽¹²⁶⁾ EUAA, [Evidence and credibility in the context of the Common European Asylum System — Judicial analysis](#) (bevismateriale og troværdighed inden for rammerne af det fælles europæiske asylsystem — juridisk analyse), anden udgave, 2023; [Den ungarske Helsinki-komité, Credibility Assessment in Asylum Procedures, a multidisciplinary training manual, bind 2](#), 2015, s. 11-14.

(b) Samtalesituation

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Den fysiske samtalsituation kan påvirke ansøgerens forklaringer. Situationen bør være tryk for ansøgeren, så vedkommende er rede til at afgive forklaring. Det kræver et roligt, tilstrækkeligt rummeligt lokale med normal temperatur samt et roligt miljø, der sikrer fortrolig behandling af sagen. For eksempel kan et lille rum uden tilstrækkeligt naturligt lys eller med et gitter for vinduet påvirke ansøgeren negativt og ligefrem udløse traumatiske erindringer, for eksempel ved at give associationer til indespærring.

En onlinesamtale kan også påvirke ansøgerens forklaringer på flere måder. Tekniske problemer, f.eks. lav lyd, dårlig videokvalitet eller afbrydelser i forbindelsen, kan begrænse detaljeringsgraden af det, der kommunikeres. Kameraets placering og manglen på direkte øjenkontakt skaber afstand og gør det sværere at opfange nonverbale signaler, f.eks. tegn på sårbarhed, skam, frygt eller manglende tillid. En onlinesamtale kan opfattes som mere formel end en fysisk samtale og begrænser derfor muligheden for at lytte aktivt og vise empati og interesse. Denne skævvridning kan føre til misforståelser og kan gøre såvel manglende detaljer som uoverensstemmelser vanskeligere at forholde sig til.

Eksempler på praktiske hensyn

- Vurdér først kvaliteten af kommunikationen under den personlige samtale, inden du går i gang med troværdighedsvurderingen, især i tilfælde af en onlinesamtale.
- Vær opmærksom på tegn på misforståelser i afskriften af samtalen. Overvej at arrangere en ny høring for ansøgeren for at afklare misforståelser eller tvetydigheder, der påvirker vurderingen af den væsentlige kendsgernings kerneaspekter.

Eksempel på en profil, hvor flere faktorer, der kan føre til skævvridning, indvirker på samme tid: seksuel orientering, kønsidentitet og -udtryk, og kønskarakteristika

Asylansøgninger baseret på seksuel orientering ⁽¹²⁷⁾, kønsidentitet ⁽¹²⁸⁾ og -udtryk ⁽¹²⁹⁾ og kønskarakteristika (SOGIESC) ⁽¹³⁰⁾ er en særlig kategori inden for kønsrelaterede ansøgninger, som kan indebære flere faktorer, der kan skævvride ansøgerens forklaringer på en særlig måde. Faktorer relateret til sagsbehandleren og samtalsituationen kan ligeledes skævvride forklaringerne.

⁽¹²⁷⁾ Seksuel orientering henviser til en persons kapacitet til emotionel og seksuel tiltrækning af og intime og seksuelle forhold med personer af det andet køn, af det samme køn eller af mere end ét køn.

⁽¹²⁸⁾ Kønsidentitet henviser til den enkelte persons dybt opfattede interne og individuelle kønsoplevelse, som svarer eller ikke svarer til det køn, der blev tildelt ved fødslen, eller som samfundet har tillagt vedkommende. Det omfatter den personlige kropsfølelse og andre kønsudtryk, herunder påklædning, tale og særpreg, som kan indebære eller ikke indebære et ønske om ændring af kroppens fysiske udseende eller funktion ved hjælp af medicinske, kirurgiske eller andre midler.

⁽¹²⁹⁾ Kønsudtryk henviser til en persons præsentation af sit køn gennem fysisk udseende — herunder, men ikke begrænset til, beklædning, frisure, tilbehør og makeup — og særpreg, tale, adfærdsmønstre, navne og personlige referencer. Kønsudtryk kan være eller ikke være i overensstemmelse med en persons kønsidentitet.

⁽¹³⁰⁾ Kønskarakteristika henviser til en persons fysiske karakteristika relateret til køn, herunder kromosomer, kønskirtler, kønhormoner, genitalier, forplantningsorganer, kromosommønstre og sekundære fysiske træk efter puberteten.

Eksempel på en profil, hvor flere faktorer, der kan føre til skævvridning, indvirker på samme tid: seksuel orientering, kønsidentitet og -udtryk, og kønskarakteristika

Ansøgerens redegørelse er ofte direkte forbundet til de mest følsomme og intime dele af privatsfæren, som er tabu i mange samfund. Det kan gøre det endnu mere udfordrende at give relevante oplysninger på en detaljeret, specifik og sammenhængende måde.

Ansøgere, der er lesbiske, bøsser, biseksuelle, transkønnede, interkønnede eller queerpersoner (LGBTIQ), og som ikke lever op til de heteronormative standarder i deres samfund, har ofte mangeårige erfaringer med forskelsbehandling, stigmatisering og overgreb. I mange lande udsættes LGBTIQ-personer desuden for hårde straffe, f.eks. fængsel, bøder eller ligefrem henrettelse.

Den slags livserfaringer kan medføre internaliseret homo-/bi-/trans-/interkønfobi, følelser af isolation og manglende tillid til myndigheder og samfundet som sådan. Erfaringerne kan desuden have en traumatisk effekt og kan derfor påvirke hukommelsens funktionsmåde og begrænse ansøgerens evne til at huske hændelser præcist på en sammenhængende, overensstemmende og/eller detaljeret måde. De kan også påvirke ansøgerens tillid til asylmyndighederne og vedkommendes villighed til at komme med en fuld redegørelse. Samtaleformen og den atmosfære, som sagsbehandleren og tolken skaber i samtalsituationen, kan påvirke ansøgerens forklaringer.

Yderligere information findes i afsnit [2.3.1, litra h](#)), »Stigmatisering og skam«, afsnit [2.3.1, litra b](#)), »Traumer« og virkningerne heraf, og afsnit [2.3.1, litra g](#)), »Frygt og manglende tillid«. Se også afsnit [2.3.2, »Faktorer relateret til sagsbehandleren«](#), og afsnit [2.3.3, litra a](#)), »Flersproget kommunikation via en tolk«.

LGBTIQ-ansøgers sociale og kulturelle baggrund samt den sproglige kontekst kan også påvirke, hvordan de identificerer sig selv, og hvilke udtryk de anvender til at tale om deres SOGIESC. Udtrykkene kan anvendes i forskellige betydninger, som ikke nødvendigvis stemmer overens med den terminologi, der anvendes i vestlig videnskabelig og akademisk sammenhæng. Disse aspekter kan påvirke såvel specificiteten som den oplevede sammenhæng i deres forklaringer.

Yderligere information findes i afsnit [2.3.3, litra a](#)), »Flersproget kommunikation via en tolk«, og afsnit [2.3.2, »Faktorer relateret til sagsbehandleren«](#).

SOGIESC kan f.eks. påvirke ansøgerens forklaringer på følgende måder.

- **Manglende passende ord.** LGBTIQ-personer kommer ofte fra sproglige sammenhænge, hvor der ikke nødvendigvis findes neutrale udtryk til at beskrive SOGIESC-relaterede forhold, hvilket kan betyde, at deres forklaringer forekommer mindre specifikke. Ansøgere kan også tillægge ord en betydning, der ikke stemmer overens med den terminologi, der anvendes i en vestlig kontekst. Det kunne påvirke opfattelsen af sammenhæng i deres forklaringer.
- **Intime spørgsmål.** At tale med en fremmed person om seksualitet eller identitet og erfaringer med kærlighed, skam og begær, der er forbundet med sociale tabuer, er meget svært, og det kan betyde, at ansøgeren kun i begrænset omfang åbner op omkring dette i forbindelse med ansøgningen.

Eksempel på en profil, hvor flere faktorer, der kan føre til skævvridning, indvirker på samme tid: seksuel orientering, kønsidentitet og -udtryk, og kønskarakteristika

- **Tilgængelighed af oplysninger om oprindelsesland.** Marginaliseringen af LGBTIQ-personer i oprindelseslandet fører ofte til underrapportering. Specifikke oplysninger om oprindelsesland foreligger derfor ofte kun i begrænset omfang eller slet ikke.
- **Adgang til dokumentation.** LGBTIQ-personer kan være ude af stand til at politianmelde mishandling eller få adgang til dokumentation om deres mishandling på grund af den udbredte forskelsbehandling eller kriminalisering af deres seksuelle orientering, kønsidentitet og/eller kønskarakteristika i deres oprindelsesland.

Eksempler på praktiske hensyn

- Sørg for, at der er etableret nødvendige særlige proceduremæssige garantier, f.eks. en interviewer og en tolk af et bestemt køn, i det omfang det er nødvendigt og muligt. Få vished for, at ansøgerens forklaringer gribes an på en empatisk måde.
- Afstå fra stereotype og fordomsfulde antagelser om LGBTIQ-ansøgere adfærd, fysiske udseende eller selvidentificeringsproces. Forvent ikke, at de alle har samme erfaringer eller har gennemgået samme selvrealiseringsproces.
- Sørg for, at der anvendes et neutralt sprog, som tillader og opmuntrer ansøgeren til at fortælle sin historie.
- Vær opmærksom på, at SOGIESC kan være en relevant overvejelse, hvis ansøgeren oplyser, at vedkommende repræsenterer et mindretal, og/eller hvis vedkommende af samfundet opfattes som repræsenterende et mindretal, fordi vedkommende ikke lever op til samfundets stereotype normer for mænd og kvinders måde at leve på ⁽¹³¹⁾.

2.4. Afgør, om en væsentlig kendsgerning skal accepteres eller afvises

2.4.1. Afvejning af troværdighedsvurderingerne af alt bevismateriale, der er kædet sammen med en væsentlig kendsgerning

[[Indholdsfortegnelse](#)] [[Tjekliste](#)]

Efter at have vurderet dokumentationen og det øvrige bevismateriale samt ansøgerens forklaringer, og idet der tages hensyn til potentielle faktorer, der kan føre til skævvridning, vurderes alt bevismateriale, der er relateret til en væsentlig kendsgerning, i sin helhed.

⁽¹³¹⁾ [Den ungarske Helsinki-komité, Credibility Assessment in Asylum Procedures, a multidisciplinary training manual, bind 2](#), 2015, s. 66.

Vurdér alt bevismateriale, der er relateret til en væsentlig kendsgerning, i sin helhed

Se på alle de positive og negative troværdighedsvurderinger af alt bevismateriale, der er kædet sammen med en væsentlig kendsgerning, på grundlag af de relevante troværdighedsindikatorer, og vej de enkelte troværdighedsvurderinger op mod hinanden.

Målet er at få et samlet billede og i sidste ende drage en konklusion om, hvorvidt den væsentlige kendsgerning accepteres eller afvises.

Ét bevis kan være tilstrækkeligt til både at underbygge troværdigheden af den væsentlige kendsgerning i sig selv og at bekræfte den. For eksempel udgør et ægte og gyldigt pas i sig selv yderst beviskraftigt bevismateriale for statsborgerskab. På den anden side kan et bevis, som ikke i sig selv har bevisværdi med hensyn til den væsentlige kendsgerning, i kombination med øvrigt bevismateriale og ansøgerens forklaringer, understøtte den væsentlige kendsgernings troværdighed ⁽¹³²⁾. F.eks. kan et kørekort kombineret med en fødselsattest samt andre dokumenter fra en skole eller arbejdsplads samt ansøgerens forklaringer tilsammen have tilstrækkelig bevisværdi med hensyn til det påståede statsborgerskab.

Hvis positive troværdighedsvurderinger konvergerer, vil de understøtte accepten af den væsentlige kendsgerning. Hvis negative troværdighedsvurderinger konvergerer, vil de understøtte afvisningen af den væsentlige kendsgerning. I nogle tilfælde går dine vurderinger måske i forskellige retninger. Din vurdering af nogle indikatorer er til fordel for troværdigheden af den væsentlige kendsgerning, mens andre går imod. I sådanne tilfælde vil du skulle afbalancere indikatorerne. I denne afvejningsproces har troværdighedsvurderinger, der er relateret til kernen i den væsentlige kendsgerning, større vægt end troværdighedsvurderinger, der vedrører elementer, som ikke er kædet sammen med kernen i den væsentlige kendsgerning og dermed er perifere. Accepten af en væsentlig kendsgerning bør generelt kun være baseret på troværdighedsvurderinger, der vedrører kerneelementerne ⁽¹³³⁾.

Afvejningen af alle troværdighedsvurderinger kræver en klar forståelse af troværdighedskriterierne, de faktorer, der kan føre til skævvridning, og underbygningsreglerne.

⁽¹³²⁾ EMD's dom af 18. december 2012, [F.N. m.fl. mod Sverige](#), 28774/09, ECLI:CE:ECHR:2012:1218JUD002877409, præmis 72.

⁽¹³³⁾ Se afsnit [2.1.3, »Vægtning af de troværdighedsvurderinger, der er relateret til beviset«](#).

Eksempel på, hvor afgørende troværdighedsvurderingerne er for en væsentlig kendsgerning

For eksempel giver en ansøger en rimeligt detaljeret redegørelse, dog med nogle modsigelser, og fremlægger en række dokumenter, der er pålidelige, men hvis relevans for den væsentlige kendsgerning ikke er særlig høj.

Her skal du blandt andet forstå, i hvor høj grad den høje detaljeringsgrad er udtryk for en ægte, personlig oplevelse, hvor tydelige modsætningerne er, og hvor tæt de er relateret til kernen i den væsentlige kendsgerning, og hvad der kan forventes af ansøgeren i den givne situation. Din vurdering vil altid afhænge af bevismaterialets specifikke egenskaber og af de faktorer, der kan føre til skævvridning, som du måtte have identificeret.

Husk følgende.

- En væsentlig kendsgerning kan accepteres på grundlag af et enkelt dokument eller øvrigt bevismateriale, hvis dette har tilstrækkelig bevisværdi til at berettige en sådan accept trods forklaringernes manglende troværdighed. Tvivl med hensyn til troværdigheden af ansøgerens forklaringer er ikke i sig selv nok til at udelukke dokumenternes eller det øvrige bevismateriales bevisværdi. Troværdige forklaringer kan i sig selv også være tilstrækkelige til, at en væsentlig kendsgerning kan accepteres, selv om det supplerende bevismateriale er stærkt upålideligt eller mangler autenticitet.

Eksempel på accept af en væsentlig kendsgerning baseret på bevismateriale, der i sig selv har tilstrækkelig bevisværdi: [Case om en ung kvinde fra land C](#)

Ansøgerens forklaringer med hensyn til hendes nationalitet i land C mangler detaljer og specificitet og stemmer heller ikke overens med de relevante oplysninger om oprindelsesland. Da ansøgeren konfronteres med dette, kan hun ikke give en forklaring på det. På den anden side fremlægger ansøgeren efter samtalen et pas fra land C, og dette pas er pålideligt. Ansøgerens nationalitet kan accepteres på grundlag af dette pas, hvis der ikke er behov for yderligere undersøgelser af de omstændigheder, hvorunder det blev erhvervet.

I dette særlige tilfælde betyder kvianders levevilkår i land C, i den sociale klasse som ansøgeren tilhører, at kvinder ikke har mulighed for at kende meget til »verden udenfor«, da livet hovedsagelig udspiller sig i hjemmet. Sagsbehandleren var ikke klar over dette, og ansøgeren havde heller ikke nævnt det som en forklaring, da det for hende var selvindlysende, og hun ikke forestillede sig, at sagsbehandleren ikke vidste det.

- Som anført i trin 1 (se afsnit [1.1.1, litra a\), nr. iii\), »Har ansøgeren givet en tilfredsstillende forklaring på eventuelt manglende bevismateriale?«](#)) kan det være, at der mangler bestemt bevismateriale. I din afvejningsproces vil du skulle tage hensyn til den vægt, du har tillagt eventuelt manglende bevismateriale. Det er vigtigt at huske, at det

er på grundlag af det bevismateriale, du har fået stillet til rådighed, at du vil foretage vurderingen af den pågældende væsentlige kendsgerning. Fraværet af bevismateriale må således ikke påvirke vurderingen af den væsentlige kendsgerning, hvis det foreliggende bevismateriale anses for at være tilstrækkeligt til at understøtte den væsentlige kendsgerning. Hvis det manglende bevismateriale derimod er afgørende, og der stadig ikke gives en forklaring på dets fravær, kan dette have en negativ indvirkning på behandlingen af spørgsmålet om den pågældende væsentlige kendsgernings troværdighed.

Eksempel på, hvordan tilstedeværelsen eller fraværet af bevismateriale, som ansøgeren kunne forventes at fremlægge, kan påvirke troværdighedsvurderingen:

[Case om en ung kvinde fra land C](#)

Ansøgeren kunne med rimelighed forventes, under hensyntagen til hendes individuelle og situationsbestemte forhold, at tage skridt til at indsamle og fremlægge bevis for sine forældres død, da hun stadig er i kontakt med nogle familiemedlemmer, der kunne hjælpe hende og sende hende relevante dokumenter.

- **Scenarie 1.** Ansøgerens forklaringer er detaljerede og specifikke med hensyn til omstændighederne omkring hendes forældres død, måden, hun erfarede deres død på, de skridt, der blev taget med hensyn til begravelsen, og andre administrative og retlige skridt, der skulle tages i den forbindelse. At hun ikke har fremlagt yderligere bevismateriale, vil kun have ringe vægt i denne sag, da hendes forklaringer i sig selv kan anses for at være tilstrækkelige til at acceptere den væsentlige kendsgerning.
 - **Scenarie 2.** Ansøgerens forklaringer er uoverensstemmende, og hun har ikke givet en rimelig forklaring på de negative troværdighedsvurderinger, og der er ingen særlig omstændighed, der kunne forklare dem. I dette tilfælde er forklaringerne ikke tilstrækkelige til at understøtte den væsentlige kendsgerning. At hun heller ikke har taget skridt til at underbygge sin redegørelse med øvrigt bevismateriale, selvom hun med rimelighed kunne have gjort dette, og ikke har givet en forklaring herpå, har yderligere negativ vægt.
-
- Det er vigtigt at bemærke, at ansøgerens manglende samarbejde ikke i sig selv er en grund til at afvise en væsentlig kendsgerning. Den væsentlige kendsgerning kan afvises, hvis den har direkte negativ indvirkning på vurderingen af den pågældende væsentlige kendsgerning, som ikke opvejes af positive vurderinger med hensyn til den væsentlige kendsgerning.

Et konkret eksempel findes i [bilag 2, »Praktisk eksempel på afvejning af troværdighedsindikatorer«](#), som viser, hvordan afvejningsprocessen kan udføres.

2.4.2. Konklusion om væsentlige kendsgerninger

(a) En konklusion baseret på metoden for vurdering af bevismateriale

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Konklusionen om den væsentlige kendsgerning er sidste trin i vurderingen af bevismateriale. Den strukturerede metode bag konklusionen vil gøre det muligt for dig at drage en konklusion om, hvorvidt du med rimelighed kan acceptere den væsentlige kendsgerning, fordi du kan støtte dig til de foregående trin.

- [1.1.2, »Indsaml beviser af relevans for ansøgningen«](#): Hvor du har kædet alt det foreliggende bevismateriale sammen med den væsentlige kendsgerning, ansøgerens forklaringer og alt øvrigt bevismateriale, som ansøgeren har fremlagt, eller som du på anden måde råder over i den forbindelse.
- [2.2, »Vurdér ansøgerens forklaringer i forhold til troværdighedsindikatorer«](#), og [2.1, »Vurdér dokumentation og øvrigt bevismateriale«](#): Hvor du har vurderet troværdigheden af forklaringerne og bevisværdien af dokumentation og øvrigt bevismateriale.
- [2.3, »Tag højde for individuelle og situationsbestemte faktorer, der kan føre til skævvridning«](#): Hvor du har taget højde for ansøgerens individuelle og situationsbestemte forhold og alle faktorer, der kan føre til skævvridning, der er relevante for vurderingen.
- [1.1.1, »Opfyld forpligtelsen til at samarbejde \(bevisbyrde\)«](#): Hvor du har taget højde for alle elementer i ansøgerens forpligtelse til at underbygge og din egen forpligtelse til at undersøge.
- [2.4.1, »Afvejning af troværdighedsvurderingerne af alt bevismateriale, der er kædet sammen med en væsentlig kendsgerning«](#): Hvor du har afvejet alle disse vurderinger som helhed for at kunne drage en konklusion.

På grundlag af alle disse punkter bør du kunne nå frem til en konklusion om, hvorvidt du skal acceptere eller afvise en væsentlig kendsgerning uden yderligere vurdering.

Når du skal drage en konklusion om en væsentlig kendsgerning, skal du huske på [udfordringerne ved at vurdere bevismateriale i asylprocedurer](#) på grund af den situation, som ansøgere om international beskyttelse befinder sig i — afskåret fra beskyttelse i deres hjemland. Ansøgere forventes ikke at »dokumentere« deres ansøgning på et niveau svarende til »med sikkerhed« eller »uden for enhver tvivl«. Der vil ofte fortsat være en vis grad af tvivl om de kendsgerninger, som ansøgeren har fremlagt. Denne tvivl skal anerkendes, når der drages en konklusion om troværdighedsvurderingen af væsentlige kendsgerninger, ved at tage hensyn til det bredere princip om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode.

Princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode er et bredere princip, der anvendes i sammenhæng med bevisstyrkekravet i forbindelse med faktuelle påstande, der ikke er underbygget af dokumenter eller øvrigt bevismateriale. Nedenstående tekstboks vedrørende retspraksis indeholder redegørelser fra EMD, som er relevante i den forbindelse.

EMD, J.K. m.fl. mod Sverige, præmis 92-93

»92. Ifølge Domstolens retspraksis påhviler det personer, der påstår, at deres udvisning vil udgøre en krænkelse af artikel 3, i videst muligt omfang at fremlægge materiale og oplysninger, der gør det muligt for myndighederne i den pågældende kontraherende stat og for Domstolen at vurdere den risiko, som en udsendelse kan indebære [...]. Domstolen anerkender imidlertid, at det i forbindelse med ansøgninger om anerkendelse af flygtningestatus kan være vanskeligt, hvis ikke umuligt, for den pågældende person at fremlægge beviser inden for kort tid, især hvis sådanne beviser skal indhentes fra det land, som han eller hun hævder at være flygtet fra. Manglen på direkte dokumentation kan således ikke være afgørende i sig selv [...].

93. På grund af den særlige situation, som asylansøgere ofte befinder sig i, er det ofte nødvendigt at lade tvivlen komme dem til gode, når man skal vurdere troværdigheden af deres udsagn og de dokumenter, der fremlægges til støtte for dem. Når en asylansøger imidlertid fremlægger informationer, som giver stærk anledning til at sætte spørgsmålstegn ved sandfærdigheden af den pågældendes påstande, må han eller hun give en tilfredsstillende forklaring på de uoverensstemmelser, der tilsyneladende er [...]. Selv om ansøgerens redegørelse for nogle detaljer kan forekomme noget usandsynlig, har Domstolen vurderet, at dette ikke nødvendigvis forringer den overordnede generelle troværdighed af ansøgerens påstand [...].« (uofficiel oversættelse) ⁽¹³⁴⁾

Uddrag af UNHCR's håndbog, om bevisbyrde

»196. Det er et almindeligt retsprincip, at bevisbyrden ligger hos den person, der fremsætter en påstand. Ofte er en ansøger imidlertid ikke i stand til at underbygge sine forklaringer med dokumentation eller andet bevismateriale, og sager, hvor en ansøger kan tilvejebringe bevismateriale i forbindelse med samtlige forklaringer, er mere undtagelsen end reglen. I de fleste tilfælde vil en person, der er flygtet fra forfølgelse, være ankommet med kun de mest basale fornødenheder og meget ofte uden personlige papirer.

(...)

203. Efter at ansøgeren oprigtigt har bestræbt sig på at underbygge sin historie, kan der stadig mangle bevismateriale for nogle af vedkommendes forklaringer. Som beskrevet ovenfor (punkt 196) er det næppe muligt for en flygtning at »bevise« alle dele af sin sag, og hvis det var et krav, ville de fleste flygtninge ikke blive anerkendt. Det er derfor ofte nødvendigt at lade tvivlen komme ansøgeren til gode.« (uofficiel oversættelse) ⁽¹³⁵⁾

⁽¹³⁴⁾ EMD's dom af 23. august 2016, [J.K. m.fl. mod Sverige](#), nr. 59166/12, ECLI:CE:ECHR:2016:0823JUD005916612. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#)

⁽¹³⁵⁾ UNHCR, [Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus i henhold til 1951-konventionen og 1967-protokollen vedrørende flygtninges retsstilling](#), genudgivet, Genève, februar 2019, punkt 196, 197, 203 og 204.

Det bredere princip om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode

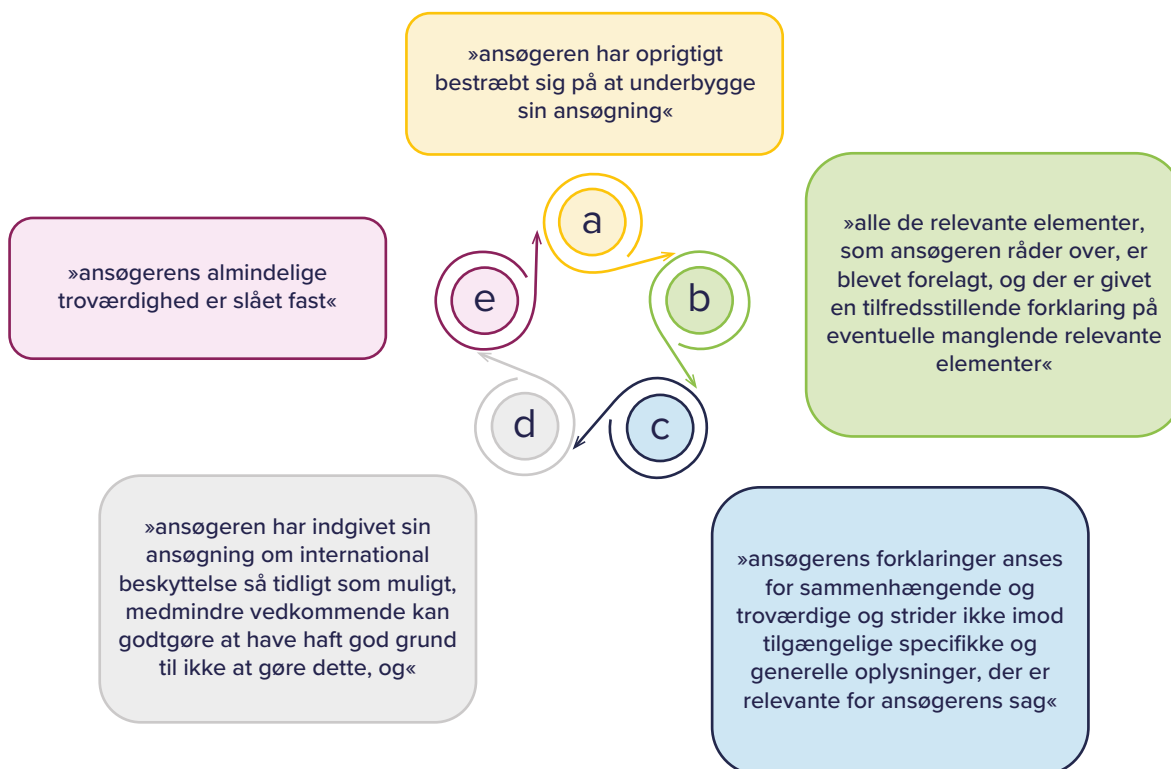
Gennem de forskellige trin i både indsamlingen af oplysninger og troværdighedsvurderingen, som beskrevet ovenfor, er dette bredere princip om, at tvivlen skal komme ansøgeren til gode, blevet taget i betragtning. For kendsgerninger, der ikke er »dokumenteret« gennem objektivt verificerbart bevismateriale, anvendes det bredere princip om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode, især gennem brug af troværdighedsindikatorer og ved generelt at følge trinene i metoden til vurdering af bevismateriale som beskrevet ovenfor.

(b) Artikel 4, stk. 5, i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning)

[[Indholdsfortegnelse](#)] [[Tjekliste](#)]

Mens det bredere princip om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode er en hjælp til at vurdere, hvornår en væsentlig kendsgerning kan accepteres, beskriver **artikel 4, stk. 5, i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning)** specifikke situationer, hvor en væsentlig kendsgerning ikke under nogen omstændigheder bør afvises. Denne bestemmelse vil være særlig relevant, hvis afvejningen af de positive og negative troværdighedsvurderinger stadig ikke gør det muligt for dig at drage en klar konklusion om en væsentlig kendsgerning, selv om du har anvendt troværdighedsindikatorerne og har opfyldt din forpligtelse til at undersøge. Hvis alle betingelserne i artikel 4, stk. 5, i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning), som anført i figur 12 nedenfor, er **kumulativt** opfyldt, kan du være sikker på, at den væsentlige oplysning ikke skal afvises.

Figur 12. Kumulative betingelser, hvorunder væsentlige kendsgerninger ikke kan afvises, baseret på artikel 4, stk. 5, i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning)

Det er vigtigt at bemærke, at betingelse a), b) og c) finder anvendelse på underbygningen af den pågældende væsentlige kendsgerning.

I betingelse a) forudsættes, at »ansøgeren har oprigtigt bestræbt sig på at underbygge sin ansøgning«. Dette er en betingelse, du har vurderet i forbindelse med din vurdering af, om ansøgeren har taget de relevante skridt til at indsamle bevismateriale til at underbygge den væsentlige kendsgerning (se afsnit [1.1.1, litra a\), i](#), »[Har ansøgeren oprigtigt bestræbt sig på at afgive forklaringer og fremlægge dokumentation, som vedkommende råder over?](#)«). Denne betingelse bør vurderes under hensyntagen til ansøgerens personlige forhold. Hvis du kunne have forventet, at ansøgeren havde taget yderligere rimelige skridt til at indsamle bevismateriale, og denne manglende oprigtige bestræbelse har ført til en situation med manglende oplysninger eller bevismateriale, der påvirker din mulighed for at drage en konklusion om den væsentlige kendsgerning, har ansøgeren ikke opfyldt denne betingelse.

I betingelse b) forudsættes følgende: »alle de relevante elementer, som ansøgeren råder over, er blevet forelagt, og der er givet en tilfredsstillende forklaring på eventuelle manglende relevante elementer«. Dette er en betingelse, du har vurderet i forbindelse med din vurdering af, om ansøgeren råder over bevismateriale, som vedkommende kunne have fremlagt for at underbygge den væsentlige kendsgerning, men ikke gjorde det (se afsnit [1.1.1, litra a\), iii](#), »[Har ansøgeren givet en tilfredsstillende forklaring på eventuelt manglende bevismateriale?](#)«). Hvis der ikke blev givet en rimelig forklaring, under hensyntagen til ansøgerens personlige forhold, og du, fordi dette element ikke blev forelagt, ikke er i stand til at drage en konklusion om den væsentlige kendsgerning, ville denne betingelse ikke være opfyldt.

I betingelse c) forudsættes følgende: »ansøgerens forklaringer anses for sammenhængende og troværdige og strider ikke imod tilgængelige specifikke og generelle oplysninger, der er relevante for ansøgerens sag«. Du har vurderet denne betingelse, da den dækker troværdighedskriterierne for forklaringer i relation til sammenhæng, plausibilitet og overensstemmelse med oplysninger om oprindelsesland (se afsnit [2.2](#), »[Vurdér ansøgerens forklaringer i forhold til troværdighedsindikatorer](#)«). Hvis disse kriterier ikke blev opfyldt, under hensyntagen til ansøgerens personlige forhold, ville denne betingelse ikke være opfyldt.

Betingelse d) fastsætter, at ansøgeren skal have indgivet sin ansøgning om international beskyttelse så tidligt som muligt, medmindre vedkommende kan godtgøre at have haft god grund til ikke at gøre dette. Når du anvender denne betingelse, bør du være opmærksom på, at det at selve ansøgningen ikke indgives så hurtigt som muligt, under ingen omstændigheder må anvendes som den eneste grund til at afvise en ansøgning om international beskyttelse. Dette er fastlagt i asylproceduredirektivet (omarbejdning) ⁽¹³⁶⁾. Afhængig af national praksis og/eller lovgivning kan den sene indgivelse anses som en indikation, der skal tages i betragtning ved troværdighedsvurderingen, især hvis ansøgningen ikke er underbygget af dokumentation ⁽¹³⁷⁾. I tilfælde hvor denne faktor tages i betragtning, skal ansøgeren have mulighed for at redegøre for årsagen/årsagerne til enhver antaget forsinkelse i indgivelsen af sin ansøgning. Hvis ansøgeren kan give en rimelig forklaring på, hvorfor vedkommende ikke har ansøgt om international beskyttelse hurtigst muligt, bør vedkommendes »sene« ansøgning ikke anses for at have en negativ indvirkning på den samlede vurdering af ansøgningen.

⁽¹³⁶⁾ Artikel 10, stk. 1, i asylproceduredirektivet (omarbejdning): »Medlemsstaterne sikrer, at ansøgninger om international beskyttelse hverken afslås eller udelukkes fra behandling alene med den begrundelse, at de ikke er indgivet hurtigst muligt.«

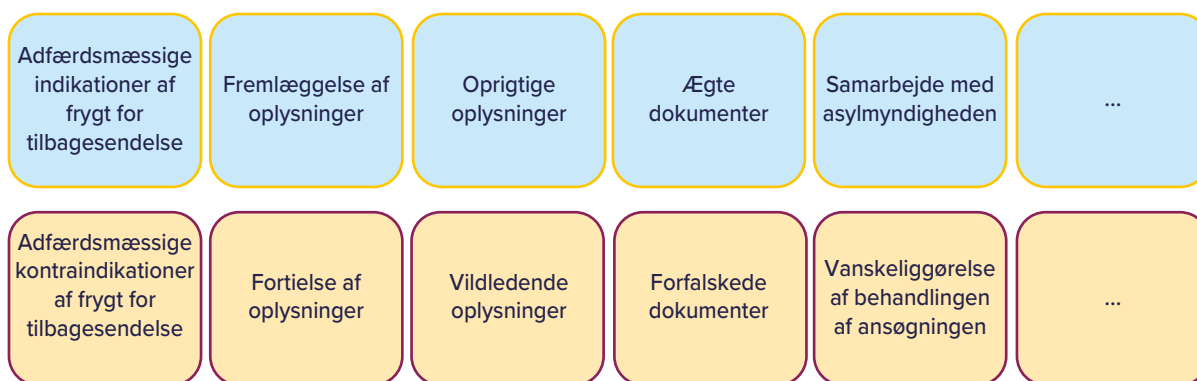
⁽¹³⁷⁾ Artikel 4, stk. 5, litra d), i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning).

Betingelse e) fastsætter, at ansøgerens almindelige troværdighed skal slås fast. Den almindelige troværdighed er ansøgerens »troværdighedshistorik« som asylansøger. Den vedrører alle vigtige faktuelle elementer i forbindelse med ansøgerens handlinger, som bliver kendt under asyloproceduren, og er ikke begrænset til vurderingen af kun én væsentlig kendsgerning.

Disse elementer kan blandt andet omfatte adfærd eller forklaringer, der indikerer, at ansøgeren ikke frygter at vende tilbage til sit hjemland eller — omvendt — adfærd eller forklaringer, der understreger vedkommendes frygt; handlinger eller undladte handlinger fra ansøgerens side med hensyn til vedkommendes forpligtelse til at underbygge ansøgningen, f. eks. skjule oplysninger eller give alle oplysninger, give vildledende oplysninger ⁽¹³⁸⁾ eller være oprigtig, fremlægge forfalskede dokumenter eller underbygge sin sag med ægte dokumentation; vanskeliggøre behandlingen af sin sag eller overholde forpligtelsen til at samarbejde. Følgende figur viser elementer, der kan tages i betragtning.

Figur 13. Almindelig troværdighed — eksempler på elementer, der skal tages i betragtning

lagttagelsen af ansøgerens adfærd med henblik på at bestemme vedkommendes almindelige troværdighed har fokus på ansøgerens objektive handlinger. Den kan ikke baseres på observationer af ansøgerens optræden (den måde, vedkommende ser ud eller opfører sig på). Almindelig troværdighed er ikke en karakteregenskab hos ansøgeren, men konsekvensen af vedkommendes handlinger. Hvis ansøgerens handlinger efterlader asylmyndigheden i tvivl om, hvorvidt de er en indikation af, at der ikke er behov for beskyttelse, kan du bede ansøgeren redegøre for disse aspekter af sine handlinger og forholdene, hvorunder de har fundet sted, og dermed klarlægge betydningen og konsekvenserne af dem allerede i den personlige samtale.

De negative handlinger, der er anført ovenfor, skal være af en tilstrækkeligt alvorlig karakter i sig selv, af gentagende karakter eller kombineret med andre handlinger, inden de kan anses for at påvirke ansøgerens almindelige troværdighed. Fordi en af dem kan identificeres i

⁽¹³⁸⁾ Se EU-Domstolens dom af 29. juni 2023, [X mod International Protection Appeals Tribunal, The Minister for Justice and Equality, Irland](#), C-756/21, ECLI:EU:C:2023:523, præmis 93. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#). I den sag fandt EU-Domstolen bl.a., at artikel 4, stk. 5, litra e), i [Rådets direktiv 2004/83/EF](#) af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse (EUT L 304 af 30.9.2004) skal fortolkes således, at en usand erklæring i den oprindelige ansøgning om international beskyttelse, som blev forklaret og trukket tilbage fra asylansøgerens side, så snart lejligheden hertil bød sig, ikke i sig selv er til hinder for, at ansøgerens almindelige troværdighed fastslås.

ansøgerens sagsakt, ville dette således ikke *ipso facto* have en negativ indvirkning på vedkommendes almindelige troværdighed. Oplysninger om ansøgeren, som ikke er relateret til asylproceduren, er ikke relevante for fastslåelsen af ansøgerens almindelige troværdighed.

Under alle omstændigheder bør du, inden du drager en konklusion om ansøgerens almindelige troværdighed, tage hensyn til alle individuelle og situationsbestemte faktorer, der kunne forklare ansøgerens iagttagne adfærd, og give ansøgeren mulighed for at forklare sig.

3. Trin 3. Risikovurdering

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

3.1. Indledning

Risikovurdering er det tredje trin i den tretrinstilgang til vurdering af bevismateriale og risiko, der præsenteres i vejledningens første del. Risikovurdering er en faktuel og fremtidsorienteret vurdering (nutid og fremtid) af sandsynligheden for, at ansøgeren ved tilbagesendelse ville blive udsat for en hændelse, der potentielt udgør forfølgelse eller alvorlig overlast; en vurdering, der (alene) tager højde for alle accepterede væsentlige kendsgerninger (nutid og fortid), ansøgerens personlige forhold og de foreliggende oplysninger.

I dette kapitel anvendes udtrykket »hændelse« i bred forstand til at dække alt det negative, en ansøger kan blive udsat for, hvis vedkommende sendes tilbage til sit oprindelsesland. Hændelser kan f.eks. være handlinger eller manglende handling, tilskikkelser, oplevelser eller situationer, som ansøgeren kan blive udsat for.

Nedenstående figur viser tretrinstilgangen, som også tydeliggør forskellen mellem vurdering af bevismateriale og vurdering af risiko, samt hvor linjen går mellem en faktuel og en retlig vurdering.

Figur 14. Den faktuelle og retlige vurdering under behandlingen

I denne fase indebærer identifikationen af en risiko endnu ikke, at hændelserne i retlig henseende udgør »forfølgelse« eller »alvorlig overlast«. Der er kun tale om identifikation og

beskrivelse af de hændelser, som ansøgeren kunne blive udsat for ved tilbagesendelse til oprindelseslandet eller det sædvanlige opholdsland, og som kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast, og en vurdering af sandsynligheden for, at de vil indtræffe. Den nøjagtige identifikation og beskrivelse af de hændelser, ansøgeren kunne blive udsat for, og som kunne tælle som forfølgelse eller alvorlig overlast under risikovurderingen, er meget vigtig. Den vil hjælpe dig med at vurdere og afgøre, om disse hændelser udgør forfølgelse eller alvorlig overlast under den retlige analyse. Tilsvarende vil vurderingen af sandsynligheden for, at en hændelse indtræffer, under risikovurderingen, udgøre grundlaget for vurderingen af den »velbegrundede frygt« under den retlige analyse.

Risikovurdering er ikke baseret på spekulationer, men på en objektiv metode, der »skal gennemføres med påpasselighed og forsigtighed [...] og [alene bero] på en konkret vurdering af [sagens] faktiske omstændigheder« ⁽¹³⁹⁾. Den retlige analyse indebærer derimod, at det ud fra retlige betragtninger skal vurderes, om kriterierne for berettigelse til international beskyttelse er opfyldt.

Risikovurderingen består af to hovedtrin:

1. definering af risiko/risici
2. vurdering af risiko/risici.

3.2. Definering af risiko/risici

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

En risiko er en fremtidig hændelse, der kan indtræffe, og som udgør en trussel for ansøgeren. Risikoen defineres af, hvad der kan ske, årsagen/årsagerne til, at det kan ske, hvem der ville udføre eller forårsage det, der kan ske, og under hvilke omstændigheder det kan ske. For at kunne definere risikoen/risiciene præcist skal du tage udgangspunkt i resultaterne af vurderingen af bevismateriale, dvs.:

- den frygt og de risici, som ansøgeren har givet udtryk for
- de risici, du har identificeret ud fra de aktuelt foreliggende oplysninger.

⁽¹³⁹⁾ EU-domstolens dom af 5. september 2012, [Forbundsrepublikken Tyskland mod Y og Z](#), nr. C-71/11 og C-99/11, EU:C:2012:518, fodnote 33, præmis 77, hvor det yderligere præciseres, at denne vurdering skal finde sted i overensstemmelse med de regler, der bl.a. fastsættes i artikel 4 i [Rådets direktiv 2004/83/EF](#) af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse (EUT L 304 af 30.9.2004). Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

Husk, at det er nødvendigt med oplysninger om oprindelsesland for at kunne identificere risici

For at du kan identificere eventuelle risici, som ansøgeren ikke har givet udtryk for, er det afgørende at have korrekte oplysninger om den generelle situation i oprindelseslandet og også et godt overblik over ansøgerens specifikke profil og personlige forhold. Mens risici, der ikke er nævnt af ansøgeren, måske oftere identificeres i forbindelse med indsamlingen af bevismateriale, kan du på tidspunktet for risikovurderingen faktisk stadig identificere nye risici efter din COI-undersøgelse vedrørende den aktuelle situation i oprindelseslandet. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der sker ændringer efter samtalens afholdelse. I så fald bør du gå tilbage til de foregående trin, identificere de bagvedliggende væsentlige kendsgerninger, vurdere dem, og hvis de accepteres, fortsætte med risikovurderingen.

Vær opmærksom på, at du efter din COI-undersøgelse, ud over nye risici, kan identificere visse risici, der adskiller sig fra dem, som ansøgeren oprindeligt beskrev, og som var relateret til specifikke væsentlige kendsgerninger.

Eksempel på definering af en risiko ved at tage højde for oplysninger om oprindelsesland: [Case om en aktivist fra land B](#)

Ansøgeren har forklaret, at hun frygter at blive dræbt på grund af sin profil som advokat for NGO'er, der kæmper for menneskerettigheder og udstiller krænkelser. Du har accepteret den væsentlige kendsgerning vedrørende hendes profil, nemlig at hun er advokat for NGO'er, der kæmper for menneskerettigheder og udstiller krænkelser.

Men fra COI-undersøgelsen ved du, at mennesker med denne profil ikke sætter livet på spil, men får inddraget deres beskikkelse eller lukket deres kontor.

På det grundlag vil du fastslå, at risikoen for hende ikke består i at blive dræbt, men i at få inddraget sin beskikkelse eller lukket sit kontor på grund af hendes politiske aktiviteter. Der kan naturligvis være yderligere risici, afhængigt af de øvrige væsentlige kendsgerninger, der er blevet accepteret.

Oplysninger om oprindelsesland i forbindelse med risikovurdering

De oplysninger om oprindelsesland, du anvendte i forbindelse med troværdighedsvurderingen (eksterne troværdighedsindikatorer), er ikke nødvendigvis de samme som dem, du anvender i forbindelse med risikovurderingen. Selv om de oplysninger om oprindelsesland, der ligger til grund for troværdighedsvurderingen, har fokus på at bekræfte en tidligere hændelse eller situation, har oplysningerne om oprindelsesland i forbindelse med risikovurderingen også fokus på alt øvrigt bevismateriale, der kan indikere, at en bestemt form for overlast kan forekomme i fremtiden. For eksempel har oplysningerne om oprindelsesland i forbindelse med risikovurderingen fokus på den objektive sikkerheds- og menneskerettighedsmæssige situation i oprindelseslandet, adfærdsmønstrene hos aktøren bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast, og de risici, som mennesker i en situation, der ligner ansøgerens, vides at være udsat for.

Eksempel på identifikation af risici baseret på accepterede væsentlige kendsgerninger: [Case om en aktivist fra land B](#)

Den frygt, som ansøgeren oprindeligt gav udtryk for, var, at hun vil blive mishandlet af myndighederne i sit hjemland på grund af sine aktiviteter som advokat for NGO'er, der kæmper for menneskerettigheder og udstiller krænkelse. Mishandlingen ville omfatte en (uretfærdig) retssag baseret på falske anklager, en mulig dom og tilbageholdelse, fysisk og seksuel mishandling og sågar drab.

Du har med udgangspunkt i den udtrykte frygt foretaget en troværdighedsvurdering og accepteret/afvist nogle væsentlige kendsgerninger. Nedenstående liste viser de væsentlige kendsgerninger, du har accepteret.

- **Væsentlig kendsgerning 1.** Ansøgeren kommer fra land B.
- **Væsentlig kendsgerning 2.** Ansøgeren er menneskerettighedsadvokat og social forkæmper, og hun taler kraftigt imod brud på menneskerettighederne i land B.
- **Væsentlig kendsgerning 3.** Ansøgeren er medlem af en række menneskerettighedsorganisationer, herunder NGO'en Y.
- **Væsentlig kendsgerning 4.** Ansøgeren deltog i en demonstration.
- **Væsentlig kendsgerning 5.** Ansøgeren blev anholdt, tilbageholdt og slået på grund af sin deltagelse i — og videooptagelse af — demonstrationen.
- **Væsentlig kendsgerning 6.** Ansøgeren blev anklaget for »at modsætte sig anholdelse« og for »offentlig tilskyndelse til vold« og modtog et anklageskrift med en dato for retssagen ved militærdomstolen.

I dette tilfælde er ansøgerens risici baseret på den udtrykte frygt, der skyldes hændelser, som hun tidligere har været udsat for. Derfor er de risici ved tilbagesendelse, som du skal identificere, at hun kan blive retsforfulgt på grundlag af det anklageskrift, hun modtog; under retssagen kan hun blive tilbageholdt; hun kan risikere en uretfærdig retssag; hun kan få en dom og blive fængslet. I dette forløb kan hun desuden blive mishandlet eller seksuelt misbrugt, eller hun kan ligefrem blive dræbt af myndighederne i sit land. Disse eventuelle hændelser skyldes hendes aktiviteter som menneskerettighedsadvokat og hendes deltagelse i demonstrationen.

Det vil være nyttigt at have en nøjagtig beskrivelse af risikoen/risiciene, som ansøgeren har oplyst, eller som du har identificeret, under hele risikovurderingen. Dette er den fase, der vil give dig mulighed for — når du når til den retlige analyse — at fastslå en række aspekter. Aspekterne omfatter, om disse faktuelle risici kan anses for at udgøre en velbegrundet frygt for forfølgelse eller en reel risiko for alvorlig overlast, hvem aktørerne bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast er, årsagerne til forfølgelse, omstændighederne, hvorunder dette ville ske, og om der er mulighed for beskyttelse. Med andre ord, om disse faktuelle elementer er omfattet af og opfylder de retlige definitioner.

Principper, der skal overvejes i forbindelse med defineringen og beskrivelsen af risici

- Ansøgerens forklaringer er udgangspunktet for defineringen af risici.
- De suppleres af de risici, du har identificeret på grundlag af de aktuelt foreliggende oplysninger.
- Resultatet af troværdighedsvurderingen (accepterede/afviste væsentlige kendsgerninger) vil definere risicienes præcise omfang.
- Alle relevante oplysninger i forbindelse med risiciene bør indgå i beskrivelsen (dvs. hvad, af hvem, hvorfor, under hvilke medvirkende omstændigheder, og om der er mulighed for beskyttelse).
- Risiciene vedrører kun hændelser, der kunne indtræffe i fremtiden.
- Enhver retlig kvalifikation bør undgås i denne fase.

3.3. Vurdering af risikoen

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Når du har defineret risiciene, dvs. det, ansøgeren kan blive udsat for ved tilbagesendelse, er næste skridt at vurdere sandsynligheden for, at risiciene vil materialisere sig ved tilbagesendelse.

Formålet med at vurdere risikoen er at identificere de typer af overlast, der kunne være en »velbegrundet frygt« eller »reel risiko« for.

I risikovurderingen skal risikoen altid forstås i sin helhed: de frygtede hændelser i forbindelse med de specifikke aktører, årsagerne og omstændighederne, hvorunder hændelserne måske vil finde sted som beskrevet ovenfor.

Når du har fastlagt sandsynligheden, og hvad dette indebærer, vil du i dette afsnit få hjælp til at undersøge alle aspekter af risiciene, bl.a. ved hjælp af spørgsmål, du kunne tage i betragtning med henblik på at identificere alle de elementer (risikoindikatorer), der påvirker de enkelte risici sandsynlighed, inden du drager en konklusion om elementerne tilsammen. I konklusionen vil du tillægge alle dine vurderinger vedrørende risikoindikatorerne en passende vægt, efter behov anvende reglerne om omvendt bevisbyrde og konkludere, om en rimelig grad af sandsynlighed er opfyldt.

Vær opmærksom på, at du i risikovurderingsfasen ikke må foretage en retlig analyse. Baseret på risikovurderingen vil du imidlertid definere, om der er en velbegrundet frygt for forfølgelse eller alvorlig overlast, på dette trin.

3.3.1. Niveau af sandsynlighed i forbindelse med velbegrundet frygt og reel risiko (bevisstyrkekrav)

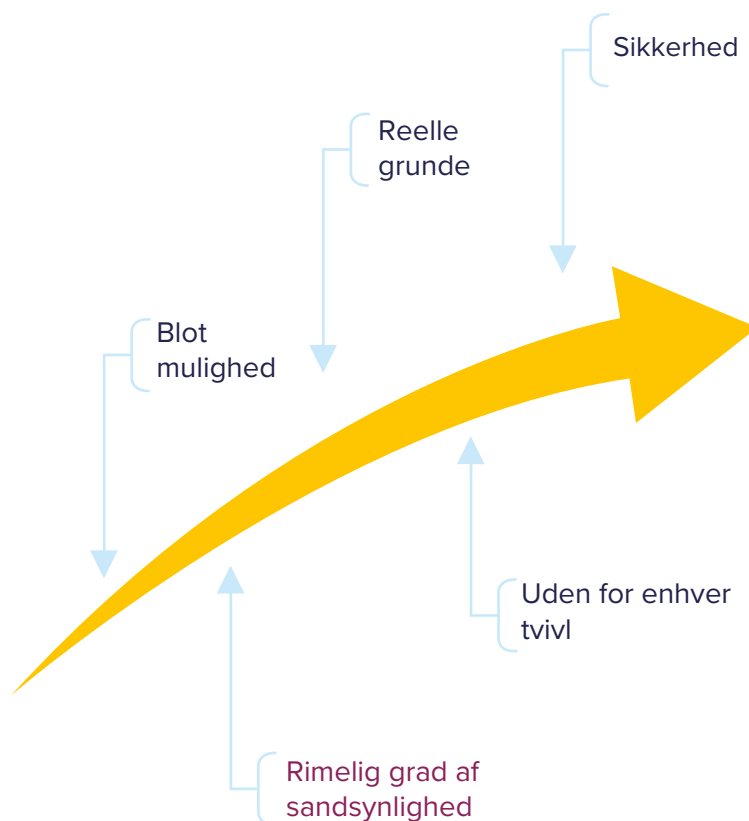
[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

For at vurdere sandsynligheden for, at risikoen indtræffer, skal du anvende det korrekte niveau. Niveauet for risikoens sandsynlighed henviser til den tærskelværdi, der skal nås for at fastslå, at en bestemt risiko kan materialisere sig inden for en rimeligt overskuelig fremtid, hvis ansøgeren sendes tilbage til sit oprindelsesland eller tidligere sædvanlige opholdsland. Hvis tærskelværdien nås, vil det blive accepteret, at risikoen svarer til en velbegrundet frygt eller reel risiko.

Selv om tærskelværdien i risikovurderingen som sådan ikke er defineret i EU-retten, og EU-Domstolen endnu ikke har taget stilling til dette, er det mest almindeligt anvendte niveau af sandsynlighed ved vurderingen af en ansøgers fremtidige risiko »en rimelig grad af

sandsynlighed»⁽¹⁴⁰⁾. Det betyder, at forventningerne til sandsynligheden for, at risikoen vil materialisere sig, ikke bør sættes så højt, at de svarer til niveauet »sikkerhed« eller »stor sandsynlighed«, eller at de frygtede hændelser vil indtræffe »uden for enhver tvivl«. På den anden side er »blot mulighed« heller ikke tilstrækkeligt til at fastslå den fremtidige risiko. I figuren nedenfor vises de forskellige niveauer af sandsynlighed.

Figur 15. Niveauet af sandsynlighed i forbindelse med velbegrundet frygt og reel risiko

En »rimelig grad af sandsynlighed« kræver en kvalitativ analyse. Det kræves ikke, at risikoen kvantificeres på en skala af sandsynligheder, eller at muligheden for, at risikoen materialiserer

⁽¹⁴⁰⁾ EU-Domstolens dom af 5. september 2012, *Forbundsrepublikken Tyskland mod Y og Z*, C-77/11 og C-99/11, EU:C:2012:518, præmis 76. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#). EU-Domstolen præciserede i denne dom, at de kompetente myndigheder ved vurderingen af, om en ansøger har en velbegrundet frygt for forfølgelse, skal fastslå »om de omstændigheder, som kan lægges til grund, udgør en sådan trussel, at den pågældende, henset til dennes individuelle situation, har grund til at frygte reelt at blive udsat for forfølgelse«; EU-Domstolen (Store Afdeling), dom af 2. marts 2010, *Aydin Salahadin Abdulla m.fl. mod Bundesrepublik Deutschland*, forenede sager C-175/08, C-176/08, C-178/08 og C-179/08, EU:C:2010:105, præmis 89. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#); EU-Domstolens dom af 7. november 2013, *Minister voor Immigratie en Asiel mod X, Y og Z*, forenede sager C-199/12 til C-201/12, EU:C:2013:720, præmis 72. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

Som det også nævnes i sagen ved BVerwG (uofficiel oversættelse):

»Niveauet af sandsynlighed forudsætter, at de kendsgerninger, der taler for eksistensen af forfølgelse, ved en summarisk vurdering af det materielle spørgsmål, der skal undersøges, har større vægt og derfor forrang for de kendsgerninger, der taler imod eksistensen. Her skal der anvendes en »kvalificerende« tilgang i form af vægtning og afvejning af alle konstaterede omstændigheder og disses betydning. Det væsentlige spørgsmål er, om frygt for forfølgelse kan affødes hos en fornuftig og forsigtig person i den pågældende persons situation på baggrund af disse omstændigheder.«

Forbundsdomstolen i forvaltningsretlige sager (Tyskland), BVerwG 10 C 23.12, præmis 32, findes på tysk på [Urteile und Beschlüsse I Bundesverwaltungsgericht](#); UNHCR, *Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus i henhold til 1951-konventionen og 1967-protokollen vedrørende flygtnings retsstilling*, april 2019, HCR/1P/4/ENG/REV. 4, punkt 42; UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, 16. december 1998, punkt 16 og 21.

sig, er »mere sandsynlig end usandsynlig«. Eksistensen af en »rimelig grad« kan ikke erstattes med en matematisk formel. For at vurdere »rimeligheden« i graden af sandsynlighed vil risikovurderingen i stedet have fokus på ansøgerens individuelle situation under de eksisterende omstændigheder i oprindelseslandet.

Vurderingen af sandsynligheden rækker ud i den rimeligt overskuelige fremtid. Den rimeligt overskuelige fremtid er det tidsrum, hvor hændelser med rimelighed kan forventes at indtræffe, på grundlag af oplysninger om tidligere og nuværende hændelser og omstændigheder. Den rimeligt overskuelige fremtid rækker videre end den umiddelbare fremtid, men ikke længere end det tidsrum, hvor bestemte hændelser med rimelighed kan forventes at indtræffe.

3.3.2. Risikoindikatorer

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Risikoindikatorerne vil give dig mulighed for at undersøge alle de elementer, der kan påvirke risikoens sandsynlighed. Risikoindikatorerne kan pege både på vurderinger, der understøtter sandsynligheden for, at en hændelse indtræffer i fremtiden, og på vurderinger, der indikerer, at der er grund til at tro, at risikoen ikke vil materialisere sig.

Figur 16. Risikoindikatorer

Risikoindikatorerne vil blive undersøgt ved at se på følgende fem områder.

- De hændelser, som ansøgeren tidligere har været udsat for (herunder hændelser, der kan udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast, trusler herom og situationer eller handlinger, der muligvis har ført til de pågældende hændelser).
- Personer tæt på ansøgeren eller i en situation, der ligner ansøgerens, der udsættes for forfølgelse eller alvorlig overlast eller bliver truet på denne måde.
- Ansøgerens personlige forhold, som kan øge eller mindske risikoen.
- De bagvedliggende årsager eller motiver til de frygtede hændelser på tidspunktet for en eventuel tilbagesendelse af ansøgeren til sit oprindelsesland.
- Mulighederne for aktørerne bag forfølgelse eller alvorlig overlast til at true eller udføre truslerne i tilfælde af tilbagesendelse.

For hvert af disse områder oplistes i nedenstående afsnit spørgsmål, der er nyttige med hensyn til at undersøge alle risikoens aspekter og foretage positive og/eller negative

vurderinger. Husk, at de indikatorer, der er beskrevet her, ikke i sig selv er udtømmende, og at der kan være yderligere risikoindikatorer, der skal tages i betragtning i det specifikke sagsforhold.

Betydningen af oplysninger om oprindelsesland i risikovurderingen

For at gennemføre risikovurderingen vil du skulle undersøge og anvende de nyeste, mest relevante og pålidelige oplysninger om oprindelsesland, set i lyset af sagens individuelle karakteristika og omstændigheder. Medmindre ansøgeren er en velkendt person, vil oplysninger om oprindelsesland for det meste give dig et fingerpeg om personer, der er eller kan være i en situation, der ligner ansøgerens.

I nogle sager eller for bestemte lande findes der en enorm mængde materiale fra mange kilder. I andre sager og for andre lande kan du derimod opleve, at der kun er begrænsede oplysninger. At du ikke kan finde oplysninger om den aktuelle situation i forbindelse med den risiko, du forsøger at vurdere, betyder ikke nødvendigvis, at risikoen ikke er til stede. Det kan i stedet betyde, at emnet ikke er genstand for rapportering eller er underrapporteret.

Med hensyn til modstridende, begrænsede eller manglende oplysninger om oprindelsesland under behandlingen af en ansøgning henvises til EASO, [Practical Guide on the use of country of origin information by case officers for the examination of asylum applications](#), december 2020, s. 38-40.

(a) Hændelser, som ansøgeren tidligere har været udsat for

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Generelt er det, at en hændelse allerede er indtruffet i fortiden, i sig selv nok den stærkeste indikator for, at der er en sandsynlighed for, at hændelsen indtræffer igen i fremtiden. Kvalifikationsdirektivet (omarbejdning) fastsætter derfor omvendt bevisbyrde i tilfælde, hvor ansøgeren »allerede har været udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast eller direkte trusler om sådan forfølgelse eller sådan overlast«⁽¹⁴¹⁾. Yderligere information om denne omvendte bevisbyrde findes i afsnit [3.4, »Konklusion om risiko«](#).

Gennem identifikationen af de væsentlige kendsgerninger og troværdighedsvurderingen har du allerede fastslået alle de hændelser, der fandt sted i fortiden, og som kan underbygge den fremtidige risiko.

En vigtig dimension, når du ved risikovurderingen har accepteret bestemte tidligere hændelser som troværdige, er at undersøge, hvordan disse er spredt over tid.

⁽¹⁴¹⁾ Artikel 4, stk. 4, i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning):

»Hvis en ansøger allerede har været udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast eller direkte trusler om sådan forfølgelse eller sådan overlast, er der god grund til at formode, at ansøgeren har en velbegrunnet frygt for forfølgelse eller løber en reel risiko for at lide alvorlig overlast, medmindre der er god grund til at antage, at sådan forfølgelse eller sådan overlast ikke vil gentage sig.«

Hvornår fandt hændelsen (den seneste hændelse) sted?

- Hvor lang tid gik der mellem den seneste hændelse og det øjeblik, hvor ansøgeren forlod sit hjemland?
- Hvad skete der i perioden mellem den seneste hændelse og ansøgerens udrejse?
- Hvad gjorde aktøren bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast?
- Hvis der ikke var nogen væsentlige hændelser i den mellemliggende periode, hvad er årsagerne hertil? Er der tegn på, at aktøren trods tidsforløbet igen vil begynde at true ansøgeren eller foretage handlinger, der kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast?

Hvis en hændelse har fundet sted længe før ansøgerens udrejse fra oprindelseslandet, og der er gået lang tid uden nye lignende hændelser, kan det være en indikation af, at der er begrænset risiko for, at sådanne hændelser indtræffer igen i fremtiden. Dette kunne anses for at være tilfældet, så længe der ikke er andre forklaringer, der skal undersøges nærmere. Der kan være mange grunde til, at der ikke er indtruffet hændelser inden udrejsen. Aktøren har måske ikke været klar over, hvor ansøgeren befandt sig, eller har måske prioriteret noget andet på det tidspunkt, uden nødvendigvis at have ændret sin politik eller hensigt over for ansøgeren.

Det er vigtigt at bemærke, at selvom det, at en person tidligere har været udsat for hændelser, der kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast, er en alvorlig indikation af, at sådanne hændelser kan indtræffe i tilfælde af tilbagesendelse, betyder fraværet af tidligere hændelser, der kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast, på den anden side ikke nødvendigvis, at der ikke er nogen fremtidig risiko, da man ikke kan forvente, at en person venter på at blive udsat for sådanne hændelser, inden vedkommende flygter fra sit oprindelsesland.

(b) Personer tæt på ansøgeren eller personer i en lignende situation som ansøgeren

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Er personer tæt på ansøgeren udsat for trusler, hændelser og/eller adfærd, der kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast?

Hvad der er sket eller stadig sker for familiemedlemmer eller venner i relation til ansøgerens situation, er også en indikator for en eksisterende risiko. Det kan f.eks. være tegn på, at aktøren bag forfølgelsen nærmer sig ansøgeren eller ønsker at skade ansøgeren gennem dennes nære familiemedlemmer.

- Er personer tæt på ansøgeren udsat for trusler af de samme grunde som ansøgeren, der frygter forfølgelse eller alvorlig overlast? Er de udsat for trusler, fordi de er nært knyttet til ansøgeren? Er de udsat for trusler af andre årsager?

Nedenfor vises en ikkeudtømmende liste over elementer, der skal tages i betragtning.

Om hændelserne

- Hvilke hændelser udsættes personer tæt på ansøgeren typisk for?
- Hvor hyppige er disse hændelser?
- Hvor udbredte er disse hændelser?

Om ligheden

- Er der væsentlige forskelle mellem ansøgeren og de personer, der er nært knyttet til ansøgeren, som kan have væsentlig indvirkning på risikoen for, at ansøgeren vil blive udsat for en lignende skæbne?

Eksempel på behandlingen af familiemedlemmer som risikoindikator: [Case om en aktivist fra land B](#)

Drabet på ansøgerens familiemedlem, mishandlingen af ansøgerens familiemedlemmer og tilbageholdelsen af hendes nevøer var klart direkte trusler fra aktøren bag forfølgelsen mod ansøgeren for at få hende til at indstille sine aktiviteter. Hvis du har accepteret disse kendsgerninger, udgør de stærke indikatorer for den aktuelle risiko.

Bliver personer i en lignende personlig situation og/eller med de samme karakteristika forfulgt, udsat for alvorlig overlast eller truet på denne måde?

Hvis personer i en situation, der ligner ansøgerens, og/eller med de samme karakteristika som ansøgeren forfølges eller udsættes for alvorlig overlast, giver det en stærk indikation af, at ansøgeren selv også kan være i fare i tilfælde af tilbagesendelse. Lighederne kan være reelle eller opfattede. I sådanne tilfælde skal en række spørgsmål undersøges.

Nedenfor vises en ikkeudtømmende liste over elementer, der skal tages i betragtning.

Om hændelserne

- Hvilke hændelser er personer i en lignende situation typisk udsat for?
- Er disse hændelser af en type, der er fastsat i lovgivningen?
- Hvor hyppige er disse hændelser?
- Hvor udbredte er disse hændelser?

Om ligheden

- I hvilket omfang svarer ansøgerens situation til situationen for de personer, der har været udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast, og/eller i hvilket omfang har de samme karakteristika?
- Er der væsentlige forskelle mellem ansøgeren og de personer, der har været udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast, som kan have en betydelig indvirkning på ansøgerens risiko for at blive forfulgt eller lide overlast?

Lighederne eller forskellene kan være relateret til nedenstående eksempler.

Ansøgerens oprindelsesområde

- Er forfølgelsen eller den alvorlige overlast begrænset til et andet område end det område, ansøgeren boede i eller kom fra?

- Er der grund til at tro, at forfølgelsen eller den alvorlige overlast fortsat vil være begrænset til disse områder?
- Har aktøren bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast samme muligheder i ansøgerens oprindelsesområde?

Personens profil

- Er forfølgelsen eller den alvorlige overlast hovedsageligt eller udelukkende rettet mod personer med en mere markant profil?
- Er forfølgelsen eller den alvorlige overlast begrænset til personer, der:
 - har udført aktiviteter på et bestemt niveau?
 - har påtaget sig specifikke funktioner og ansvarsområder i deres organisation?
 - har haft en vis social synlighed eller bestemte forbindelser til andre vigtige modstandere?

Eksempel på behandlingen af personer i en lignende situation som risikoindikator: [Case om en ung mand fra land A](#)

Der er ingen tidligere hændelser, der kunne udgøre forfølgelse, alvorlig overlast eller endda trusler. Da behandlingen er fremadrettet, er det i dette tilfælde vigtigt at undersøge og indsamle oplysninger om, hvad der sker med personer, der nægter at tilslutte sig terrorgruppen. Hvilke konsekvenser har det for dem?

Hvis du har accepteret den væsentlige kendsgerning, at ansøgeren blev kontaktet med det formål at rekruttere ham til terrororganisationen, vil konsekvenserne af, at andre personer med lignende karakteristika, der er blevet kontaktet på samme måde som ansøgeren, har nægtet, også indikere en risiko for ansøgeren. Finder denne form for rekruttering for eksempel sted i bestemte områder? Hører de unge mænd, der kontaktes, til en bestemt etnisk eller social gruppe?

Eksempel på scenarie: Ansøgeren har forladt landet uden at være forsøgt rekrutteret. I denne sag har du ikke tidligere formuleret og vurderet en væsentlig kendsgerning gående ud på, at han er blevet kontaktet af gruppen, men en væsentlig kendsgerning vedrørende hændelserne og adfærden hos den pågældende terrorgruppe og de metoder/praksisser, de anvender til at rekruttere folk.

Hvis du har accepteret, at det rent faktisk er almindeligt i det pågældende område, at terrorgruppen rekrutterer unge mænd, er ansøgerens profil og især hans alder meget vigtig for vurderingen af, om han kan være udsat for denne risiko, foruden oplysningerne om, hvad der sker med personer med samme profil eller i samme situation.

(c) Risikoindikatorer relateret til omstændigheder, der øger eller nedsætter risikoen

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Er der (personlige) omstændigheder, der øger eller nedsætter risikoen?

Du har identificeret de omstændigheder, der kan bidrage til risikoen, som led i identifikationen af de væsentlige kendsgerninger. Disse omstændigheder skal nu suppleres med eventuelle omstændigheder, der kan øge eller nedsætte risikoen. På grundlag heraf vil du vurdere, i hvilket omfang de vil øge eller mindske sandsynligheden for, at risikoen materialiserer sig.

Personlige forhold, der kan øge risikoen, kan være relateret til alder, køn, læse- og skrivefærdighed, uddannelsesmæssig baggrund, social status, familieforhold, handicap, etnicitet, religion og social gruppe, hvor disse ikke er hovedårsagen til risikoen. Andre omstændigheder kan være relateret til faktorer som bopæl eller synlige ar, for så vidt at det er vanskeligt for ansøgeren at distancere sig fra disse faktorer. I nogle lande vil en flytning f.eks. ikke ændre på, at man anses for at komme fra en bestemt landsdel eller bydel.

- Hvordan påvirker sådanne omstændigheder livet for ansøgeren eller andre personer med de samme omstændigheder eller karakteristika?
- I hvilket omfang gør disse omstændigheder eller karakteristika ansøgeren til et lettere mål for aktører bag forfølgelse eller alvorlig overlast?
- I hvilket omfang gør omstændighederne ansøgeren til et mere »eftersøgt« mål?

Andre omstændigheder kan øge eller nedsætte risikoen. De kan omfatte formueforhold, social status, familie, stamme eller socialt netværk, uddannelsesniveau eller mekanismer til løsning af stammekonflikter osv. Du vil skulle vurdere, om disse omstændigheder kan forhindre, at risikoen materialiserer sig, og om de beskytter ansøgeren mod de frygtede hændelser på en beregnelig og varig måde.

- I hvilket omfang nedsætter disse omstændigheder reelt risikoen?

(d) Risikoindikatorer relateret til aktørenes motivation til at foranstalte de hændelser, der kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Det er vigtigt at vurdere motivet/motiverne til de påståede hændelser, der kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast på tidspunktet for en eventuel tilbagesendelse af ansøgeren. Der kan være sket ændringer i motivet, eller selve motivet findes måske ikke længere.

Vil aktøren (stadig) have et motiv til at føre truslen ud i livet på tidspunktet for en eventuel tilbagesendelse?

Aktøren bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast kan have ændret sin politik med hensyn til de påståede hændelser, der kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast, eller vedkommendes situation eller interesser kan have ændret sig.

Er der sket ændringer i lovgivningen, er der f.eks. indført amnesti, eller er en lovovertrædelse blevet afkriminaliseret?

- Er der kommet et nyt styre? Hvis ja, på hvilke niveauer og i hvilket omfang?
- Er der sket en ændring i det, aktøren bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast udsætter ansøgeren, dennes familiemedlemmer eller andre personer i en lignende situation for?
- Har ansøgeren stadig, eller opfattes vedkommende stadig som havende de karakteristika, som motivet for de påståede hændelser, der kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast, er baseret på?
- Har aktøren bag forfølgelsen på anden måde (ud over at forfølge ansøgeren) opnået det, vedkommende ville?
- Under hvilke omstændigheder har ansøgeren forladt landet (lovlig eller ulovlig udrejse, rejsemåde osv.)?

Det er vigtigt at sikre sig, at denne ændring er reel. Hvis lovgivningen f.eks. er blevet ændret, men praksis stadig er at retsforfølge den samme adfærd på andre retsgrundlag, vil den dermed forbundne risiko stadig være til stede. Ligeledes fører en ændring i den politiske kontekst ikke nødvendigvis til en ændring i praksis, hvis embedsmændene er de samme og opfører sig på samme måde. Selv de omstændigheder, hvorunder ansøgeren forlod sit land, kunne give en indikation af aktøren bag forfølgelsen og dennes hensigter. Hvis ansøgeren f. eks. har været udsat for hændelser begået af myndighederne, som kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast, og ansøgeren forlod landet lovligt med alle de rigtige dokumenter i vedkommendes eget navn, kan dette være en indikation af, at aktøren ikke havde ansøgeren som mål — eller i hvert fald ikke på tidspunktet for udrejse.

Hvis de foreliggende oplysninger om oprindelsesland indikerer, at aktørens motiv(er) har ændret sig eller ikke længere eksisterer, skal du spørge ansøgeren, om disse ændringer også gælder for vedkommendes individuelle situation. Du vil skulle bekræfte, at ændringen har en reel indvirkning på vedkommendes risiko for at blive udsat for hændelser, der kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast.

Har aktørerne kendskab til ansøgerens handlinger eller karakteristika, og kan dette udgøre et motiv til handlinger, der kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast?

De handlinger, der begås af aktørerne bag forfølgelse eller alvorlig overlast, udløses ofte af ansøgerens adfærd eller udseende. Du skal derfor have en idé om, hvordan ansøgeren vil fremstå og forholde sig ved en eventuel tilbagesendelse. Husk dog på, at ansøgeren ikke kan forventes at fortie eller skjule elementer, der er grundlæggende forbundet med de(n) egenskab(er), der er beskyttet af definitionen af en flygtning, for at undgå forfølgelse ⁽¹⁴²⁾. Kort sagt kan en ansøger ikke forventes at skjule eller fortie det, der er grundlæggende for, hvem vedkommende er, eller hvad vedkommende tror på.

⁽¹⁴²⁾ EU-Domstolens dom af 5. september 2012, *Forbundsrepublikken Tyskland mod Y og Z*, C-77/11 og C-99/11, EU:C:2012:518, præmis 78. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#). I denne dom behandler EU-Domstolen religion som en grund til forfølgelse. Begrundelserne i dommen kan ekstrapoleres til alle grunde til forfølgelse, især når det i dommen anføres, at det ikke er nødvendigt at tage hensyn til den mulighed, som ansøgeren har for at undgå forfølgelse [ved at afstå] fra den beskyttelse, som direktivet har til formål at yde vedkommende gennem anerkendelsen som flygtning, og fra den omhandlede religiøse praksis, som personen anser for nødvendig for vedkommende, eller som er bestemt af vedkommendes religion. Den samme begrundelse blev anvendt analogt på tilkendegivelsen af seksuel orientering i EU-Domstolens dom af 7. november 2013, *Minister voor Immigratie en Asiel mod X, Y og Z*, forenede sager C-199/12 til C-201/12, EU:C:2013:720, præmis 70-76. Et resumé findes i [EUAA's database over retspraksis](#).

I nogle tilfælde står det ikke klart, om aktøren er opmærksom på ansøgerens handlinger eller karakteristika, der kan danne grundlag for hændelser, der kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast. Det kan især ske, hvis frygten opstod *sur place*. I sådanne situationer vil du skulle vurdere, hvordan ansøgeren, baseret på sine udtalelser, »med rimelighed kan tænkes« at opføre sig eller fremstå ved tilbagesendelse, og huske på, at vedkommende ikke kan forventes at skjule grundlæggende karakteristika.

Hvis ansøgeren f.eks. kun har deltaget i en protest i asyllandet af opportunistiske årsager, og myndighederne i oprindelseslandet ikke har kendskab til vedkommendes deltagelse, og der ikke er tegn på, at de kan få kendskab til den inden for en overskuelig fremtid, kan der ikke drages en konklusion om, at der foreligger en risiko for hændelser, der kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast. Dette er fordi, at det med rimelighed kan antages, at ansøgeren ikke vil deltage i lignende protester i sit oprindelsesland.

Hvis ansøgeren imidlertid aldrig har givet udtryk for sin politiske overbevisning i sit oprindelsesland inden udrejsen på grund af frygt, og myndighederne derfor ikke er bekendt med ansøgerens politiske overbevisning, kan der godt foreligge en risiko for hændelser, der kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast. Det skyldes, at ansøgeren ikke kan forventes at fortsætte med at skjule sin politiske overbevisning for at undgå hændelser, der kunne udgøre forfølgelse, i tilfælde af tilbagesendelse.

De vigtigste spørgsmål, der skal stilles i denne henseende, er derfor:

- Hvordan vil ansøgeren opføre sig eller fremstå ved tilbagesendelse, under hensyn til hvad ansøgeren ikke kan forventes at skjule eller fortie?
- Har ansøgeren deltaget i aktiviteter eller udvist en bestemt adfærd af rent opportunistiske eller tilfældige årsager?
- Hvis ja, er myndighederne i oprindelseslandet opmærksomme på disse aktiviteter eller denne adfærd?
- Hvis ja, hvordan opfatter myndighederne denne adfærd eller disse aktiviteter?

Indlæg på sociale medier ⁽¹⁴³⁾

- Ansøgere kan påberåbe sig **udbredelsen** af et indlæg på sociale medier som et eksempel på den fremtidige risiko. Indlæg på sociale medier kan have mange seere/læsere. Men blot fordi muligheden eksisterer, betyder det ikke, at alle indlæg på internettet har et stort publikum, og at dette publikum i givet fald omfatter aktøren bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast ⁽¹⁴⁴⁾. Du vil skulle tage alle relevante generelle og individuelle omstændigheder samt ansøgerens forklaringer i betragtning, inden du drager en konklusion om sandsynligheden for, at aktøren bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast, kender til et indlæg. Behandlingen er baseret på en kombination af alle de forskellige faktorer og skal vurderes under hensyntagen til konteksten i oprindelseslandet.
- Hvis aktøren bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast har **aktive politikker for overvågning** af onlineindlæg af den type, som ansøgeren har offentliggjort, er risikoen for, at forfølgeren kender til dem, større. Det gælder også, hvis udbredelsen af indlægget er forholdsmæssigt begrænset. Hvis aktøren bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast udviser en mere passiv adfærd, er risikoen for, at vedkommende kender til indlægget, lavere og vil i højere grad afhænge af udbredelsen af selve indlægget end af den adfærd, aktøren bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast udviser.
- **Udbredelsen/synligheden af indlægget** kan afhænge af flere faktorer. Du vil skulle være på udkig efter signaler, der vil hjælpe dig med at fastslå sandsynligheden for, at oplysningerne er nået eller kan nå frem til aktøren bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast. Du bør tage følgende spørgsmål i betragtning: »Er det et fortroligt indlæg med et begrænset antal visninger eller et begrænset antal potentielle visninger? Eller er det, ud fra det anvendte medie og de værktøjer, der er anvendt til at sikre dets synlighed, tværtimod meningen, at det skal ses af mange? Har indlægget i øvrigt bredt sig på internettet på en anden måde, end ophavsmanden havde til hensigt?«
 - På nogle internetsider kan du se **antallet af visninger**, likes osv. Det kan give dig en idé om antallet af personer, der har set indlægget. Vær opmærksom på, at antallet af »visninger« på nogle websider ikke viser antallet af forskellige personer, der har set indlægget, men derimod antallet af gange, siden er blevet besøgt. Flere besøg fra den samme persons side, herunder ophavsmanden selv, vil derfor blive betragtet som forskellige »visninger«. Antal visninger er en faktor, der skal tages i betragtning, men »vigtigheden« af antallet vil afhænge af den nationale kontekst og måske også af andre faktorer, såsom antal nylige visninger (f.eks. kan et stort antal visninger for mange år siden anses for mindre relevant end et mindre antal nylige visninger).

⁽¹⁴³⁾ Denne tekst er baseret på EUAA, [Practical Guide on Political Opinion](#), 2022, afsnit 3.7, »Political opinion expressed via social media«, s. 80-86.

⁽¹⁴⁴⁾ Yderligere information om dette spørgsmål findes i afsnit 1.10.3.4 i EUAA, [Qualification for international protection \(Directive 2011/95/EU\) – Judicial analysis](#), anden udgave, 2023. Se også appeldomstolen (afdelingen for sager om indvandring og asyl [IAC], Det Forenede Kongerige), dom af [20. januar 2022, XX \(PJAK – sur place activities – Facebook\) Iran CG \[2022\] UKUT 23 \(IAC\)](#) (senest opdateret den 30. september 2022).

- Ophavsmandens **antal »følgere«** kan i nogle tilfælde også give en idé om antal mulige visninger. At en person »følges« online af et stort antal mennesker, gør det mere sandsynligt, at vedkommendes indlæg bliver set, og vedkommendes indhold kendt og delt.
- Betydningen af den anvendte **type medie** og dens gennemslagskraft. På internettet har ikke alle medier lige stor gennemslagskraft og rækkevidde. Er indlægget blevet offentliggjort på en almindelig avis' webside eller på en privat blog? Hvis du har kendskab til, hvordan forskellige typer af sociale medier (Facebook, YouTube, Instagram, TikTok osv.) fungerer, og til de enkelte mediers gennemslagskraft i oprindelseslandet, vil du kunne vurdere indlæggets potentielle rækkevidde. Der er forskel på at offentliggøre et indlæg på en personlig eller privat blog og at skrive en artikel på f.eks. et oppositionspartis blog. Sidstnævnte følges sandsynligvis af flere personer (og navnlig af aktøren bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast), mens førstnævnte er relativt ubemærket.
- **Tilgængelighed.** Hvem kan tilgå disse oplysninger, og hvor nemt er det at tilgå dem? Nogle indlæg på internettet er ikke tiltænkt den brede offentlighed. Du bør derfor undersøge, om siden er offentlig — og i hvilket omfang — eller om den er privat eller begrænset til et indskrænket antal personer. Tjek f.eks. »venner« og følgere/abonnenter i forbindelse med det pågældende indlæg eller sociale medie, og i hvilket omfang oplysningerne kan deles med andre, f.eks. om det er muligt at dele siden med andre elektronisk. Et andet spørgsmål, der skal tages i betragtning, er, om alle kan falde over indlægget, tilfældigt eller ved en simpel søgning, eller om indlægget er så svært at finde, at kun personer, der har meget detaljerede oplysninger om indlægget, ville finde/se det.
 - **Eksempel på scenarie.** Hvis dette er ansøgerens eneste indlæg, og du skal angive meget specifikke oplysninger, f.eks. ansøgerens navn eller specifikke nøgleord for at kunne finde indlægget, eller hvis du skal have URL-adressen for at finde publikationen, er det meget usandsynligt, at nogen, der ikke allerede har disse oplysninger, vil støde på indlægget. Der er derfor ikke tale om vidt udbredte oplysninger.
- **Tilgængelighed.** Er siden stadig tilgængelig på internettet? Ophavsmanden kan have fjernet en side eller ændret indholdet, efter at indlægget blev offentliggjort. Hvis en ansøger henviser til indlæg på internettet, skal du være opmærksom på måden, ansøgeren fremlægger oplysninger på. Har ansøgeren kun fremlagt en udskrift af en internetside? Er denne side stadig tilgængelig på internettet, og hvis ikke, hvorfor? Hvis siden ikke længere er tilgængelig på internettet, kan det være relevant at tjekke årsagerne til, at det pågældende indlæg stadig ville udgøre en risiko for ansøgeren ved tilbagesendelse.
- Husk dog på, at fordi elektroniske indlæg efterlader et digitalt fodspor og kan have en uendelig levetid, er det muligt at finde eller gendanne dem, efter at ophavsmanden har slettet dem.

(a) Risikoindikatorer relateret til aktørens mulighed for at udsætte ansøgeren for alvorlig overlast

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Vil aktøren bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast være i stand til at skade ansøgeren?

Muligheden for, at aktøren bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast kan skade ansøgeren, vil afhænge af vedkommendes situation og tilhængerskare. Muligheden afhænger af, om aktøren er en statslig eller ikke-statslig aktør.

Hvis aktøren er staten, må det antages, at denne vil kunne udføre de planlagte handlinger, der kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast, og nå ansøgeren hvor som helst inden for statens område. Du bør dog stadig tage følgende spørgsmål i betragtning.

- Udgår truslen fra staten som sådan eller fra enkeltpersoner eller en begrænset gruppe statsligt ansatte? Handler de pågældende personer ud fra egne interesser, eller gennemfører de en statslig politik?
- Hvis ja, har personerne magt eller indflydelse ud over det lokale eller regionale niveau?
- Har de magt til at udføre handlinger, der kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast?

Hvis risikoen udgår fra ikke-statslige aktører, skal disses mulighed for at handle samt deres indflydelse vurderes nøje.

- Hvad er deres sociale status?
- I hvilket omfang accepteres eller støttes de af det omgivende samfund?
- I hvilket omfang har de indflydelse på staten, og hvad er korruptionsniveauet i det pågældende land?
- Kan de handle ustraffet?

Vurderingerne vedrørende aktørens kapacitet vil normalt ikke i sig selv føre til den konklusion, at der ikke er nogen risiko eller nogen rimelig grad af sandsynlighed for risikoen. Disse vurderinger skal ses i kombination med de øvrige risikoindikationer. Vurderingerne kan imidlertid indgå i den retlige vurdering (næste trin i behandlingen), især med hensyn til adgangen til formel beskyttelse generelt og adgangen til et internt flugtalternativ som defineret i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning) ⁽¹⁴⁵⁾.

Relateret EUAA-publikation

En nærmere redegørelse for det interne flugtalternativ, og hvordan dette begreb anvendes, findes i EASO, [Practical Guide on the Application of the Internal Protection Alternative](#), maj 2021.

⁽¹⁴⁵⁾ Artikel 8 i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning).

3.4. Konklusion om risiko

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

For at afslutte risikovurderingen vil du skulle betragte alle vurderingerne vedrørende risikoindikatorerne for hver risiko i deres helhed og vurdere, om niveauet for en rimelig grad af sandsynlighed er nået.

Tag højde for alle risikoindikatorer samlet

Selv om nogle elementer måske ikke i sig selv medfører en risiko, der er tilstrækkeligt sandsynlig, kan kombinationen af elementer i lyset af de foreliggende oplysninger føre til den konklusion, at der er en rimelig grad af sandsynlighed for, at risikoen materialiserer sig, hvis ansøgeren sendes tilbage til oprindelseslandet.

Hvis der er divergerende indikatorer, vil du skulle afveje hver af dem. Indikatorer, der er direkte relateret til hændelser, ansøgeren har været udsat for i fortiden, skal måske vægtes højere end de hændelser, personer tæt på ansøgeren har været udsat for, ligesom sidstnævnte måske skal vægtes højere end hændelser, personer i lignende situationer har været udsat for. Du vil dog skulle vurdere dette i lyset af den konkrete situation og de foreliggende oplysninger og under hensyntagen til ansøgerens personlige forhold og/eller hændelsen samt de generelle forhold i oprindelseslandet eller det sædvanlige opholdsland.

Når du gør dette, vil du skulle anvende omvendt bevisbyrde for risici, der allerede har materialiseret sig i fortiden, eller for hvilke trusler allerede har materialiseret sig i fortiden. Hvis en væsentlig kendsgerning, der kan udgøre tidligere forfølgelse eller alvorlig overlast (eller direkte trussel herom), accepteres, antages det, at denne kendsgerning kan indtræffe igen i fremtiden ⁽¹⁴⁶⁾, og at niveauet for risikoens sandsynlighed derfor er opfyldt.

Denne formodning kan tilsidesættes, hvis du har »gode grunde« til at vurdere, at sådanne hændelser ikke vil gentage sig i fremtiden. Spørgsmålet om, hvorvidt disse hændelser udgør forfølgelse eller alvorlig overlast, skal ikke vurderes og afgøres i denne fase. Her er det tilstrækkeligt, at der er en indikation af, at disse tidligere hændelser »kunne« udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast ⁽¹⁴⁷⁾. Kun hvis du finder, at der ud fra risikovurderingen er gode grunde til at antage, at disse hændelser ikke ville indtræffe igen i fremtiden, vil denne risiko ikke blive bibeholdt i den retlige vurdering.

⁽¹⁴⁶⁾ Artikel 4, stk. 4, i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning):

»Hvis en ansøger allerede har været udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast eller direkte trusler om sådan forfølgelse eller sådan overlast, er der god grund til at formode, at ansøgeren har en velbegrunnet frygt for forfølgelse eller løber en reel risiko for at lide alvorlig overlast, medmindre der er god grund til at antage, at sådan forfølgelse eller sådan overlast ikke vil gentage sig.«

⁽¹⁴⁷⁾ At en hændelse, der har fundet sted tidligere, er en betydelig indikation af, at der er risiko for, at den vil indtræffe igen, medmindre der er god grund til at antage, at en sådan handling eller hændelse ikke vil blive gentaget, gælder for enhver handling eller hændelse, uanset om det kunne udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast.

Det er ikke nødvendigt at dokumentere, at forfølgelsen eller den alvorlige overlast med sikkerhed ikke vil ske igen. I stedet vil du skulle underbygge, at der er gode grunde, dvs. objektive forhold, til at tro, at disse hændelser ikke vil indtræffe igen.

For eksempel er et relativt langt tidsrum mellem den seneste hændelse eller trussel ikke i sig selv tilstrækkeligt til med god grund at tro, at hændelsen ikke vil indtræffe igen. Du skal have undersøgt de mulige årsager til dette lange tidsforløb, henset både til ansøgeren og til aktøren bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast. Først når du har konstateret, at der ikke er andre forklaringer på fraværet af hændelser eller trusler, end at aktøren bag forfølgelsen eller den alvorlige overlast er holdt op med at forfølge eller forsøge at skade ansøgeren, og hvor der i øvrigt ikke er andre indikationer på, at vedkommende vil genoptage sin adfærd i fremtiden, kan du konkludere, at tidsforløbet kan udgøre en del af de gode grunde til at antage, at forfølgelsen eller den alvorlige overlast ikke vil gentage sig.

Retlig analyse

Når du har foretaget risikovurderingen, vil du kun skulle holde fast ved de risici, hvor der er en rimelig grad af sandsynlighed for, at de kan materialisere sig for ansøgeren, hvis vedkommende sendes tilbage til oprindelseslandet. For hver af risiciene vil du have beskrevet, hvad der accepteres med hensyn til hændelser, ansøgeren frygter, hvem der vil begå dem, og hvorfor og under hvilke omstændigheder de vil blive begået. På grundlag af disse risici kan du gå videre til trinnet retlig analyse, hvor du vil vurdere, om de materielle betingelser, der er fastsat i kvalifikationsdirektivet (omarbejdning) for tildeling af international beskyttelse, er opfyldt, først for flygtningestatus og derefter, på behovsbasis, for subsidær beskyttelsesstatus.

Du vil vurdere, om de hændelser, der kunne indtræffe for ansøgeren ved tilbagesendelse, med en rimelig grad af sandsynlighed (som defineret i risikovurderingen) ville udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast. Hvis det er tilfældet, vil du vurdere adgangen til national beskyttelse, anvendelsen af et eventuelt internt flugtalternativ og den retlige vurdering af de identificerede udelukkelsesgrunde.

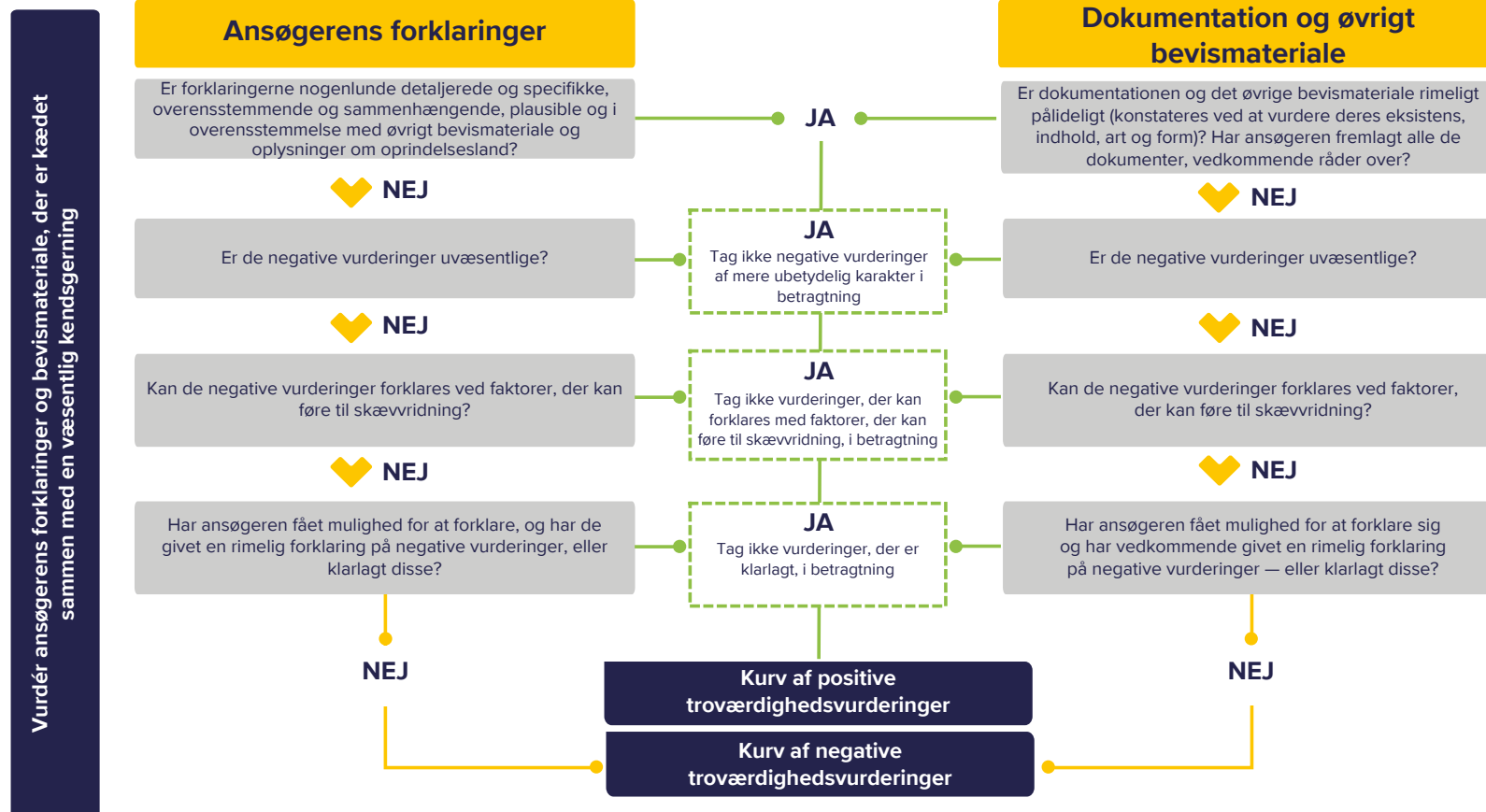
Relateret EUAA-publikation

Yderligere information findes i [EASO's praktiske vejledning om ret til international beskyttelse](#), april 2018.

Bilag 1. Flowdiagram til troværdighedsvurdering

TROVÆRDIGHEDSVURDERING

De enkelte spørgsmål kan medføre både en positiv og en negativ troværdighedsvurdering.
 Forklaringerne kan f.eks. være detaljerede og specifikke (positiv vurdering),
 men mangle konsekvens og overensstemmelse (negativ vurdering)

Tag et samlet blik på alle de positive og negative troværdighedsvurderinger med hensyn til forklaringerne, dokumentationen og det øvrige bevismateriale, og den vægt, du tillægger hver af disse vurderinger (under hensyntagen til det individuelle og det indirekte bevismateriale), for at vurdere, i hvilken retning troværdighedsvurderingerne konvergerer eller har en overvejende overvægt, og for at konkludere, om den væsentlige kendsgerning kan accepteres.

Se på bevismaterialet i dets helhed, og acceptér, eller afvis, kendsgerningen

Hvis vægtningen ikke gør det muligt for dig at drage en konklusion, efter at du har opfyldt din forpligtelse til at undersøge, skal du huske, at du ikke bør afvise den væsentlige kendsgerning, hvis følgende kumulative betingelser er opfyldt:

- Ansøgeren har oprigtigt bestræbt sig på at underbygge sin ansøgning
- Alt relevant bevismateriale, som er tilgængeligt for ansøgeren, er blevet forelagt
- Ansøgerens forklaringer anses for sammenhængende og troværdige og strider ikke imod tilgængelige specifikke og generelle oplysninger, der er relevante for ansøgerens sag
- Ansøgeren har indgivet sin ansøgning om international beskyttelse så tidligt som muligt, medmindre vedkommende kan godtgøre at have haft god grund til ikke at gøre dette, og
- Ansøgerens almindelige troværdighed er slået fast.

Bilag 2. Praktisk eksempel på afvejning af troværdighedsindikatorer

[\[Indholdsfortegnelse\]](#) [\[Tjekliste\]](#)

Formålet med dette bilag er at give læseren et praktisk eksempel baseret på [casen om en aktivist fra land B](#) for at vise, hvordan afvejningen af troværdighedsindikatorerne og troværdighedsvurderingen er blevet foretaget for én væsentlig kendsgerning i den pågældende sag.

Dette eksempel tjener udelukkende til uddannelsesformål.

Efter et beskrivende resumé af vurderingen af hvert troværdighedskriterium i forhold til ansøgerens forklaringer og det fremlagte bevismateriale beskrives processen med afvejning af negative og positive troværdighedsvurderinger.

Afslutningsvist vises en mindmap-graf, som er én måde, hvorpå tankegangen bag fremstillingen kan illustreres.

Væsentlig kendsgerning vurderet. Ansøgeren er **social forkæmper** inden for en ikke-statslig organisation (NGO) kaldet Y. Hun er fortaler for menneskerettigheder og dokumenterer, efterforsker og udstiller magtmisbrug og krænkelser af menneskerettighederne.

Forklaringer

Intern troværdighed

I eksemplet kunne ansøgeren give detaljerede oplysninger om NGO'en Y's struktur, aktiviteter og mål. Men da hun blev spurgt om sin personlige indsats i specifikke aktiviteter, som hun hævder at have udført inden for organisationen, f.eks. dokumentations- og efterforskningsarbejde, eller måden, hvorpå hun konkret har udstillet magtmisbrug og menneskerettighedskrænkelser, var hendes forklaringer meget generelle trods den gentagne relevante vejledning, du gav, om den detaljeringsgrad og specificitet, der forventedes af hende. Hun kunne heller ikke give en forklaring, da du gav hende mulighed for at gøre det. Ansøgeren havde ikke længere kontakt med NGO'en Y, efter at hun forlod land B, og hun oplyste, at hun havde indstillet alle aktiviteter, også i dit land, hvor organisationen har en afdeling.

Forklaringerne mangler **detaljer og specificitet** med hensyn til den profil som fortaler for menneskerettigheder og social forkæmper, hun hævder at have. Dette er også tilfældet, når man tager i betragtning, at det er accepteret, at hun er advokat og medlem af NGO'en Y, og at man kunne forvente, at hun kan oplyse om de seneste sager, hun har arbejdet med. Dette medfører en negativ troværdighedsvurdering på dette punkt.

Alle andre troværdighedsvurderinger er positive, da hendes forklaringer anses for at være internt sammenhængende og overensstemmende og stemmer overens med medlemskortet. Der er ingen tegn på manglende overensstemmelse med oplysninger om oprindelsesland, og der er ingen problemer med hensyn til plausibiliteten.

I dette særlige tilfælde vedrører den væsentlige kendsgerning hendes egen deltagelse i aktiviteter, som hun hævder at have udført gentagne gange, frivilligt og over en længere periode. Ud fra hendes uddannelsesniveau og faglige baggrund og i mangel af kendte personlige forhold, der ville kunne forklare manglerne eller påvirke vurderingen af hendes forklaringer, har manglen på detaljer og specificitet her stor negativ vægt.

Medlemskort til NGO'en

- Relevans

Kortet har begrænset relevans for den væsentlige kendsgerning, da kortets formål ikke er at underbygge de aktiviteter, som ansøgeren har udført i NGO'en Y, da det ikke indeholder oplysninger om hendes funktioner i organisationen. Kortet er mere relevant, når det gælder hendes medlemskab af NGO'en Y. Dette er imidlertid ikke den væsentlige kendsgerning, der er under vurdering. Her handler den væsentlige kendsgerning om hendes rolle i organisationen og, mere generelt, hendes rolle som social forkæmper.

- Kriterierne relateret til medlemskortets pålidelighed medfører en positiv troværdighedsvurdering. Kortet er pålideligt.

Da vurderingskriterierne for relevans ikke er opfyldt, har dette dokument lav bevisværdi for den væsentlige kendsgerning, der er under vurdering, hvilket medfører stor negativ vægt.

Afvejningsproces

Hvad er de positive troværdighedsvurderinger for denne væsentlige kendsgerning?

- Troværdighedsindikatorerne vedrørende forklaringerne er opfyldt, bortset fra manglen på detaljer og specificitet.
- Alle pålidelighedsindikatorer vedrørende medlemskortet er opfyldt.

Hvad er de negative troværdighedsvurderinger for denne væsentlige kendsgerning?

- Bemærkelsesværdig mangel på detaljer og specificitet i hendes forklaringer.
- Ansøgerens medlemskort til Y er ikke tilstrækkeligt relevant til at understøtte hendes profil og de aktiviteter, hun deltog i, mens hun var medlem af NGO'en.

Kunne vægten af de positive troværdighedsvurderinger opveje vægten af de negative troværdighedsvurderinger?

De positive troværdighedsvurderinger kan ikke opveje dokumentets manglende relevans og manglen på detaljer og specificitet i forklaringerne i denne sag. De negative troværdighedsvurderinger er vurderinger, der er relateret til kerneaspekter vedrørende troværdigheden af den væsentlige kendsgerning. De tillægges derfor større vægt end de positive troværdighedsvurderinger.

Ville du have forventet, at der blev fremlagt yderligere bevismateriale til støtte for den væsentlige kendsgernings troværdighed?

Scenarie 1. Det antages, at NGO'en Y, på grundlag af relevante og aktuelle oplysninger om oprindelsesland ofte udsteder certifikater i forbindelse med de aktiviteter, som deres medlemmer deltager i. Disse certifikater er generelt pålidelige og kan rekvireres gennem den afdeling af organisationen, der ligger i dit land. Ansøgeren har imidlertid ikke fremlagt et sådant dokument. Hun har heller ikke givet en tilfredsstillende forklaring på, hvorfor hun ikke har taget yderligere skridt til at underbygge sin ansøgning på dette punkt. Dette er noget, der kunne forventes i lyset af hendes personlige og situationsbestemte forhold, og det faktum, at hun fik ekstra tid til at tage sådanne skridt.

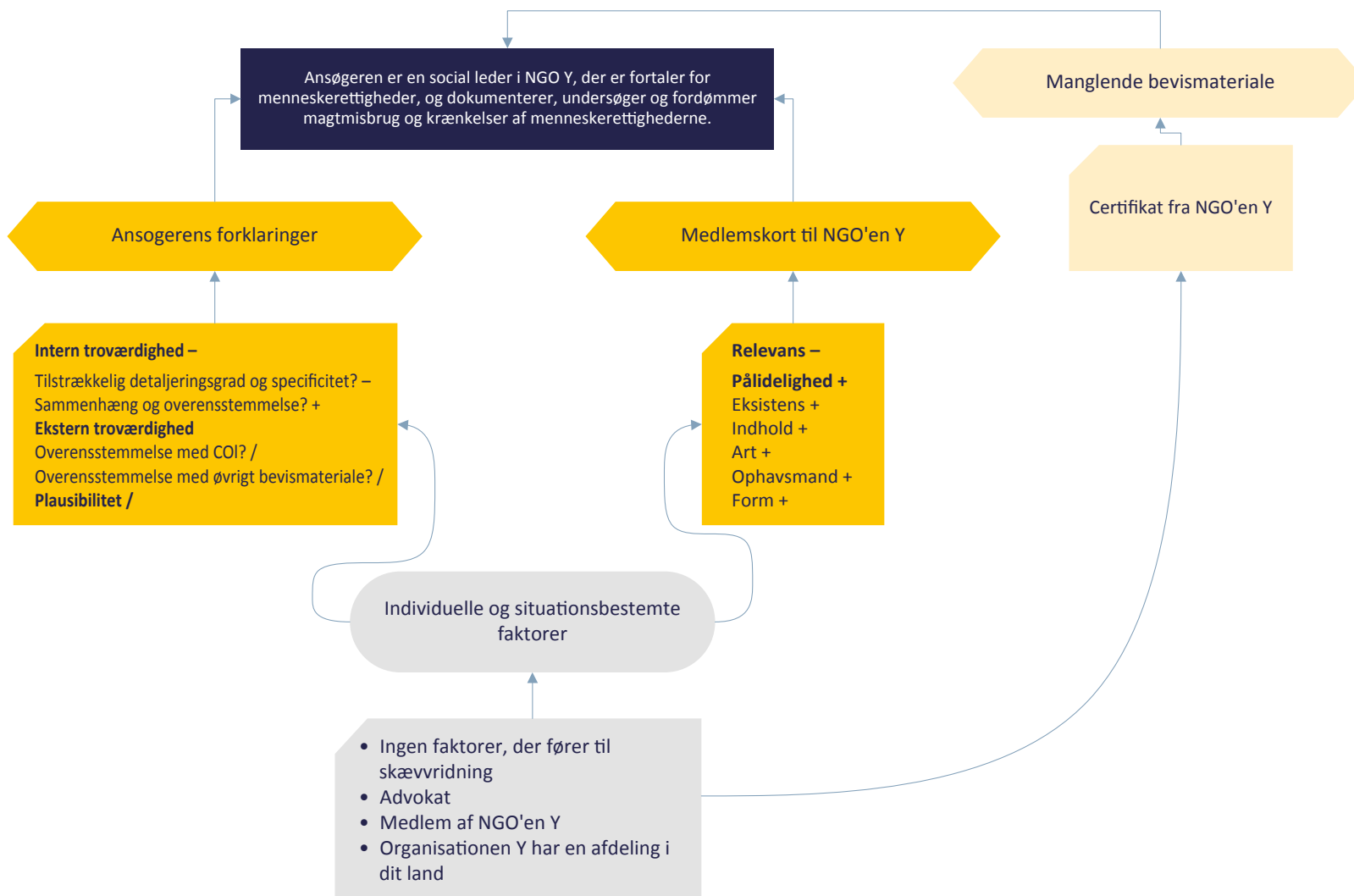
I dette eksempel ville den generelle vurdering af alt foreliggende bevismateriale og det mulige bevismateriale, der mangler, og hensynet til ansøgerens individuelle og situationsbestemte forhold få dig til at drage en konklusion om afvisning af den væsentlige kendsgerning.

Scenarie 2. Antag, at ansøgeren har indsendt et certifikat, der er udstedt af NGO'en Y. Du ville skulle tjekke alle kriterierne på ny for at vurdere dets bevisværdi. Certifikatet er udstedt af et højtstående medlem af NGO'en Y, og det indeholder en detaljeret redegørelse for de aktiviteter, ansøgeren har udført, stemmer overens med hendes forklaringer og er blevet fremlagt i original udgave. De oplysninger om oprindelsesland, du råder over, viser, at den pågældende person kun underskriver sådanne certifikater efter omhyggelig verifikation, og at certifikatets formelle karakteristika er i overensstemmelse med det foreliggende prøveeksemplar. Dette certifikat har således en iboende høj bevisværdi på grund af sin relevans og pålidelighed. I din afvejningsproces ville den positive troværdighedsvurdering vedrørende dokumentet derfor have forrang for den negative troværdighedsvurdering med hensyn til ansøgerens forklaringer. Den væsentlige kendsgerning ville blive accepteret.

Det fulde ræsonnement i scenarie 1 kan sammenfattes i et mindmap, se eksempel nedenfor.

Eksempel på et mindmap baseret på scenarie 1

Tjekliste

[\[Indholdsfortegnelse\]](#)

Tjekliste. Sagsbehandlerens og ansøgerens generelle forpligtelser

Opfyld forpligtelsen til at samarbejde (bevisbyrde) under hele vurderingen af bevismateriale

- ☐ [Tjek, om ansøgeren opfylder sin forpligtelse til at underbygge ansøgningen](#)
- ☐ Vurdér, om [ansøgeren oprigtigt har bestrebt sig på at afgive forklaringer og fremlægge dokumentation, som vedkommende råder over](#)
- ☐ Vurdér, om [alt bevismateriale er fremlagt så tidligt som muligt](#)
- ☐ Tjek, om [ansøgeren har givet en tilfredsstillende forklaring på eventuelt manglende bevismateriale](#)
- ☐ [Opfyld din forpligtelse til at undersøge](#)
 - ☐ Identificér personer med [særlige proceduremæssige behov](#), og støt dem i tilstrækkelig grad
 - ☐ [Oplys ansøgeren om dennes forpligtelser](#)
 - ☐ [Tillad ansøgeren at fremlægge relevante kendsgerninger/relevant bevismateriale](#)
 - ☐ [Bed ansøgeren præcisere, hvis noget er uklart](#)
 - ☐ [Tag fat på tilsyneladende uoverensstemmelser, utilstrækkelige oplysninger, plausibilitetsproblemer](#)
 - ☐ [Indhent relevante oplysninger om oprindelsesland og øvrigt bevismateriale](#)
- ☐ [Tag efter behov højde for de specifikke underbygningsregler](#), hvis
 - ☐ der er adgang til [beskyttelse](#) i oprindelseslandet
 - ☐ et [internt flugtalternativ](#) eventuelt kan finde anvendelse
 - ☐ [udelukkelse](#) fra international beskyttelse kan finde anvendelse
 - ☐ ansøgeren allerede har været udsat for [tidligere \(direkte trusler om\) forfølgelse eller alvorlig overlast](#)
 - ☐ ansøgeren kommer fra et [sikkert oprindelsesland](#)

Tjekliste. Trin 1 — Indsamling af oplysninger

- ☐ **Indsaml beviser af relevans for ansøgningen**
 - ☐ Indsaml ansøgerens [mundtlige forklaringer](#) og/eller [skriftlige forklaringer](#)
 - ☐ Indsaml alle [identitetspapirer og øvrig dokumentation](#), der findes
 - ☐ Indsaml [oplysninger om oprindelsesland](#)
 - ☐ Indsaml alt øvrigt bevismateriale, der er relevant og tilgængeligt (f.eks. [lægeerklæringer](#), [psykiatriske speciallægeerklæringer](#) og [psykologerklæringer](#), [familiemedlemmers asylsager](#), [oplysninger på sociale medier](#) osv.)
 - ☐ Indsaml ikke [bevismateriale, der er i strid med ansøgerens grundlæggende rettigheder](#) (f.eks. bevismateriale vedrørende ansøgerens seksuelle aktiviteter)
- ☐ **Identificér væsentlige kendsgerninger baseret på berettigelseskriterierne**
 - ☐ Identificér kendsgerninger vedrørende:
 - ☐ [ansøgerens nationalitet\(er\) eller mangel på samme](#)
 - ☐ [fremtidige grunde til frygt eller risici ved tilbagesendelse](#)
 - ☐ [årsagerne til den identificerede frygt og de identificerede risici](#)
 - ☐ [muligheden for beskyttelse mod det, der frygtes eller risikeres, eller manglen på samme](#)
 - ☐ [kendsgerninger relateret til mulig udelukkelse](#), hvis relevant
 - ☐ [Tag højde for ansøgerens personlige forhold vedrørende de væsentlige kendsgerninger](#)
 - ☐ [Udelad kendsgerninger, der ikke er væsentlige](#)
- ☐ **Formulér klare, sammenhængende og faktuelle væsentlige kendsgerninger**
 - ☐ [Beskriv kun fortiden og nutiden](#)
 - ☐ [Hold dig til ansøgerens forklaringer](#)
 - ☐ [Medtag alle relevante oplysninger](#)
 - ☐ [Undgå personlige fortolkninger og konklusioner](#)
 - ☐ [Undgå retlige spørgsmål](#)
 - ☐ [Formulér hver enkelt væsentlig kendsgerning på grundlag af veldefinerede kendsgerninger, hændelser eller situationer](#)
- ☐ **Kæd det relevante bevismateriale sammen med de(n) væsentlige kendsgerning(er)**

Tjekliste. Trin 2 — Troværdighedsvurdering

- ☐ **Vurdér dokumentation og øvrigt bevismateriale** ved hjælp af **vurderingskriterierne**
 - ☐ [Relevans](#)
 - ☐ [Pålidelighed: eksistens/forekomst, indhold, art, ophavsmand, form](#)
- ☐ **»Vægt« de troværdighedsvurderinger, der er relateret til beviset**
- ☐ **Vurdér ansøgerens forklaringer i forhold til troværdighedsindikatorer**
 - ☐ [Anvend interne troværdighedsindikatorer](#)
 - ☐ [Tilstrækkelig detaljeringsgrad og specificitet](#)
 - ☐ [Sammenhæng og overensstemmelse](#)
 - ☐ [Anvend eksterne troværdighedsindikatorer](#)
 - ☐ [Overensstemmelse med oplysninger om oprindelsesland](#)
 - ☐ [Overensstemmelse med dokumentation og øvrigt bevismateriale](#)
 - ☐ [Anvend plausibilitetsindikatoren](#)
- ☐ Har du **taget højde for individuelle og situationsbestemte faktorer, der kan føre til skævvridning?**
 - ☐ Har du taget højde for [faktorer relateret til ansøgeren?](#)
 - ☐ [Hukommelsens funktionsmåde](#)
 - ☐ [Traumer](#)
 - ☐ [Andre psykologiske og sundhedsmæssige problemer](#)
 - ☐ [Alder](#)
 - ☐ [Uddannelse](#)
 - ☐ [Kultur, religion og overbevisninger](#)
 - ☐ [Frygt og manglende tillid](#)
 - ☐ [Stigmatisering og skam](#)
 - ☐ [Kønsroller](#)
 - ☐ Har du taget højde for [faktorer vedrørende dig selv som sagsbehandler?](#)
 - ☐ Tegn på [troværdighedstræthed](#) (stress, udmattelse, langvarig eksponering for beretninger om negative livshændelser, mistillid, overdreven selvtillid osv.)
 - ☐ [Kulturel baggrund](#)
 - ☐ Har du taget højde for [faktorer relateret til samtalsituationen?](#)
 - ☐ [Flersproget kommunikation via en tolk](#)
 - ☐ [Samtalsituation](#)

- ☐ **Afgør for hver væsentlig kendsgerning, om den skal accepteres eller afvises**
- ☐ Afvej troværdighedsvurderingerne af alt bevismateriale, der er kædet sammen med en væsentlig kendsgerning
- ☐ Drag en konklusion om accepterede og afviste væsentlige kendsgerninger

Tjekliste. Trin 3 — Risikovurdering

- ☐ **Definér risiko/risici på grundlag af accepterede væsentlige kendsgerninger**
 - ☐ Tag højde for de risici, som ansøgeren har givet udtryk for
 - ☐ Tag højde for de risici, som du har identificeret på grundlag af aktuelt foreliggende oplysninger
 - ☐ Beskriv for hver risiko:
 - ☐ Fremtidige hændelser, som ansøgeren kan blive udsat for
 - ☐ Aktør(er)
 - ☐ Årsag(er) til, at de kan indtræffe
 - ☐ Omstændigheder, hvorunder de kan indtræffe
 - ☐ Muligheden for beskyttelse mod dem
- ☐ **Tag højde for alle risikoindikatorer, der kan påvirke risikoens sandsynlighed**
 - ☐ Tag højde for [hændelser, som ansøgeren tidligere har været udsat for](#)
 - ☐ Tag højde for [personer tæt på ansøgeren eller personer i en lignende situation som ansøgeren](#)
 - ☐ Tag højde for [personlige forhold, som kan øge eller nedsætte risikoen for ansøgeren](#)
 - ☐ Tag højde for [de bagvedliggende årsager eller motiver til de frygtede hændelser](#)
 - ☐ Tag højde for [mulighederne for aktørerne bag forfølgelse eller alvorlig overlast til at true eller udføre truslerne i tilfælde af tilbagesendelse](#)
- ☐ **Drag en konklusion om risiko**
 - ☐ [Tag højde for alle risikoindikatorer samlet](#)
 - ☐ Vurdér, om [niveauet for en rimelig grad af sandsynlighed](#) er nået

Den Europæiske Unions
Publikationskontor

